PAGINA 5 MAGAZIN

O erupție vulcanică? Nu! Este noua hală de țevi sudate, din Uzina Vulcan, București, în plină activitate.

Fine vacanța

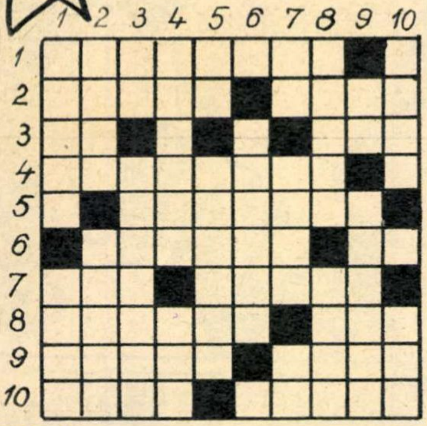

- ORIZONTAL

1) A scris «Jocul ielelor». 2) Pregătește «expediția» peste mări, în frunte cu elevul Dima dintr-a VII-a. «Casă» de excursionist. 3) Nori nesfîrșiți. Vreme ploioasă. 4) Cutezătorii lui C. Chiriță. 5) Fratele lui Kasim care are de-a face cu patruzeci de hoți (2 cuv.) 6) Milenară fără margini! La revedere. 7) Roșie la mijloc!. A creat «Scări la stele». 8) Curelușă. 9) A scris istoria lui Ștefan cel Mare. Ține loc de hartă. 10) Ocolesc. Indicatoarele turistice.

- VERTICAL:

1) A scris «Schiță în pantaloni scurți». La tren sau căruță. 2) Copiii din cărți. Nesfîrșit, necurmat. 3) Traian Popescu. Concursuri pe roți. 4) Căi ferate și drumuri pe hartă. Degete! 5) Începe etapa. Cota 1 400. 6) Loc de vacanță. 7) Constantin Chiriță. Ca floarea de colț. Pere! 8) Birou întors. Măsoară călătoria pe mare. 9) Notă muzicală. Pentru fotografiat sau filmat. 10) Autorul «Isprăvilor lui Ciopîrțilă. Lac vulcanic.

Cuvinte rare: Ilenar; Osi

UN ZÎMBET CU...

Bernard Shaw, plimbîndu-se într-o zi pe stradă, fu oprit de un cetățean oarecare:

— Iertați-mă, domnule — spuse acesta — parcă v-am mai văzut pe undeva.

— E foarte posibil — răspunse marele umorist englez. Obișnuiesc să trec foarte des pe acolo.

Stop!

Vreți să construiți cu mijloace proprii un aeromodel cu motor? Dar un submarin? Dar o cameră de luat vederi?

În acest caz reînnoiți-vă din timp abonamentele la revista **«Racheta cutezătorilor»**. Prețul unui abonament pe trei luni este de 4,50 lei, iar pe sase luni 9 lei. Abonamentele se fac la factorii poștali, oficiile și agențiile P.T.T.R. precum și la difuzorii de presă din școli.

AFIȘ

Pentru săptămîna aceasta vă recomandăm:

O CARTE:

«Cinci împușcături în cer», *de Nicolae Tăutu, un nou supliment de aventuri editat de revista «Viața militară». Acțiune palpitantă, urmăriri și întîmplări senzaționale..*

UN FILM:

«Păsări și ogari». *Cineaștii bulgari au creat un nou și interesant film despre lupta tineretului împotriva fascismului.*

UN DISC:

Muzică populară românească *interpretată de Ana Ispas. Discul cuprinde cîteva melodii de dor în care se vădește originalitatea acestei cîntărețe.*

O PIESĂ DE TEATRU:

«D'ale carnavalului» *la Teatrul «Lucia Sturza Bulandra», ne oferă o întîlnire deosebită cu dramaturgia lui Caragiale.*

JOIA VIITOARE ÎN Cutezătorii

Ce nu știți încă despre fauna globului, veți putea afla din Microenciclopedia care prezintă cele mai bizare animale, păsări și insecte.

ANTENE

- Antarctida este de 100 de ori mai mare decît România, iar cel mai înalt munte are 7 000 metri înălțime. Deși gerul aici ajunge pînă la −70°C, totuși acest continent de gheață este locuit de pescăruși, pinguini, foci și balene.
- Puiul de balenă cîntărește la naștere două tone și are o lungime de șapte metri. Zilnic cîștigă o sută de kilograme și crește cu cinci centimetri.

(urmare din pag. a 13-a)

REZULTATELE UNUI PASIONANT CONCURS

Domnica, com. Buteni, jud. Arad; **Sirbu I. Marin,** com. Drăcșeni, jud. Teleorman; **Pop Elena,** satul Voiniceni, jud. Mureș; **Rășcanu P. Alexandru,** Titu-Gară, jud. Dîmbovița; **Nina Paraschivescu,** București; **Bolcoșan Elena,** Hărman, jud. Brașov.

II. **PENTRU CUPONUL ALBASTRU** (din rîndul părinților și rudelor cititorilor noștri)

a) **1 SET CU CINCI DISCURI: Stan Gheorghe,** București.

b) **CÎTE UN DISC: Silaghie Vasilica,** com. Cernica, jud. Ilfov; **Barcan Virgil,** București; **Oprea Gh. Joița,** com. Colceag, jud. Prahova; **Dragomir Gh. Ioana,** com. Valea Măcrișului; **Berzova Ana,** Susani, com. Traian Vuia, jud. Timiș; **Blaga Gheorghe,** Satu Mare; **Camber Valerica,** com. Cervenia, jud. Teleorman; **Ciucă Iuliana,** Tg. Neamț, jud. Neamț, **Meroșu Elena; Popovici Mihai,** Piatra Neamț; **Floarea Gheorghe,** com. Porumbacu de Jos; **Ganea Rodica,** Galați; **Maier Vasile,** com. Cora; **Lemnaru Agneta; Matiș Maria,** com Mînăstireni, jud. Cluj; **Bogdan Irimia,** com. Ciumești, jud. Satu Mare; **Petroșan Păunică,** com. Ostrov, jud. Tulcea; **Dudu Ionel Crăciunescu,** București; **Radu Todoran,** Bucuresti: **Bogdan Irimia,** Satu Mare; **Pop Melania,** com. Ciumești, jud. Satu Mare; **Ferenț Lucia,** com. Răcăciuni; **Toma Silvia,** Timișoara; **Gheorghe Marin,** Galați; **Gergely Șt. Eva,** com. Ghimeș-Făget, jud. Bacău; **Băjenaru Elena; Niculescu Cecilia; Biro Ludovic-Pamaz; Vasilache Lucia,** sat Cîrja, jud. Vaslui; **Popovici Mioara; Saitiș Eugenia; Herciu Maria,** com, Ghijasa de Sus, jud. Sibiu; **Dumitru Pețcana,** Călărași.

III) **PENTRU CUPONUL VERDE** (din rîndul prietenilor cititorilor noștri)

a) **UN SET CU CINCI DISCURI: Vasile Saveliev** București.

b) **CÎTE UN DISC: Roșu Alexandrina,** Florești; **Slav F. Viorica,** com. Bujoru, jud. Teleorman; **Marinescu Angy,** Tr. Severin; **Vasile Mihalache,** com. Roșiori, jud. Brăila; **Tănase Ion,** Galați; **Bora Octavian,** Arad; **Popa Rodica,** Ploiești; **Teleanu** Viorica, **Zăbrălău,** jud. Covasna; **Abrudan Maria,** com. Lintea Mare, jud. Arad; **Zaharia Marieta,** com. Tătăranu, jud. Vrancea; **Bălănoiu Gabriela,** Slănic-Prahova; **Galea Gligor,** satul Lupoaia, jud. Bihor; **Loniță Elena,** com. Măgurele, București; **Smărăndei Adrian,** com. Păstrăveni, jud. Neamț; **Paraschiv Camelia,** com. Berești-Bistrița, jud. Bacău; **Boșcu Theodor; Gariș Lazăr,** com. Hălmagiu, jud. Arad; **Artacu Nelu,** com. Izbiceni, Olt; **Mariaș Petru,** Baia Sprie, jud. Maramureș; **Ianicioiul Florin; Gal Rodica,** com. Sînlazăr, jud. Bihor; **Spînu Valentin,** București; **Duțuc Mihai,** Burdujeni; **Gheorghică Petru,** com. Vana, jud. Suceava; **Negrescu Constantin,** Cluj, **Caraiman Toader,** București; **Motea Radu,** București; **Marica Gheorghe,** Prahova; **Bejan M. Ștefan,** com. Parincea, jud. Bacău; **Rusu Gheorghe,** Tibănești, Iași; **Allesz Ildiko,** Șimleul Silvaniei, jud. Sălaj; **Tănase Ion,** Galați; **Stoica Simică,** Comănești.

Printre invitați, în cadrul întîlnirii de la Liceul nr.32 s-a aflat, evident, și Dorin Anastasiu care a interpretat pentru prietenii săi cîteva cîntece la cererea lor. Cu această ocazie i s-a înmînat din partea redacției **«Diploma pentru cel mai îndrăgit cîntăreț de muzică ușoară desemnat de cititorii revistei «Cutezătorii»: «UN MILION DE FLORI».**

Toate discurile obținute de cîștigători poartă autograful lui Dorin Anastasiu. Ele vor fi expediate poștal, împreună cu «Ecusonul Cutezătorii» pînă la 5 aprilie a.c.

Toți cîștigătorii care nu au adresa exactă, sînt rugați să ne-o indice de urgență.

Aventurile lui Crăița

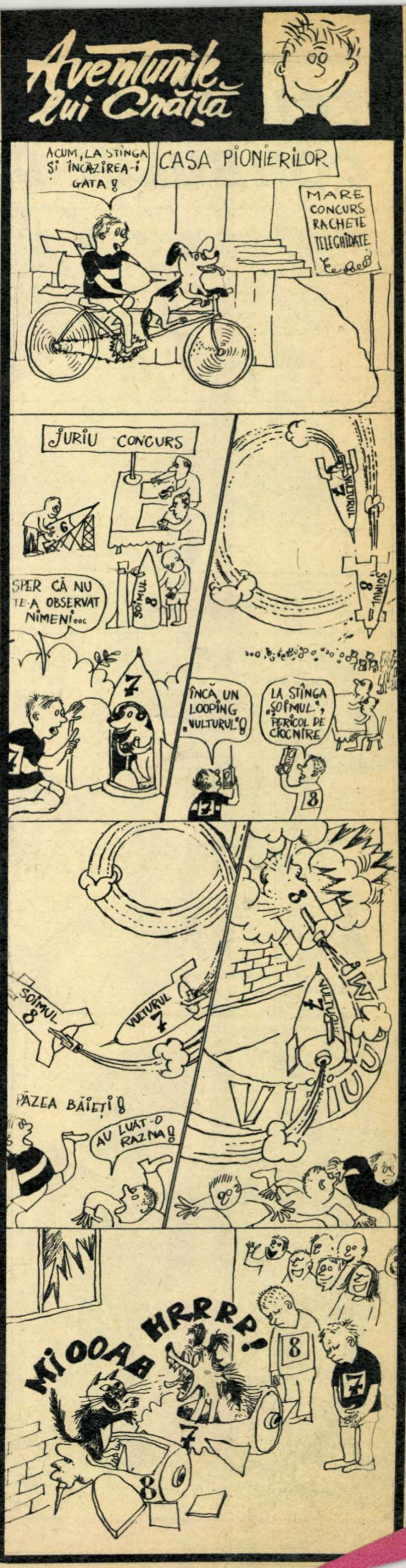
ACUM, LA STÎNGA ȘI ÎNCĂLZIREA-I GATA!
CASA PIONIERILOR
MARE CONCURS RACHETE TELEGHIDATE
JURIU CONCURS
6
SPER CĂ NU TE-A OBSERVAT NIMENI...
ȘOIMUL 8
VULTURUL 7
7
ÎNCĂ UN LOOPING „VULTURUL"!
LA STÎNGA „ȘOIMUL", PERICOL DE CIOCNIRE
8
PĂZEA BĂIEȚI!
AU LUAT-O RAZNA!
MIOOAU
HRRRP!
8
7

Ă-MÎNDRĂ VASILE

TAINA CORBULUI DE AUR

Scenariu: **IULIU RAȚIU**
Ilustrații: **TEODOR BOGOI**

10

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **COSTEA ȘI O DATĂ CU EL JANOS AU AFLAT DE LA MERCENARI CĂ CEL CARE L-A OMORÎT PE PIȘTA ESTE OMUL ÎN NEGRU.**

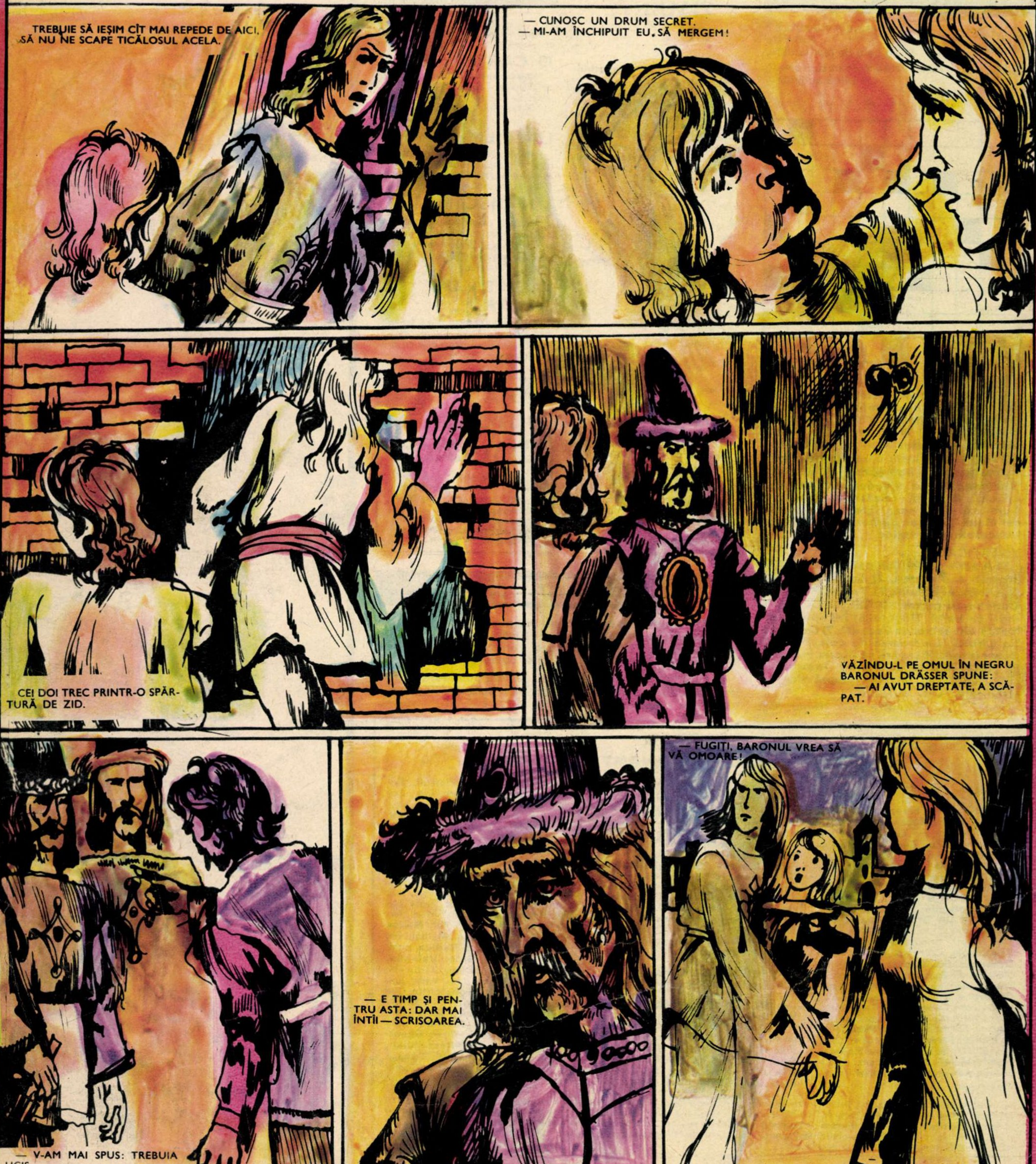
TREBUIE SĂ IEȘIM CÎT MAI REPEDE DE AICI, SĂ NU NE SCAPE TICĂLOSUL ACELA.
— CUNOSC UN DRUM SECRET.
— MI-AM ÎNCHIPUIT EU. SĂ MERGEM!
CEI DOI TREC PRINTR-O SPĂRTURĂ DE ZID.
VĂZÎNDU-L PE OMUL ÎN NEGRU BARONUL DRÄSSER SPUNE:
— AI AVUT DREPTATE, A SCĂPAT.
— V-AM MAI SPUS: TREBUIA UCIS...
— E TIMP ȘI PENTRU ASTA: DAR MAI ÎNTÎI — SCRISOAREA.
— FUGIȚI, BARONUL VREA SĂ VĂ OMOARE!

(va urma)

Cutezătorii 13
Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS
Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033
1 LEU

cutezătorii

14
(132)

JOI, 2 APRILIE
1970, ANUL IV

ÎN PAG. 8—9 VĂ OFERIM O FORMIDABILĂ CĂLĂTORIE PRIN JUNGLE, SAVANE ȘI MUNȚI!

M
Vietuitoarele așa cum nu le cunoaștem

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Amazoanele

«Nu știu de ce în clasa noastră se întîmplă cele mai răsunătoare fapte.

Iată una dintre ele: Un coleg are ce are cu fetele. Le bate, le spune vorbe urîte. Într-o zi, ce zicem noi?

— Haideți, fetelor, să-l batem noi, că altfel n-avem ce-i face!

Și ne strîngem noi, vreo cinci fete (printre care și eu, care fusesem cu ideea) și, în recreație, în special că ne bătuse mai înainte și mai făcuse și gălăgie la ora de fizică, sărim toate odată.

Cînd s-a văzut înconjurat, foarte fulgerător i-a pus piedică uneia și a ieșit din încercuire. După asta, colegul nostru s-a mai liniștit, dar acum iar a început. Ce măsuri să mai luăm?»

Floricica DOBRE, cl. a VII-a,
com. Mihăiești-Olt.

Întrebarea asta, «Ce măsuri să mai luăm?» e de tot hazul! Adică păruiala respectivă tot «măsură» se cheamă? Zău, după cele ce s-au întîmplat nu văd ce ar mai putea urma! Eu îmi permit totuși să bănuiesc că în toată povestea asta predomină elementul comic. Nu pot crede nici că băiatul acela e atît de bătăuș, nici că voi sînteți atît de răzbunătoare! Un huligan autentic inspiră deobicei destulă teamă pentru a nu fi atacat, iar niște fete care se respectă nu sar la bătaie... Presupun că tînărul cu pricina e pur și simplu excesiv de zburdalnic, iar voi, niște fete nițeluș mai aprige, care au pus la cale nu o bătaie, ci o mică farsă, un fel de comedie a cărei morală a fost «Uite ce ți s-ar putea întîmpla dacă nu te astîmperi!».

Refuz, așa dar, să cred că ați luat lucrurile *în serios*, că a fost o încăierare *adevărată!* Altminteri, pînă și cerneala cu care scriu aceste rînduri s-ar decolora de rușine și hîrtia ar rămîne albă...

Totul — nu-i așa? — a fost doar o glumă care nu se va mai repeta, pentru că o glumă repetată nu mai are nici un haz, ba chiar devine supărătoare... În schimb, vă veți înveseli prietenii povestindu-le această întîmplare și neuitînd să adăugați la sfîrșit: «Închipuiți-vă, unii au crezut că era vorba despre o bătaie de-adevăratelea!»

Ovidiu Zotta

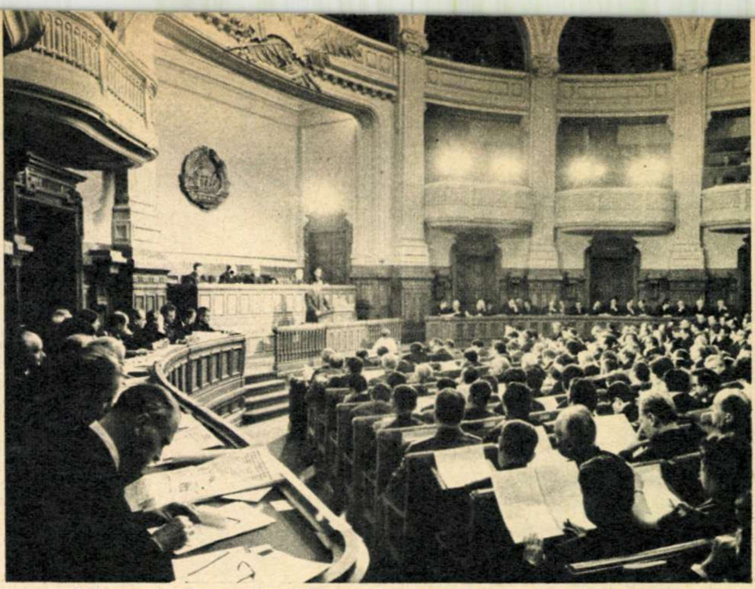

Miercuri, 25 martie 1970, au început la București lucrările sesiunii a patra a celei de-a șasea legislaturi a Marii Adunări Naționale.

PIONIERII ROMÂNI CINSTESC MEMORIA LUI LENIN

- *Casa pionierilor din Fălticeni găzduiește în aceste zile expoziția de pictură intitulată «Cinstim memoria lui V.I. Lenin». Cele 50 de tablouri realizate de elevii Școlii generale de 10 ani din Dolheștii Mari, județul Suceava, în tuș și acuarelă, îl înfățișează cu expresivitate pe Lenin în mijlocul copiilor, al tovarășilor de luptă, al familiei, la masa de lucru.*
- *Un interesant fotomontaj despre viața și activitatea lui Lenin au realizat pionierii de la Școala generală nr. 12 din Galați. Curînd, cei mai talentați recitatori și soliști vocali de aici vor evolua în fața întregii școli, prezentînd montajul literar-muzical «Lenin — prieten al copiilor».*

- *Încă din trimestrul întîi, unii pionieri și elevi de la Școala generală nr. 2 din Baia Mare au adunat pentru o expoziție: cărți, scrisori, fotografii, tablouri care îl înfățișează pe Lenin. Alții au continuat să o îmbogățească cu desene și cu poezii personale. Zilele acestea expoziția a fost deschisă printr-un program artistic care a fost dedicat tot sărbătorii centenarului lui Lenin.*

Acțiuni asemănătoare au mai avut loc și la școlile din Vișeul de Sus, Sighetul Marmației, Moisei și în alte localități din județul Maramureș.

CA-LEN-DAR

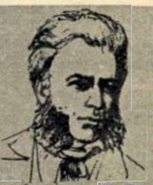

11 aprilie 1970 — se împlinesc 140 de ani de la nașterea lui Emanoil Bacaloglu (m. 1891) om de știință român, participant la revoluția de la 1848. Matematician și fizician, E. Bacaloglu a fost profesor la Universitatea din București și membru al Academiei Române. El a publicat primele lucrări românești de matematică și fizică, punînd bazele terminologiei științifice în aceste domenii.

12 aprilie 1961 — I.A. Gagarin a deschis era zborurilor omului în cosmos. Pe nava-satelit «Vostok-1», maiorul aviator sovietic a efectuat cu succes primul zbor extraterestru în jurul pămîntului.

14 aprilie 1970 — se împlinesc 35 de ani de la moartea scriitorului Panait Istrati (n. 1884).

O CASĂ A PIONIERILOR LA SAT?

DA!

spun Cutezătorii

Casele pionierilor de la Brașov sau Timișoara, de la Iași sau Craiova sînt binecunoscute. Aici, viorile prind viață în mîinile copiilor, descătușind de sub degetele lor, din vibrația strunelor, melodii de o rară frumusețe, lemnul obișnuit se preface în sculpturi luînd chipul lui Dragoș Vodă sau Ștefan cel Mare, iar în alte locuri, ca la Constanța, mîinile dibace ale micilor tehnicieni fac durabile carturi, în linii aerodinamice.

Nu de mult, și copiii de la Mădăraș — Satu Mare-au trăit un eveniment îmbucurător: crearea unei case a pionierilor, cu numeroase cercuri, printre care de matematică, fizică, chimie, înzestrate cu aparatură modernă, unde copiii pot să-și dezvolte înclinațiile, pasiunea creatoare.

Această *primă casă a pionierilor dintr-o localitate rurală* a luat ființă din inițiativa directorului școlii din localitate, Vespasian Onac.

MICRO INTERVIUL NOSTRU

CU ALECU POPOVICI

ale cărui piese ați avut prilejul să le vedeți adeseori pe scenele teatrelor noastre («Afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul», «Poveste neterminată» ș.a.).

Red. Festivalul teatrului școlar este un bun prilej pentru «Cutezătorii» să vă asculte cuvîntul.

A.P. **Mă bucură că teatrul a sosit în școală sub formă de spectacole jucate chiar de copii. Teatrul a avut totdeauna prieteni buni, o prietenie care durează de cîteva mii de ani, iar cei mai credincioși i-au fost totdeauna cei foarte tineri.**

Red. Se spune că teatrul este o școală. Ce lecție poate preda?

A.P. **Teatrul «cu ghiozdan» ne poate învăța să vorbim limpede,**

să ne mișcăm corect, e un bun exercițiu de memorizare, leagă și mai mult prieteniile (într-o echipă de teatru, coechipierii sînt cel puțin la fel de prieteni ca într-o echipă de fotbal, în fond și unii și ceilalți au de înfruntat publicul — fie cu golurile, fie cu rolurile, răsplata fiind aceeași: aplauzele). Dar cîte nu ne poate învăța teatrul, chiar dacă cei mai mulți n-au de gînd să se facă actori (altminteri cine ar mai fi spectatori?).

Red. Vă poftim la teatrul școlar.

A.P. **Cu plăcere. Abia aștept să aplaud «lecția de teatru», materie care se va preda în această vacanță de primăvară în foarte multe școli. Am să scriu și eu o piesă potrivită, care doresc să fie mult jucată de copii.**

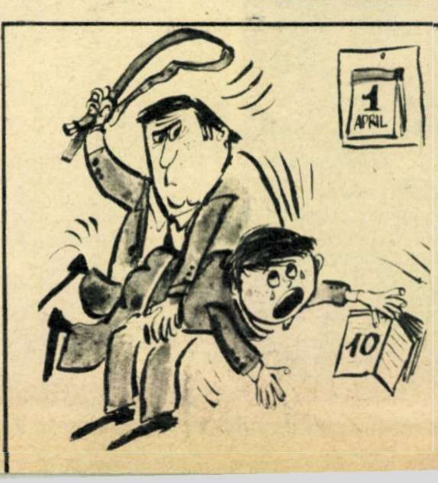

— Tăticule!!! Zău că am luat «10», de ce nu mă crezi??...

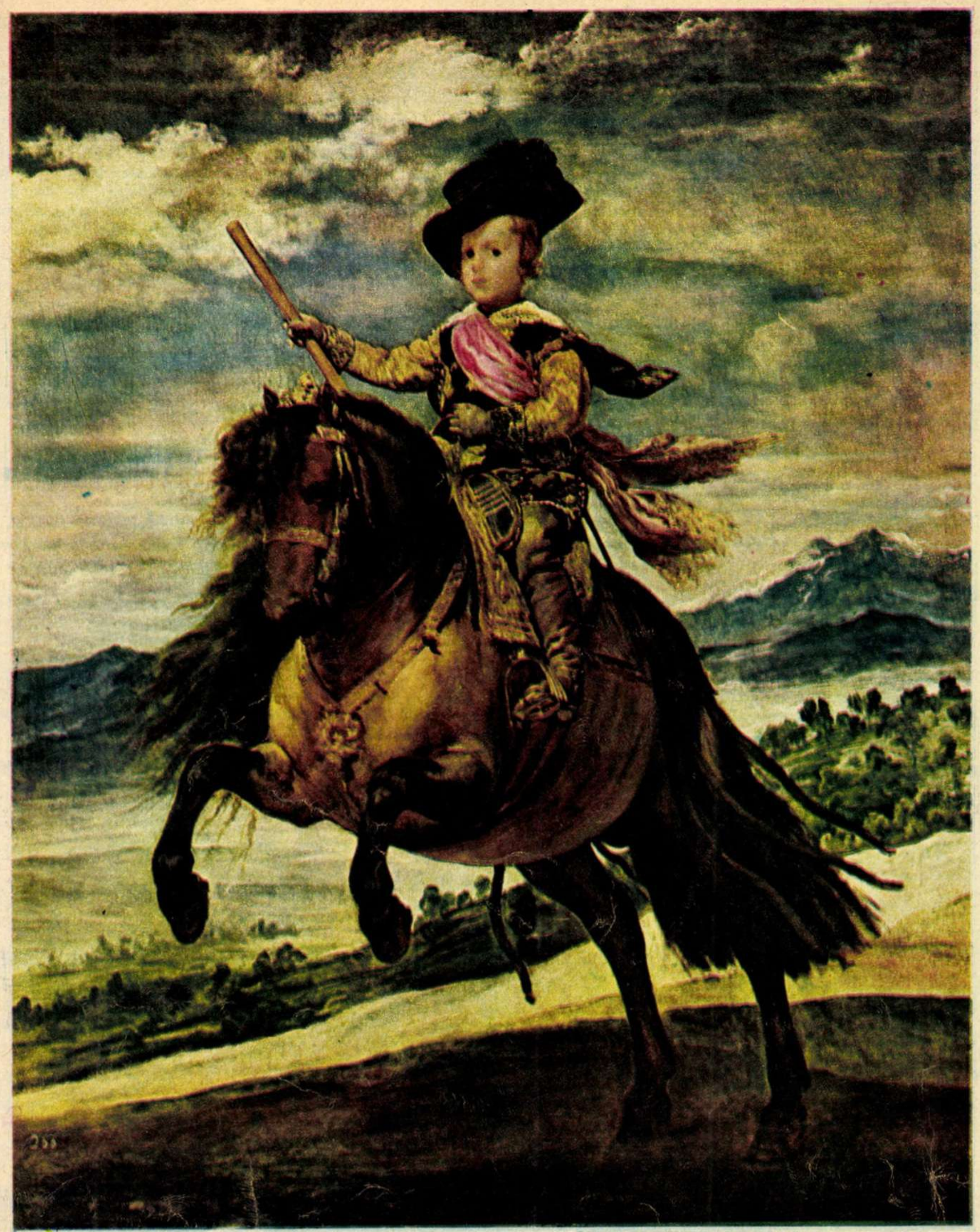

VELÁZQUEZ, DIEGO DE SILVA INFANTUL BALTASAR CARLOS CĂLARE

CUPON 4
SERIA A II-a

1. CE PORTRET DE VELÁZQUEZ
GĂSEȘTE LA MUZEUL DE ARTĂ AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA?
2. CUM SE NUMEȘTE MUZEUL DIN MADRID CARE POSEDĂ O IMPORTANTĂ COLECȚIE DE TABLOURI DE VELÁZQUEZ?

ALBUMUL DE ARTĂ CUTEZĂTORII

Velázquez

1599—1660

În curînd se vor împlini 310 ani de la moartea lui Velázquez și, după atîta vreme, pictura sa ne apare mereu proaspătă, adevărată, vie: a fost unul dintre cei mai mari pictori realiști pe care i-a cunoscut istoria artei. A avut un destin fericit. În viață i-a mers totul bine, a lucrat mult și cu pasiune, s-a bucurat de stima contemporanilor săi și a fost răsplătit cu toate onorurile la care ar fi putut aspira un pictor în secolul de aur al Spaniei.

În tablourile sale, diverse scene — istorice, alegorice sau mitologice — sînt tratate totdeauna cu totală naturalețe, parcă s-ar desfășura în viața de toate zilele. Portretele, fie ale oamenilor de rînd, fie ale membrilor familiei regale, sînt pictate cu același respect pentru adevăr și constituie analize psihologice care definesc nu numai trăsăturile fizice, ci și cele intelectuale, caracterul, temperamentul. Infantul Baltasar Carlos, de pildă, cu o ținută mîndră și trăsături fine, e reprezentat pe poneyul său, la o lecție de călărie. Calul și călărețul sînt plasați în centrul tabloului, în peisajul în care se recunosc de departe, în zare, munții Sierra Guadarama. Coloritul e strălucitor și perfect armonizat. Imaginea, deși reprezintă o scenă obișnuită, capătă un sens de efigie.

Pictorul francez Edouard Manet, văzînd lucrările lui Velázquez la muzeul din Madrid, unde se află și tabloul cu infantul Baltasar Carlos, a exclamat cu entuziasm și încîntare: «Iată pe cel mai pictor dintre pictori!»

HORIA HORȘIA

IMPORTANT!

Nu uitați să participați la seria a II-a a concursului nostru. În curînd, rezultatele la seria I.

Fiecare
pionier-
un pom,
o floare!

ANTOLOGIE LIRICĂ

Virgiliu

Virgiliu (Publius Vergilius Maro 70—19 î.e.n.) poet latin, autorul Bucolicelor, Georgicelor și al Eneidei. Cîntă cu sensibilitate și gingășie natura, viața la țară, laudă munca, izvor al bunăstării, progresului și civilizației, preamărește pacea.

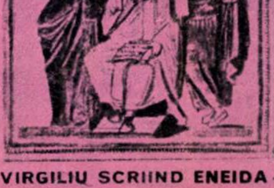

VIRGILIU SCRIIND ENEIDA — MOZAIC

Locuri și semănături

— fragmente —

De cum vine primăvara — cînd ghețarii de pe munți
Alburiți de-omăt spre vale curg topiți, iară pămîntul
Vîrtojit de-ngheț se sfarmă înmuiat de dezmierdarea
Zefirului — să și-nceapă taurul în jug să-mi geamă
Trăgînd plugul, iar brăzdarul, care-a stat în lîncezeală

Să ajungă să sclipească tot frecîndu-se de brazdă.
Așteptării jinduite a plugarului răspunde
Doar acea semănătură ce de două ori trecut-a
Prin arșițele de vară și de două ori prin gerul
Iernii: în ăst chip, grînarul va trosni sub greutatea
Îndesatelor recolte. Numai că, mai înainte
De-a străpunge-adînc cu plugul o cîmpie neștiută,
Cată să discernem bine mersul vînturilor; cerul

Cît de schimbăcios e; țarna ce-nsușiri anume are
Ca să fie ogorîtă și ce datini vechi la muncă
Oamenii păzesc prin partea locului. Să știm, în fine,
Fiece ținut sămînța ce-o primește ori respinge.
Ici, mai din belșug, mai lesne crește grîul; colo vița;
Dincolo răsar vlăstarii pomilor și, de la sine,
Pajiștile înverzite!...

În românește de LASCĂR SEBASTIAN

XPEDIȚIILE CUTEZĂTORII“

1970

Interviu cu tovarăşa ELENA POPARAD, vicepreşedinte al Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor.

CUTEZĂTORII: E binecunoscut faptul că Organizația pionierilor din țara noastră acordă o atenție deosebită practicării turismului de către pionieri și școlari, că există o continuă preocupare de a descoperi forme specifice pe care să le îmbrace acesta la nivelul copiilor. Credeți că «Expedițiile Cutezătorii» se înscriu în aceste preocupări?

ELENA POPARAD: Fără îndoială că da, inițiativa revistei «Cutezătorii» de a organiza un asemenea concurs de turism fiind cît se poate de inspirată și binevenită, ea devenind o acțiune deosebit de valoroasă care contribuie la îmbogățirea și diversificarea formelor de petrecere plăcută, reconfortantă, educativă și, în același timp, instructivă a vacanțelor.

CUTEZĂTORII: În calitatea dv. de președinte al juriului național al Expedițiilor, ce avantaje deosebite credeți că oferă copiilor acest mare concurs?

ELENA POPARAD: Deși experiența «Expedițiilor Cutezătorii» nu e prea mare, ea este, totuși, concludentă. Fiind o formă complexă de activitate, îmbinînd turismul cu cercetarea științifică, «Expedițiile Cutezătorii» oferă copiilor posibilități multiple de a-și verifica, consolida și lărgi nu numai calitățile fizice, ci și cunoștințele lor de elevi în numeroase domenii: în etnografie și folclor, în istorie, în geologie, arheologie, geografie, botanică, zoologie etc. Totodată, participanții la Expediții au prilejul să cunoască nemijlocit frumusețile și bogățiile patriei, hărnicia trecută și prezentă a poporului nostru, tradițiile sale. În același timp, concursul acesta contribuie la formarea și adîncirea unor trăsături de caracter ale copiilor cum sînt curajul, voința, cinstea, dîrzenia, spiritul de colectiv, inițiativa.

O altă latură pozitivă a concursului este aceea că el îi deprinde pe copii să se organizeze și să se gospodărească singuri, dîndu-le posibilitatea nu numai să-și dovedească, ci și să-și cultive aptitudinile în acest sens. Nu trebuie să neglijăm, totodată, nici aspectul practic al «Expedițiilor Cutezătorii», faptul că materialele descoperite de către expediționari în zonele străbătute și adunate în diverse colecții (albume cu eșantioane de cusături, culegeri de folclor, ierbare, insectare, pietrare ș.a.) contribuie la îmbogățirea materialului didactic al școlilor. Dar concursul acesta n-a cîștigat numai adeziunea deplină a copiilor, ci și pe aceea a unor cadre didactice care, deși de alte specialități decît educația fizică, au dovedit multă pricepere, asumîndu-și din proprie inițiativă răspunderea și sarcina, deloc ușoară, de a conduce echipajele, dovedindu-se pe parcursul expedițiilor nu numai buni organizatori, ci adevărați părinți față de copiii care le-au fost încredințați.

CUTEZĂTORII: Datorită condițiilor impuse de regulament, «Expedițiile Cutezătorii» nu au un caracter de masă, ci unul selectiv. Vedeți în aceasta vreun inconvenient?

ELENA POPARAD: Desigur, noi dorim ca pionierii și școlarii să devină, în timpul vacanțe expediționari. Dorința aceasta însă nu trebuie ne determine să renunțăm la caracterul lectiv al «Expedițiilor Cutezătorii». Faptul acest concurs este rezervat celor mai buni di cei mai buni, acelor pionieri și școlari care, în c tatea lor de elevi, s-au dovedit real pasionați și pr cupați în diverse domenii de activitate, au făcut d dovada unor deosebite calități fizice și mor nu poate decît să-i întărească rolul stimulativ rîndul tuturor copiilor. Totuși numărul participanț la acest concurs va trebui extins pe cît va fi posi în așa fel încît «Expedițiile Cutezătorii» să devin acțiune care să fie cunoscută și familiară tutu pionierilor și școlarilor noștri.

CUTEZĂTORII: Itinerariile Expedițiilor, fiind co ționate să se desfășoare și în a doua ediție la peste 50 altitudine (anul acesta existînd o singură excepție Delta Dunării), presupun numeroase dificultăți. Sîn pentru sau împotriva îndrăznelii expediționarilor în a gerea și parcurgerea traseelor?

ELENA POPARAD: După cum se știe, un echipaje participante la prima ediție a Expediții au parcurs itinerarii destul de grele, devenite și n dificile din cauza condițiilor climaterice în gene nefavorabile. Cu toate acestea, datorită măsuri deosebite luate de către consiliile județene ale Org nizației pionierilor și de către profesorii conducăt ai echipajelor, răspunzători de sănătatea și int gritatea corporală a copiilor, nu s-a înregist nici o îmbolnăvire, nici un accident. Faptul aces însă nu trebuie să ne liniștească. Itinerariile, ca obligatoriu vor fi aprobate de către consiliile jud țene ale Organizației pionierilor, trebuie alese multă atenție și în așa fel, încît copiii să nu riș nici o clipă, nici un pas. Îndrăzneală da — altfel cu ar fi justificat epitetul de cătezători? — risc însă n Categoric nu!

Jurnal de primăvară

„FIECARE PIONIER - UN POM, O FLOARE"!

De cum au sosit primele zile cu soare, pionierii s-au răspîndit prin grădini, parcuri și livezi, dornici să fie punctuali la tradiționala întîlnire cu... primăvara.

Despre freamătul acestor zile ne-au sosit numeroase vești din țară, o dată cu imaginile aduse de fotoreporterii noștri.

Județul Mehedinți. La Devesel, cei mai mulți băieți lucrează la terminarea bazei sportive. Unii însămînțează gazonul, cîțiva «încearcă» pista de alergări... Alții pregătesc plantarea a patruzeci de tei, ce își vor răspîndi aroma dulce în jurul micului stadion. De asemenea, sînt gata în răsadnițe miile de panseluțe care vor colora marginea trotuarelor în tot satul...

În județele Timiș și Bihor, sute și sute de pionieri, iubitori ai sportului, au amenajat și înfrumusețat peste 330 de baze sportive. Și aceasta, țineți seamă, doar în primele zile ale săptămînii primăverii.

Județul Hunedoara. Pionierii de la Școala generală din comuna Băcia s-au gîndit să-și înfrumusețeze curtea școlii într-un fel cu totul și cu totul original. Cum? Înălțînd aici, în miniatură, bineînțeles, maiestuoasa clădire a Castelului Huniazilor.

În grădina școlii, un grup de băieți, cu un plan al unei construcții ciudate, treceau misterioși. Se opreau din cînd în cînd, căutînd ceva. Mai tîrziu am aflat că erau în căutarea unui loc pentru ridicarea hulubăriei. Cu toții îndrăgesc porumbeii... Primele zboruri de corespondență cu școlarii din satul vecin au și fost fixate.

Județul Galați. Parcurile și împrejurimile Liceului din Pechea, de la Școala generală din Slobozia Conachi au și îmbrăcat haina nouă a florilor și frunzelor proaspete. «O noutate, anunță pionierii de la școala din Suceveni, după îndelungate experiențe am stabilit că tuja orientalis» se poate dezvolta pe locurile noastre. În curînd, tufele ei verzi se vor răspîndi în tot satul, alături de trandafirii crescuți în serele noastre.»

Satu Mare. Aici, în județ, pare să se fi declanșat anotimpul plantărilor. La Homorod, siluetele subțirele ale plopilor străjuiesc intrarea școlii, șoseaua din apropiere. În localitățile Vetiș, Comîrzana și multe altele, școlarii continuă plantarea pomilor fructiferi în livezile școlilor, a copacilor ornamentali pe marginea șosele și drumurilor.

Am consemnat doar cîteva secvențe, cîteva file d jurnalul primăverii înnobilată anul acesta de cop noștri cu această frumoasă dăruire: «Fiecare pionier un pom, o floare!»

Fotografii: E. FUNDULEA și Gr. PREPELIȚ

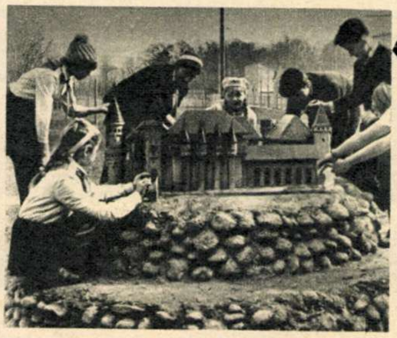

◀ Arhitecții din Băcia.

O poză „de ansamblu" în parcul Casei Pionierilor din Băicoi ▶

În grădina Liceului din Comarnic vor fi multe flori! ▼

CUTEZĂTORII: Ce anume ați putea să recomandați expediționarilor și comandanților de echipaje, precum și consiliilor județene pentru o cît mai bună reușită în cea de a doua ediție a acestui concurs?

ELENA POPARAD: În primul rînd ca fiecare echipaj în parte să fie din vreme și temeinic pregătit, atît din punct de vedere al cunoștințelor generale, cît și din punct de vedere material și fizic. În acest sens, o atenție deosebită trebuie să acorde expediționarii pre documentării asupra zonei pe care o vor străbate. Pentru aceasta, recomandăm expediționarilor să solicite sprijinul tovarășilor profesori, să ia legătura cu oameni de știință, de artă și cultură și cu alte personalități locale, care să le dea îndrumările necesare. De asemenea, în ceea ce privește dotarea materială a expediționarilor, trebuie solicitate nu numai consiliile județene ale pionierilor, ci și celelalte instituții locale. Totul trebuie organizat în așa fel, încît toți factorii care dispun de posibilități reale să ia parte, într-un fel sau altul, la pregătirea și reușita Expedițiilor.

CUTEZĂTORII: Ce anume se preconizează în plus din partea Consiliului Național al Organizației Pionierilor față de prima ediție a «Expedițiilor Cutezătorii», pentru cunoașterea și popularizarea rezultatelor obținute de către expediționari?

ELENA POPARAD: Se va organiza, ca de obicei, o expoziție națională a Expedițiilor, în care vor fi expuse și mai bine valorificate cele mai interesante materiale culese de expediționari. De asemenea, cineclubunle pionierești vor fi invitate să realizeze cel puțin un film color din Expediții, care va fi difuzat în toată țara. Mai avem și alte intenții în acest sens, dar nu e locul să le enumerăm pe toate. Le doresc tuturor expediționarilor mult succes!

CUTEZĂTORII: Vă mulțumim!

Cutezătorii

Ziua DE IERI

Băiatul ședea posomorît cu caietul de aritmetică în față, la măsuța lui de lîngă geam. Privea fulgii ce cădeau legănați, acoperind sub bundița lor albă și curtea, și grădina, și livada... Cum ar fi șters-o afară, dar acum n-avea timp. Trebuia să vadă întîi din ce paranteză trebuiau scoase nucile ce le mai aveau de împărțit cei trei copii din problema 126 și abia apoi să treacă totul pe curat. Dar pentru că el personal nu avea poftă de nucile din tema 126, privea pe geam, rodea capătul pixului și se gîndea la... ziua de ieri. Chiulise de la școală și zburdase toată ziulica.

— Ce frumos a fost ieri, ofta băiatul și privea înciudat tema nr. 126... Eh, dar unde-i ziua de ieri? Unde-i? S-a dus. Păcat... A fost atît de frumoasă...

Oftînd, băiatul simțea că îl umple jalea și că aproape îi venea să plîngă.

Atunci, de sub masă se auzi o voce:

— Cauți ziua de ieri? Toată n-am de unde să ți-o dau înapoi, dar o bucățică din ea e la mine. Poftim, ia-o...

Vorbise mingea de cauciuc și, săltînd ușor, îi puse în palmă o frîntură rotundă, jucăușă și de un roșu aprins: era cam un sfert din ziua de ieri.

— Eh, nu degeaba rîvneam eu după ziua de ieri, cugeta băiatul. Ce culoare, ce frumusețe! Păcat că nu e toată...

— Iată încă o felioară din ea, glăsui sticletele din colivie și în palma băiatului poposi, ușoară ca un fulg și multicoloră ca un curcubeu, o altă părticică din ziua de ieri.

Și, rînd pe rînd, mai adăugară și alții cîte un căpețel din ziua dorită.

Partea cățelului era neagră și sîrmoasă, cea a arcurilor de la divan, străvezie și albastră ca visul...

Acum era întreagă, toată ziua de ieri. Nu mai lipsea nimic din ea. Și bulgărele ei fermecător și rotund avea toate culorile din lume.

Deodată însă băiatul se întunecă la față. Văzînd cu ochii, culorile zilei de ieri se învălmășiră, se învinețiră ca o ciupercă sfărîmată, apoi deveniră cenușii. Bulgărele ei atît de frumos colorat păli, descrescu, ajunse cît o bășicuță de săpun, apoi se sparse și pieri, iar băiatul nostru rămase ca prostit, cu ochii în gol.

Căci ziua de ieri, fără muncă, era făcută din nimic.

M. SÎNTIMBREANU

REPORTER CLUB

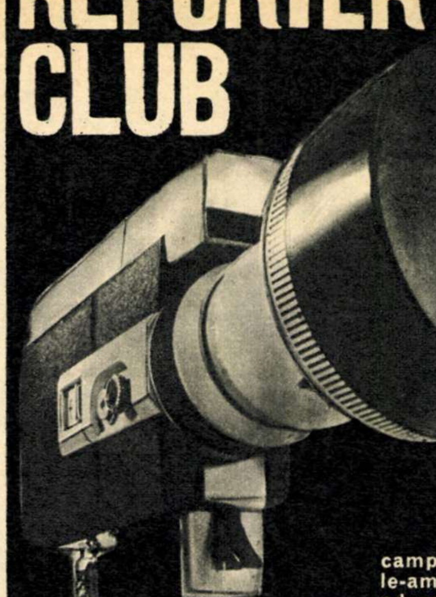

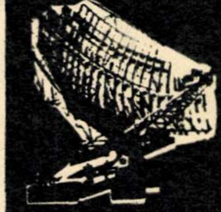

RADARUL ROZETELOR

- Atenție, filmăm!
- Visul unui sahist
- Liceul nr. 1 Tg. Jiu nu răspunde...

STUDIOUL cinematografic «Terra» de la Casa pionierilor din Pitești a terminat de curînd lucrările de montaj ale primului film de reportaj intitulat «Pasiuni și talente». Filmul prezintă o parte din activitățile cercurilor pionierilor. Ca o modalitate nouă de elaborare: toți membrii cercului, împărțiți pe grupe de filmare, au trecut prin toate fazele de creație, respectiv: scenariu, filmare, montaj — cu scopul de a da cîmp liber ideilor, fanteziei creatoare a fiecăruia.

Mircea Plîngău, Șc. generală nr.4, Pitești

ȘAH, marelui maestru! Încă de la vîrsta de 6 ani visez să devin un Florin Gheorghiu. Acum am 13 ani și am reușit să înscriu în palmaresul meu trei titluri consecutive (1968, 1969 și 1970) de campion ... al străzii! Finalele le-am disputat cu cel mai temut adversar, Ioan Manases — 20 de ani — și le-am cîștigat pe toate cu 3—1. Partidele, disputate în... familie, s-au sfîrșit cam așa: remiză cu tata, 2—2 și 4—2 cu unchiul meu. Particip, bineînțeles, și la concursul «Căluțul de fildeș». Întrevăd unele șanse. Sînt ambițios: sper să mă clasez printre primii (dacă nu primul!)

Ilie Topan, Gherla-Cluj

Îndrăznesc să-ți pun și o întrebare: în campionatele școlare de șah ce victorii ai obținut?

Rep. Pix

Ș.O.S.! — SEMNALUL PLEACĂ de la Școala generală Văcăreni, Tulcea!

Către Liceul nr. 1 Tg. Jiu.

De ce semnalizăm? Albumul-ștafetă, plecat din școala noastră încă din luna mai 1969, nu s-a mai întors. Am primit confirmări de pe tot traseul parcurs pînă la voi: Văcăreni — Galați — Tg. Neamț — Ipotești — Năsăud — Cluj...

Dragi prieteni, cititori ai revistei «Cutezătorii», ajutați-ne să-l găsim! Prețiosul nostru album trebuia să străbată sute de kilometri și să se reîntoarcă acasă plin de aspecte din activitatea pionierească a mai multor unități din țară. În toamna trecută urma să fie deschis într-un cadru festiv, pentru cea mai frumoasă pagină pregătisem un dar din partea pionierilor noștri.

Așteptăm răspunsul vostru!

„ȘOCUL”

• Un șofer distrat și...
• Un călător atent

Treptat, treptat, autobuzul se golise. Mai eram doar cîțiva călători care așteptam în tăcere apropierea ultimelor stații. Lîngă șofer, rezemat de bară, un tînăr de vreo 25 de ani. Părea că vrea să coboare la prima oprire. Șoseaua era liberă, așa că șoferul apăsă pe accelerator și acele vitezometrului indicară viteză sporită. Ajungem prin dreptul Școlii generale nr. 14. Deodată, văd că șoferul scapă ceva jos. Se apleacă să caute. Pe volan îi rămăse doar o singură mînă...

...Un șoc puternic îi smulge pe călători de pe scaune. Buimăciți, se uită cu toții către șofer. Dar...

Cu o mișcare desperată, tînărul de lîngă el își încleștă mîinile pe volan, manevrîndu-l cu putere spre stînga. Autobuzul trecu pe lîngă un stîlp de telegraf, la o distanță extrem de mică.

Șoferul, palid la față, abia înțelese întîmplarea. Un moment de neatenție și ar fi avut loc un accident. Dar prezența de spirit a tînărului fusese salvatoare.

Revenindu-și, pasagerii au vrut să-i mulțumească. A sărit să-i mulțumească și șoferul.

— Nu, nu trebuie să-mi mulțumiți. N-am făcut decît ceea ce ar fi făcut oricare altul în locul meu. În același moment se grăbea să coboare.

— Cum vă numiți? I-am întrebat eu, ajungîndu-l din urmă, cu dorința să scriu despre această întîmplare.

— Mircea Constantinescu, a venit răspunsul.

Corespondent special
NICOLAE PĂUN
anul I, Școala profesională
de chimie, Iași

CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX

Este, desigur, frumos să fii reporter. Iată, de pildă, ce corespondență emoționantă ne-a trimis FLORENTINA STĂNESCU (Școala generală nr. 26 București). **Febra marilor pregătiri pusese stăpînire pe detașamentul clasei lor cu mult înainte de petrecerea evenimentului. Fiecare pionier dorea ca totul să fie la înălțime, fuseseră trimise din vreme invitații lucrate de mîna lor. Și acum Florentina ne dezvăluie secretul acestor mari pregătiri: «În seara zilei de 8 Martie, ne-am primit oaspeții la serbarea închinată mamelor noastre».**

Alți corespondenți ne scriu că a venit primăvara cu *«primii ghiocei, primii mugurași, păsărelele sar voioase pe ramurile copacilor»...* **Acestea sînt semnalmentele sigure, dragă** VIOREL C. (Tismana-Gorj). **și cunoscute de toată lumea. Era cu totul altceva dacă din scrisoarea ta am fi aflat despre acțiunile inițiate în cadrul «Săptămînii primăverii», acțiuni care în anul acesta se desfășoară sub îndemnul: «Fiecare pionier — un pom, o floare!» Dar, bineînțeles, nu așa cum ne scrie corespondentul** VASILE C. din Galați, **tot referitor la primăvară:** *«pe nesimțite acordurile viori fură acompaniate de ciripitul strident (?) al păsărelelor ce se balansau pe ramurile copacilor treziți din amorțire».* **Mai trist este că prietenul nostru, «fără să vrea», a căzut «victimă acestei vrăji a primăverii», uitînd că unele substantive, în cazul genitiv, se scriu cu doi** i **(Corect:** viorii, primăverii. **Și nu** balanțau **ci** balansau).

LUCIAN POPESCU **din** Dăiești-Vîlcea **ne scrie foarte pe scurt și concis:** *«Vor sosi din lunga lor călătorie stolurile de rîndunele, cuci, berze. Vor fii întîmpinate de cele 300 de căsuțe lucrate cu multă măiestrie de către pionierii și elevii școlii noastre.»* **Este o informație consistentă asupra unui fapt concret.**

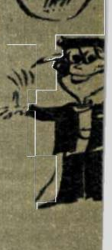
-CE NU ȚINE SĂ FACĂ UN REPORTER !!?!!

Sfătuiesc pe reporterii care mai plutesc încă pe deasupra lucrurilor să coboare în mijlocul colegilor de clasă, de școală și să ne scrie neîntîrziat despre ceea ce se întîmplă acolo.

Pix

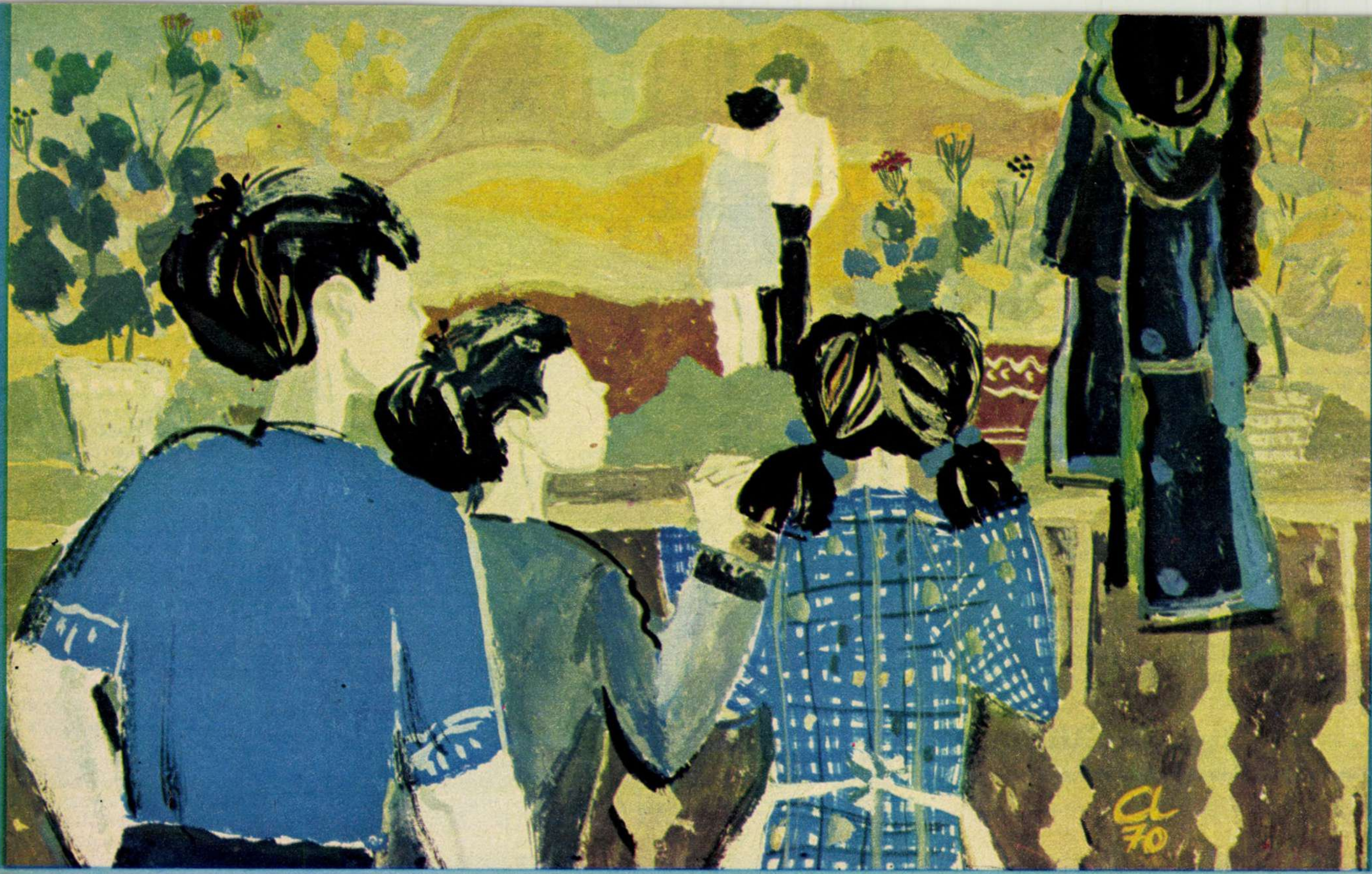

Fraţii

Povestire de ALEXANDRU VERGU

Aşteptau pînă soarele să treacă mai jos de casă, pînă cînd umbra cădea spre colţul cerdacului. Atunci ştiau că trebuie să sosească de la mină şi nenea Sandu fratele lor mai mare. Mama întotdeauna agăţa în cui pe cerdac hainele lui de lucru, la vînt: bluza şi pantalonii din doc care fuseseră de culoare albastră şi se făcuseră negri de praful de la cărbune. Chiar şi atunci cînd erau la joacă, jos, la piciorul podului, era de-ajuns ca unul din pici să-şi arunce ochii spre colţul ceardacului şi, dacă vedea hainele, dădea semnalul. «A venit!» şi porneau tustrei la deal; dar nu totdeauna ajungeau pînă acasă. Abandonau cursa şi se întorceau din nou la joacă, pentru că această alergătură, de pretext, făcea şi ea parte din jocul lor.

În ziua cînd s-au păcălit cu toţii, ei văzuseră, ca şi altă dată, că soarele s-a oprit scurt timp pe turla de la mină, adică atît cît turla metalică a strălucit ca o oglindă aruncînd reflexe, dar nu se ştie de ce (poate unde se mărise ziua) şi-au zis că, la ora aceea, nenea Sandu nici n-a ieşit din şut. Se luaseră cu joaca, umbra se mutase trecînd pe nesimţite de cealaltă parte şi ei au început un alt joc comunicînd prin semne într-un dialog mut şi amuzant cu chipurile lor răsfrînte în apă, şi asta a fost; pe pod începuseră să treacă minerii ieşiţi din şut. «Să ştii că nenea n-a venit» zise fetiţa privind spre cerdac, unde ştia că mama agaţă hainele lui de lucru. «Ce-o fi cu nenea, că încă n-a venit?» se întrebă şi Mihu; cel mic de tot nu ştiu ce să zică. Crezu că e un nou joc al celorlalţi doi, şi întrebă repede: «Eu ce fac?». Şi fugi după ei.

Cînd au ajuns sus, se dumeriră cu toţii: nenea Sandu venise c-o fată şi i-o prezentase mamei. Aşa stînd lucrurile, copiii au mers în bucătărie; ştiau că atunci cînd mai e şi cineva străin în casă şi au de vorbit, desigur, pe ei că sînt mici, mama îi trimite la bucătărie sau la joacă în grădină. O vedeau că se gătise ca de zile mari: luase pe ea o altă fustă şi broboada nouă şi era nemaipomenit de veselă. Venise în cîteva rînduri la bucătărie după cîte ceva, mereu grăbită, şi la urmă umpluse două pahare cu apă, apoi luă un borcan de pe raftul cu dulceţuri şi nişte farfurioare mici pe tavă. Mama le lăsă lor borcanul, mai erau acolo cîteva linguri bune. Anca se şi repezise să-l ia în braţe, drămuind apoi cîte-o linguriţă celorlalţi. «Să nu greşeşti să fie cumva mai mult!» zise Mihu renunţînd. «Ia tu tot!» şi, întorcîndu-i spatele, o trase de ciuf. Anca strînse din buze: «Am să te spun mamei, te-am prins că fumezi!» îl ameninţă ea. «Eu fumez? Era o ţigară din zahăr». «Daaa? Atunci de ce te legi de mine, că eu mă omor după dulciuri?». Au făcut pace. Imediat şi-au ocupat locurile, înghesuindu-se tustrei cu capetele în tocul ferestrei care da spre grădină; îl urmăreau pe nenea cum se plimbă cu fata în bluză albă. «Nu-i mai frumoasă ca mama!» zise la un moment dat, ca o constatare, Anca. «Nu-i» ziseră în acelaşi timp Mihu şi cel mic, Nelu.

Era de-ajuns ca fata să-şi ridice ochii pe o crenguţă înflorită, că atunci nenea, gata şi repezea o mînă apucînd creanga, culegea floarea şi i-o dădea ei. După aceea el îşi ducea braţul pe după umerii fetei şi dînsa, nu numai că nu i-l îndepărta, dar îşi lăsa şi capul pe umărul lui. «Parcă ai zice că tot stau să se tragă în poză».

«Calcă amîndoi pe straturi» sări Anca; cum, doar nenea nu ştie că pe acolo îs straturi? Apoi îi văzură depărtîndu-se printre nucii grădinii; nenea trăgîndu-şi de fiecare dată pasul puţin înapoi, pentru că îl avea mai mare ca al fetei. O mierlă de grădină se oprise pe un lăstar, aproape de tot, dîndu-se huţa şi numai după ce se odihni bine ea îşi luă din nou zborul. Cei doi mai mult ca sigur că n-o văzuseră acolo, deşi fusese atît de aproape de ei, altfel fata ar fi întins mîna şi-ar fi vrut pasărea aceea, aşa cum de obicei fac copiii prea alintaţi, şi nenea Sandu poate că ar fi folosit vreun vicleşug să prindă mierla şi să i-o dea ei.

Puştii din fereastră, urmărind totul, ar fi putut să jure că fratele lor mai mare nu văzuse pasărea. Anca răsturnă borcanul cu sirop pe rochiţă. Începu să scîncească Mihu îi cosi tărtăcuţa cu vîrful palmei: — Proasto, uite ce e pe tine! Apoi îi mai dădu una, măcar să aibă pentru ce să bîzîie şi merse afară. În colţul cerdacului văzu hainele de lucru ale fratelui său pe care mama între timp, le pusese unde le era locul. Se oprise şi se uita cum vîntul mişcă mînecile bluzei încolo, încoace, încît acestea păreau nişte braţe care îi tot fac semn. Şi ce are să se întîmple dacă are să le încerce? Cu capetele în fereastra bucătăriei, ceilalţi doi îşi dădeau coate, chicotind. Îl vedeau că-şi strînsese cureaua ridicînd pantalonii sus, dar tot mai călca pe ei; suflecaţi de cîteva ori, aceştia îi stăteau largi şi ţepeni, de parcă băieţandrul băgase picioarele în nişte căldăruşe din pîslă. Chiar şi Clăpănache, căţeluşul, văzîndu-l, fugi scheunînd.

— Şi voi? se întoarse Mihu la cei doi care părăsiseră fereastra şi veniseră acolo. Ce vă strîmbaţi aşa? Plecaţi de-aici!

— Te spunem lui nenea, ziseră ei. El schiţase un gest să se ferească, dar Sandu tocmai trăgea poarta grădinii.

— Ia dă-te mai încoa, ortace! îi zise el, văzîndu-l în hainele acelea de lucru. Te-ai echipat să intri în locul meu în şut?

Îi săltă casca, desfăcînd catarama la cureluşe sub bărbie, rîzînd de faptul că îi cădea pe nas şi îi arătă cum să pună un colac din carton pe margini, ca să-i stea drept pe cap.

— Îl iau la mine în echipă! rîse el spre fată. Şi-l bătu uşurel pe obraji. Dar trebuie să mai creşti, băieţaş... Uite, hainele astea pe tine, singure îţi spun!

— Dezbracă-le, dezbracă-le! ţopăiră cei mici.

Mihu rămase cu bluza pe el.

Mama îl văzu, surîse că nu-i stăteau rău, avea deacum încă un băiat mare.

Şi auzind fluierul trenuleţului ce ducea minerii, ea tresări. «Ce-am să-i zic eu mocăniţei aceleia, că îmi cheamă băieţii!...»

Desen de GHEORGHE ANGHEL

pagina fetelor

Bine v-am găsit, fetelor! Ne întîlnim pentru prima oară în această pagină. Dorim un dialog cu voi și-l vrem apropiat, cald, deschis, sincer.

Fiecare fată vrea să se îmbrace cu gust, dar de multe ori, în dorința de a fi frumoasă, uiți ce ți se potrivește și ce nu.

Nu știi cum să te piepteni, sau poate că dorești să-ți tricotezi o bluză cum nu mai are nimeni la fel. Iată numai un mic subiect pentru dialogul nostru. Dar voi aveți o lume a voastră de probleme, legate de prieteni, de colegi, de întîmplări de acasă sau de pe stradă.

În această pagină vom putea discuta prietenește, ca de la egal la egal, despre tot ce vă interesează. Nu uitați că pagina fetelor este o pagină a cutezătoarelor — și pentru a face o comparație — o poartă la care este suficient o singură bătaie ca ea să se deschidă larg înaintea voastră. Începutul e modest, dar promitător. Vrem ca voi să porniți în lume ca niște fete ale epocii noastre, frumoase la chip, înnobilate de gînduri generoase.

Pagina fetelor așteaptă întrebările voastre pentru ca dialogul să fie cît mai viu, cît mai interesant.

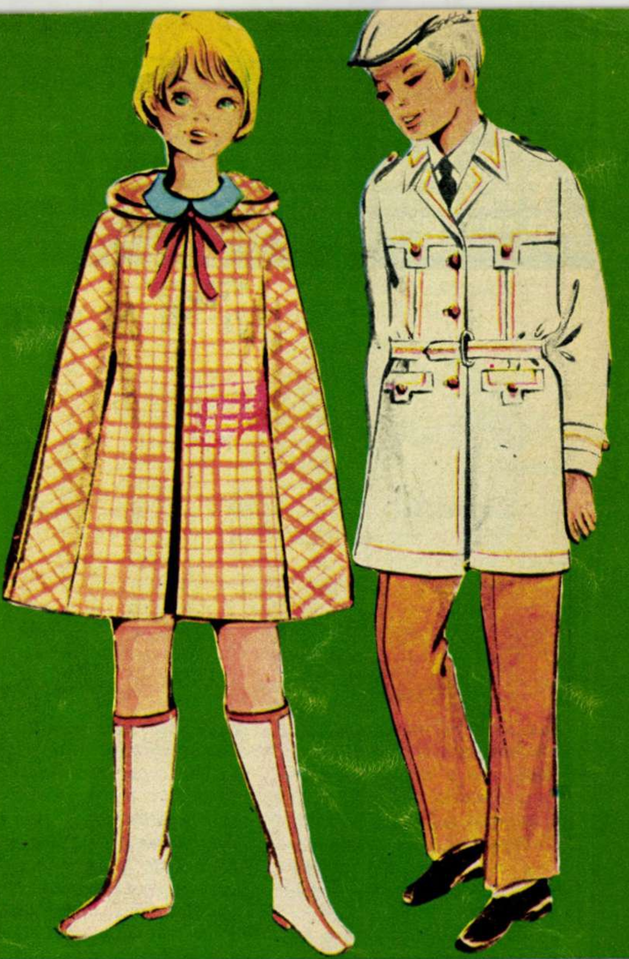

Primăvara aceasta va dărui modei multe culori luminoase: nenumărate nuanțe de albastru și roșu, combinații cu bleumarin și alb, verdele tare ca al frunzelor. Alegerea culorilor în îmbrăcăminte, potrivirea lor sînt esențiale în ținută. Foarte mulți tineri greșesc confundînd eleganța cu împopoțonarea, uitînd că bunul gust se păstrează în limita unei vestimentații potrivite vîrstei. Dar mai bine să lăsăm modelele să vorbească. Cu atît mai mult cu cît au fost realizate anume pentru voi de către Aristia Manea.

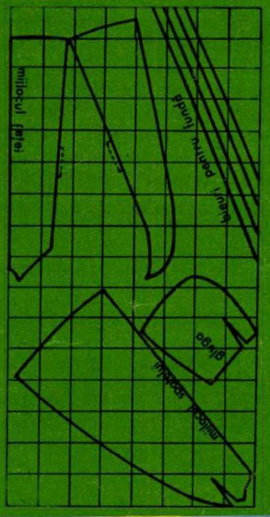

Lucrați singure

Pentru pelerină puteți folosi o stofuliță ecosez din acelea care se găsesc în comerț și care sînt ieftine și frumoase. După tiparul pe care-l dăm, faceți un mulaj de hîrtie. (Pentru numărul 35 l o talie obișnuită, măriți de aproximativ 10 ori tiparul, urmărind părțile care alcătuiesc pelerina). Cu puțină strădanie, veți izbuti să lucrați o haină frumoasă pentru zilele mai răcoroase de primăvară.

Față nouă hainelor noastre!

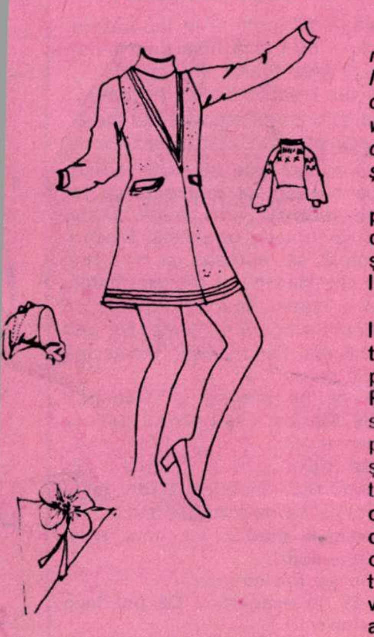

Ileana Cerchez — maestră la Casa de Mode București, specializată la Paris — vă recomandă cîteva combinații frumoase și la îndemînă:

— Un sarafan se poate împrospăta adîncindu-i anchiorul și adăugîndu-i tigheluri ca în model.

— Purtat cu pulovere, sarafanul este o ținută potrivită pentru dimineața. Pentru după-amiază sau seara la teatru, pentru o reuniune la școală, sarafanul purtat cu o ie frumos cusută, cu o bluză cu jabou sau chiar cu un simplu plastron cu o floare devine elegant, are un aer festiv.

Ca să creați în camera în care locuiți o ambianță plăcută, trebuie neapărat să țineți seama de cîteva reguli:

- *Dulapul se așază de preferință după ușă, în așa fel ca să nu izbească privirea, altfel camera pare întunecoasă.*
- *În fața privirii se plasează obiectele joase: o măsuță taburet, fotolii.*
- *Lîngă un perete larg se așază patul sau o bibliotecă.*

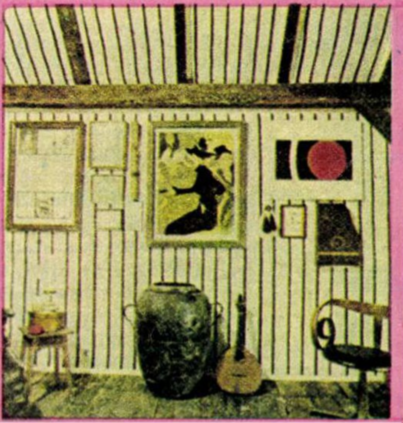

UN COLȚ PLĂCUT

Cu o scoarță românească și cu cîteva perne colorate, canapeaua poate deveni mai plăcută privirii. Ca să întregiți atmosfera, faceți o mică etajeră sprijinită de un suport pe care așezați cîteva vase românești. În spatele patului sau al divanului se pot pune cîteva rafturi pentru cărți. Aveți grijă de culori, îmbinați-le cît mai armonios.

Un perete sau o ușă largă poate fi împodobită cu decupări din afișe și reviste colorate, reproduceri de artă. Panoul de mai sus vă poate inspira.

Vă va interesa, oare, acest sport? Avem motive să credem că da. Convingerea aceasta ne e dată nu numai de faptul că oina are o veche tradiție în țara noastră, că este «sportul nostru național», ci mai ales pentru că e un sport antrenant, reconfortant și spectaculos, pentru că echipamentul și amenajările necesare sînt extrem de sumare și la îndemîna oricui.

În acest scop vom publica un scurt ciclu de materiale dedicate oinei așteptînd, cu justificată curiozitate, părerile voastre.

1. UNA DINTRE REDUTABILELE ECHIPE DE OINĂ ALE ELEVILOR — REPREZENTATIVA LICEULUI «SPIRU HARET» CARE, ÎN 1930, A FOST DISTINSĂ CU PLACHETA DE BRONZ ÎN CADRUL CONCURSULUI INTERȘCOLAR.

UN STRĂVECHI SPORT ROMÂNESC

Oina

- **ÎNTRE DOUĂ EXPEDIȚII, OȘTENII LUI ȘTEFAN CEL MARE JUCAU HÎLCA**
- **LA PORȚILE OLIMPIADEI MODERNE**

Oina, jocul cu mingea minusculă, al fentelor și al loviturilor năprasnice, are o istorie care se pierde în trecutul neamului nostru. Cronicarii și învățații vremurilor îndepărtate, care cunoșteau viața și obiceiurile din dulcea Moldovă și Țara Românească, semnalează că aprigii plăieși ai lui Ștefan cel Mare și arcașii lui Mihai Viteazu se constituiau — între două expediții împotriva năvălirilor otomane — în cete ce se «chiteau» cu mingea. Regulile acestui joc au fost păstrate în satele de munte, fiind transmise din generație în generație de către păstori. În pelerinajul lor de la munte la șes, ciobanii le-au răspîndit în întreaga țară. Și astăzi, cei care poposesc într-o comună de munte întîlnesc oameni cu părul nins, care vorbesc cu drag despre joaca lor din copilărie, povestind despre baciul (căpitanul echipei), despre păscari (jucătorii de la «prindere»), despre bîtă (bastonul cu care se bate mingea) și despre alte datini ale jocului cunoscut în trecut sub diverse denumiri: «Fuga», «Hîlca», «Hopăciu», «Matca mare», «Baciu» sau «Hoina».

Prin urmare, oina e cunoscută și practicată la noi din vremuri imemorabile. Jocul nu a fost același întotdeauna și peste tot, el deosebindu-se de la un sat la altul, de la un județ la altul. N-avea reguli scrise și poate că multă vreme s-ar fi jucat așa, dacă nu ar fi apărut... Jocurile Olimpice. Astfel, în 1896, forurile sportive din România primesc invitația de a lua parte la ediția inaugurală a Olimpiadei, care urma să aibă loc la Atena. Lipsea însă regulamentul acestui sport. În mare grabă, s-a apelat la serviciile cunoscutului maestru de gimnastică, Radu S. Corbu, profesor la Liceul «Nicolae Bălcescu» din Brăila. A primit cu dragă inimă misiunea și, împreună cu cîțiva prieteni, a stabilit schița terenului și a redactat diverse paragrafe. Tot el a antrenat echipele care urmau să se deplaseze la Atena. Nu s-a mai plecat la Olimpiadă. În schimb s-au pus bazele primului regulament al jocului de oină.

După apariția regulamentului, oina s-a răspîndit repede și la orașe, îndeosebi în rîndurile tineretului din școli. Primul concurs oficial a avut loc în mai 1899, pe un teren situat pe șoseaua Kiseleff, pe locul unde se află astăzi Stadionul tineretului din Capitală, deschizîndu-se astfel seria entuziastelor campionate școlare. Echipele Liceului «Nicolae Bălcescu» din Brăila (1903—1905), Școlii normale din Cîmpulung Muscel (1907—1909) și Liceului «Gheorghe Lazăr» din București (1923—1925) au cîștigat, fiecare, cîte trei ani consecutiv campionatul național. Prin pasiunea unor profesori, oina cunoaște o vie activitate competițională pînă în 1936, cînd campionatele și alte tradiționale întreceri se sting. Neaducînd venituri, oina a fost complet neglijată, transformîndu-se într-o... cenușăreasă.

(va urma)

TRAIAN IOANIȚESCU

2. BATEREA, UNA DINTRE NUMEROASELE FAZE ALE JOCULUI DE OINĂ. PENTRU A LOVI MINUSCULA MINGE CU ACEST BASTON, ÎN AȘA FEL ÎNCÎT SĂ FIE TRIMISĂ PESTE LINIA DE 65 M ESTE NEVOIE DE MULTĂ FORȚĂ ȘI ÎNDEMÎNARE.

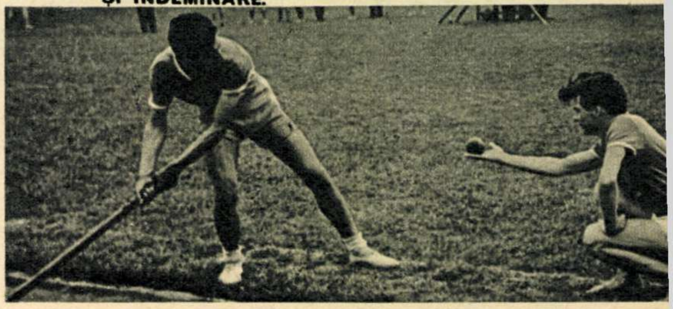

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

EPISODUL XIV

Gîndindu-se la punctul în care ajunseseră cercetările privind dispariția tabloului, Marius avea exact aceeași senzație pe care o încearcă un cîntăreț care nu s-a pregătit din vreme pentru a lua o «acută». Melodia merge, s-ar spune chiar că merge bine dar, pe neașteptate, tocmai cînd trebuie să-l ataci pe **si bemol** din octava superioară, coardele vocale ți se transformă în niște sîrme ruginite. Gîfîi ca sufocat, te ridici pe vîrfurile picioarelor... Totul e zadarnic; în locul rîvnitului **si bemol** se aude doar un guițat. Nu-ți rămîne decît o soluție: să iei melodia de la început, în tonalitatea cea justă... **«Dar care este tonalitatea justă? ofta** Marius. **Mai bine să recunosc în șoaptă: nu știu de unde să reîncep. Am făcut o prostie, m-am străduit s-o remediez, n-am reușit, acum gata. Liniște.»**

Cu toate acestea, nu s-ar fi spus că se plictisește. Se trezise, pe neașteptate, angrenat în fel de fel de obligații plăcute. Fred Apostolescu se ținea de capul lui să vină pe stadion («Sînt sigur că ai fi un **sutist** formidabil»). Geo Blondul, «mare mîncător de cinema», cum își spunea el însuși, găsea bilete la cele mai căutate filme. Eschimosul, plin de idei, îl sîcîia zilnic: **«Hai să mergem duminică la Ploiești, să vedem cursele de cai, trenul îl plătesc eu». «Hai să facem o plimbare cu avionul, 30 de lei o jumătate de oră, plătesc eu».** Doctorul, adică Palaghiță, iubitor de discuții, planifica dinainte subiectele: **«Vino diseară pe la mine, între 7 și 8; aș vrea să discutăm despre mitologia greacă»** sau **«Ție iți place pictura modernă? Am putea să stăm de vorbă despre asta mîine, pe la ora 10».** Odată, Marius îl întrebă: **«Ascultă, doctore, ce obicei e ăsta, să stabilești dinainte subiectele? Și, pe urmă, nu te știam chiar atît de multilateral: și muzică, și pictură, și literatură». «Îți explic imediat. Unu: timpul meu e împărțit ri-gu-ros. Îmi place să știu dinainte, cu precizie, cînd trebuie să învăț, să discut sau să lenevesc. Doi: eu vreau să devin** cel mai bun medic, **mă ocup numai de asta. Dar, pentru că mai sînt pe lume o grămadă de lucruri importante despre care nu am timp să aflu nimic, îmi face plăcere să le aud de la tine.»**

Marius nu fusese niciodată un singuratic, totuși îl uimea, și îl bucura această armată de prieteni care apăruseră pe neașteptate în viața lui.

Într-o zi, avu surpriza s-o audă pe Magda Feneșan spunîndu-i:

— Marius, vrei să rămîi puțin după cursuri? Vreau să te rog ceva.

Pierdut de emoție, petrecu ultima oră gîndindu-se cum să folosească mai bine această ocazie providențială. Deși pentru el Magda era cel mai adesea «leșinata aia care scrie biografia romanțată a lui Tiberică Adamescu», Marius își fixă, în vederea întîlnirii, trei anecdote hazlii, două idei originale și o înfățișare a la Kirk Douglas, adică o privire candid-ironică și un zîmbet crud.

Magda — se întîlniră în laboratorul de fizică — nu-i lăsă însă timp să se lanseze. Părea foarte îngrijorată.

— Marius, e vorba despre frate-meu, Gigi. Nu știu ce să mă mai fac cu el.

Îi povesti, pe scurt, că în ultima vreme Gigi nu-și mai vede de carte, hoinărește pe ruptele, se întîlnește cu tot felul de indivizi, vine acasă tîrziu, arțăgos și rupt de oboseală. Uneori, se întîmplă să miroasă și a tutun.

— Tu știi, Marius, că n-avem mamă, iar tata e mereu ocupat. Trebuie să mă descurc singură cu toate. Nu știu ce să mă mai fac cu Gigi. Poate mă sfătuiești tu.

— De ce nu apelezi la Tiberică? bombăni Marius. Cu creierul lui supradimensionat...

Magda roși:

— Nu fi rău. Tiberică e un băiat excepțional, nu mi-e rușine s-o spun. Dar numai la studiu. Tu, însă, ai și experiența vieții.

Marius se foi, măgulit:

— Ei, să nu exagerăm. Ce pot face pentru tine?

— Încearcă să-l atragi pe Gigi printre prietenii tăi. Tu ai **altfel** de prieteni: serioși, inteligenți. Poate reușiți să-l schimbați și pe el!

— Profesoară să te faci, hotărî Marius. Și să scrii articole educative în revistele pentru copii!

— Uite, urmă Magda, astă seară, de exemplu, Gigi o să fie, ca de obicei, la cofetăria «Crizantema», cu alaiul lui... Du-te pe acolo, vezi cum stau

Acțiunea
Bulgărele
e zăpadă”

Copiii unei şcoli elemen-
are din localitatea ameri-
ană Melbourne (statul
lorida) nu văzuseră nici-
dată cum arată zăpada.
joacă cu bulgări de nea
ra pentru ei un vis. Dar
ată că într-una din zilele
acestui an visul a devenit
ealitate. Niște școlari din
tatul Vermont, care afla-
seră de dorința micilor
nelbournezi, le-au pregă-
tit 200 de «magnifici» bul-
gări pe care i-au expediat
în Florida, ambalați în niș-
te recipiente frigorifice. O-
perațiunea «Bulgărele de
zăpadă» s-a încheiat la 5 fe-
bruarie printr-o adevărată
«bătălie» care s-a desfă-
șurat în curtea școlii din
Melbourne. Pentru a le
mulțumi colegilor lor din
Vermont, copiii din Florida
au pregătit sticluțe cu suc
de portocale fabricat de ei
și le-au trimis urgent la
destinație.

EXCZ 970 TRANSMITE

Premiile concursului „EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII“ - ediția a II-a, 1970

Acum, după apariția noului regulament al **«Expedițiilor Cutezătorii»** pe care l-ați așteptat cu o nerăbdare ușor de înțeles, sîntem în măsură să vă facem încă o surpriză plăcută, dînd publicității numeroasele premii pe care revista noastră le va acorda membrilor echipajelor distinse cu trofee, fanioane de onoare și mențiuni. Iată-le:

PENTRU CEI DISTINȘI CU TROFEE

- fiecărui membru al echipajului distins cu **marele trofeu «BUSOLA DE AUR»**, pe lîngă «medalia de aur», cîte un ceas de mînă și cîte o busolă-brățară.
- fiecărui membru al echipajului distins cu trofeul **«Scutul dacic»** — cîte un ceas de mînă.
- fiecărui membru al echipajului distins cu trofeul **«Caseta de cristal»** — cîte un aparat de fotografiat «Smena».
- fiecărui membru al echipajului distins cu trofeul **«Sfinxul Carpatilor»** — cîte un echipament de turist.
- fiecărui membru al echipajului distins cu trofeul **«Cortul de mătase»** — cîte o trusă de excursie.
- fiecărui membru distins cu trofeul **«Termosul de argint»** — cîte o trusă de excursie.
- fiecărui membru al echipajului distins cu trofeul **«Egreta de fildeș»** — cîte o trusă de pescuit.

- fiecărei membre a echipajului distins cu trofeul **«Gențianele»** — cîte un ceas de mînă «Slava».
- **Tuturor comandanților echipajelor cîștigătoare — cîte o trusă (stilou-pix) «Parker».**

PENTRU CEI DISTINȘI CU PLACHETA ȘI FANIONUL DE ONOARE

Toți membrii echipajelor distinse cu placheta și fanionul de onoare la secțiunile **«Scutul dacic», «Caseta de cristal», «Sfinxul Carpaților», «Cortul de mătase», «Termosul de argint», «Egreta de fildeș»** și **«Gențianele»** vor primi cîte un aparat foto «Certina».

PENTRU CEI DISTINȘI CU MEDALII INDIVIDUALE

Toți expediționarii distinși cu mențiuni și medalii individuale vor primi:

- la medalia de aur — cîte un ceas de mînă
- la medalia de argint — cîte o trusă de excursie
- la medalia de bronz — cîte un aparat de fotografiat «Certina».

Pe lîngă locurile într-o tabără specială, de care vor beneficia toți membrii echipajelor distinse cu cele 8 trofee, Consiliul Național al Organizației Pionierilor va mai acorda și premii în obiecte.

De asemenea, și la această ediție, Ministerul Învățămîntului va acorda un premiu special în obiecte.

*

Sîntem convinși că-i cunoașteți bine de tot pe cîștigătorii primei ediții (1969) a «Expedițiilor Cutezătorii». Cine n-a auzit de membrii echipajelor **«Vînătorii lui Dragoș», «Șoimii Iancului», «Pescăruș 1», «Danubius '69» «Urmașii dacilor», «Gențianele»** și toate celelate despre care am scris atît de mult în revista noastră? Ce-a fost, a fost, și nu vom uita. Acum însă ne interesează **ce va fi.** Cine va cuceri anul acesta trofeele și celelalte distincții și numeroase premii în obiecte? Care vor fi fericiții? Nu le cunoaștem încă numele, totuși îi știm. Știm că vor fi acei expediționari care se vor pregăti temeinic din toate punctele de vedere, care vor ști să-și aleagă cele mai interesante și originale itinerarii și, mai ales, să desfășoare de-a lungul lor, în vară, cele mai rodnice activități de cercetare, de cunoaștere a zonelor străbătute, dar și distractive totodată.

Retrospectivă: două dintre numeroasele și reconfortantele popasuri ale membrilor echipajului «Tulnic» din Arad (foto 1 și 2).

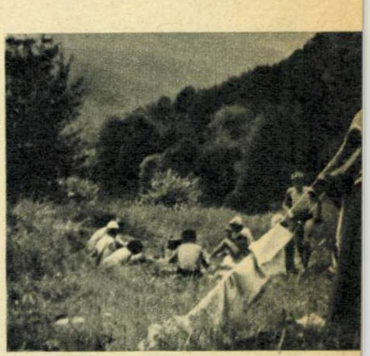

treburile. Dacă e cazul, poți să intervii. Te rog!

Marius izbucni în rîs:

— Poate dau ăia cu mine de pămînt! În fine, să văd. M-ai făcut să mă simt un om plin de importanță.

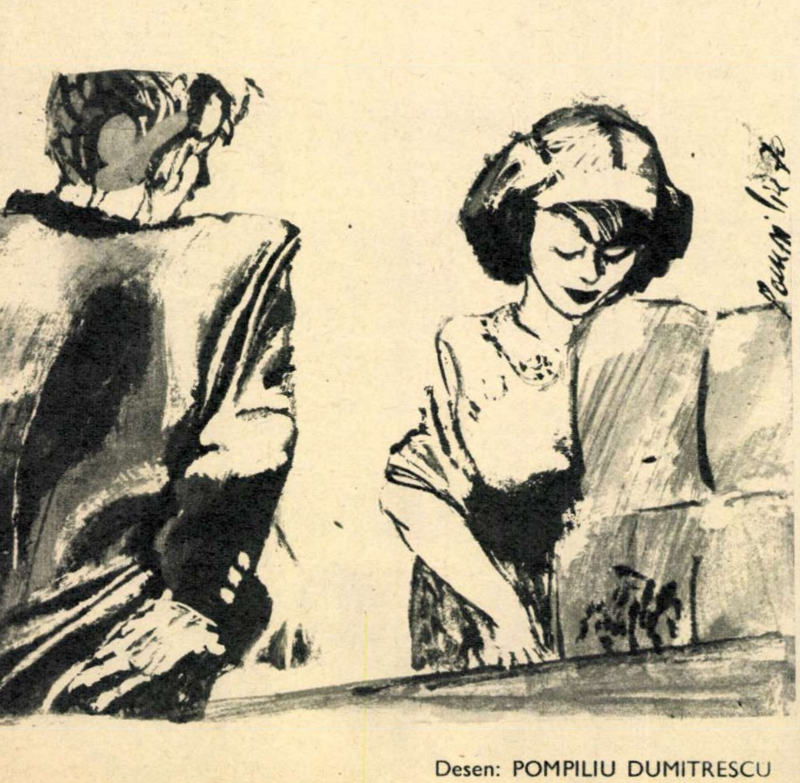

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

Însotit de nelipsitul Prințesă, Marius pătrunse în aceeași seară în dreptunghiul de fum albăstrui care se numea cofetăria «Crizantema». Prin această negură înecăcioasă se auzeau rîsete, chemări, zgomotul jocului electronic cu bile. Marius ceru două cataifuri. Chelnerița îl privi cam mirată; obișnuiții de după-amiază ai localului nu prea cereau prăjituri. Marius o privi și el destul de lung; avea senzația că o mai văzuse undeva. Desigur, se întîmplă să reții figuri văzute întîmplător, taxatori de tramvai, vînzători de prin magazine. Totuși, își dădu seama că atunci cînd o zărise prima oară pe această fată se mai întîmplase ceva cu el, dar acum îi era imposibil să-și amintească ce anume.

Gigi Feneșan era, ca de obicei, la jocul lui cu bile. Marius se apropie:

— Mă lași și pe mine să încerc?

Gigi îl bătu prietenește pe umăr:

— Tu, aici? Îmi pare foarte bine! Hai, dă-i drumul!

Deși nu era profan în acest joc, Marius se strădui să greșească oferindu-i lui Gigi posibilitatea de a-i da sfaturi, lucru pe care acesta îl făcu din toată inima.

— Fii mai atent, Marius! La naiba, unde ți-s ochii? Așa... așa... **închide** porțile! Of, ai pierdut bila! Caută să n-o mai pierzi degeaba și pe a doua... Bravo, vezi că se poate? 800 de puncte! Deși, cu singura bilă care ți-a mai rămas, slabă nădejde să mai faci ceva.

Marius zîmbi în sinea lui, hotărînd să lase de o parte gluma și să joace serios. **«O să facă Gigi niște ochi!»**. Începu să manevreze butoanele așa cum se cuvine. A treia bilă alerga înnebunită lovind figurile cele mai grele. Ori de cîte ori se apropia de «porți», Marius o expedia cu dibăcie înapoi, la lucru. Cifrele de pe contorul electronic se succedau vijelios: 1 000 de puncte, 2 000, 3 000...

— Formidabil! exclamă Gigi. Ce repede ai învățat! Încă puțin și cîștigi un joc gratuit!

Fiind vorba de un eveniment destul de rar, o grămadă de gură-cască se adună în jurul noului as. Nici tînăra chelneriță nu rezistă atracției; se apropie curioasă, ținînd la înălțimea umărului o tavă cu păhărele verzi, de lichior.

— Nebunule, mai ai nevoie doar de 200 de puncte! strigă Gigi, transpirat.

Marius ridică o clipă privirile și rămase înmărmurit. Ochii chelneriței... paharele verzi...

În clipa aceea, bila se apropie de porți. Reacționînd cu o zecime de secundă prea tîrziu, Marius o pierdu.

— Păcat, oftă Gigi. În fine, pentru început e, totuși, o performanță. Mi-ai dat niște emoții...

Dar Marius nu-l mai asculta. Acum știa unde o mai văzuse pe chelneriță, numai că atunci era pieptănată altfel și avea ochelari verzi. Era fata din Volkswagen-ul roșu!

(VA URMA)

DIAMANTELE NEGRE

10

Scenariu: AUREL WEISS **Ilustraţii: NICU RUSSU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ELIBERAŢI CU AJUTORUL LUI GURU, DINU ŞI ANCA AJUNG LA QL-1 SCĂPÎND DE URMĂRITORI. ÎMBRĂCAŢI ÎN COSTUMELE DE SCAFANDRIERI, CEI DOI PĂRĂSESC MICROSUBMARINUL SPRE A O SALVA PE GONDA, FIICA MARELUI SEF GURU.

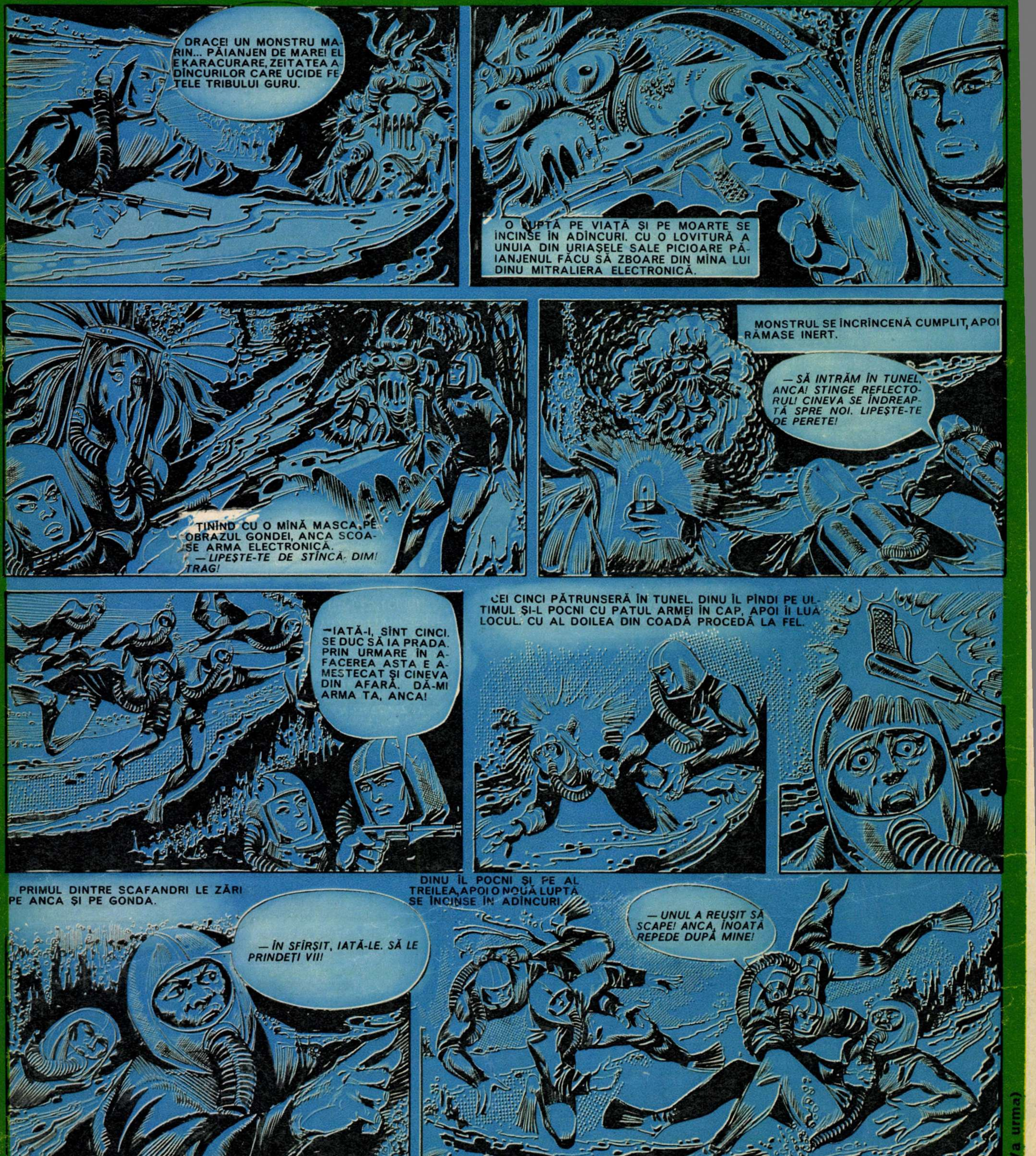
DRACE! UN MONSTRU MARIN... PĂIANJEN DE MARE! EL E KARACURARE, ZEITATEA ADÎNCURILOR CARE UCIDE FETELE TRIBULUI GURU.
O LUPTĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE SE ÎNCINSE ÎN ADÎNCURI. CU O LOVITURĂ A UNUIA DIN URIAŞELE SALE PICIOARE PĂIANJENUL FĂCU SĂ ZBOARE DIN MÎNA LUI DINU MITRALIERA ELECTRONICĂ.
ŢINÎND CU O MÎNĂ MASCA PE OBRAZUL GONDEI, ANCA SCOASE ARMA ELECTRONICĂ.
— LIPEŞTE-TE DE STÎNCĂ, DIM! TRAG!
MONSTRUL SE ÎNCRÎNCENĂ CUMPLIT, APOI RĂMASE INERT.
— SĂ INTRĂM ÎN TUNEL, ANCA! STINGE REFLECTORUL! CINEVA SE ÎNDREAPTĂ SPRE NOI. LIPEŞTE-TE DE PERETE!
— IATĂ-I, SÎNT CINCI. SE DUC SĂ IA PRADA. PRIN URMARE ÎN AFACEREA ASTA E AMESTECAT ŞI CINEVA DIN AFARĂ. DĂ-MI ARMA TA, ANCA!
CEI CINCI PĂTRUNSERĂ ÎN TUNEL. DINU ÎL PÎNDI PE ULTIMUL ŞI-L POCNI CU PATUL ARMEI ÎN CAP, APOI ÎI LUĂ LOCUL. CU AL DOILEA DIN COADĂ PROCEDĂ LA FEL.
PRIMUL DINTRE SCAFANDRI LE ZĂRI PE ANCA ŞI PE GONDA.
— ÎN SFÎRŞIT, IATĂ-LE. SĂ LE PRINDEŢI VII!
DINU ÎL POCNI ŞI PE AL TREILEA, APOI O NOUĂ LUPTĂ SE ÎNCINSE ÎN ADÎNCURI.
— UNUL A REUŞIT SĂ SCAPE! ANCA, ÎNOATĂ REPEDE DUPĂ MINE!

(Va urma)

! Excursii pe glob + microenciclopedie + noutăți științifice și culturale + sport + povestiri în imagini + umor = revista «Cutezătorii».

Prețul unui abonament pe 3 luni este de 13 lei, iar pe 6 luni 26 lei. Abonamentele se fac la factorii poștali, oficiile și agențiile PTTR, precum și la difuzorii de presă din școli.

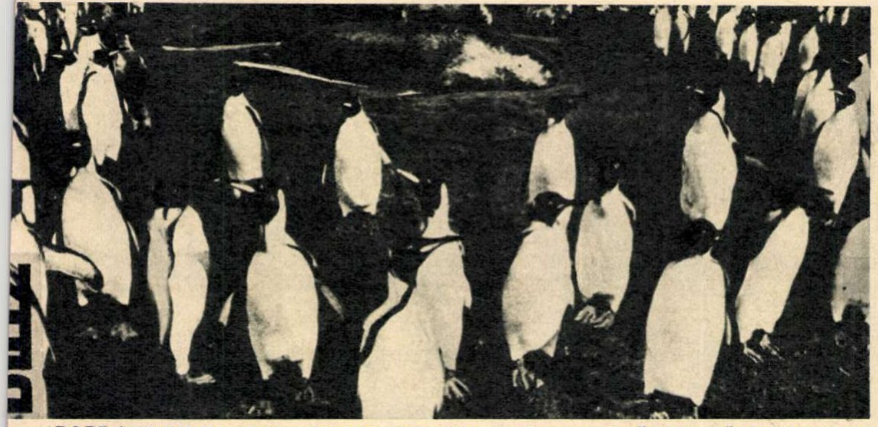

PARE A FI UN DANS, UN RITUAL, DAR NU ESTE! ACEASTĂ IMENSĂ COLONIE DE PINGUINI ESTE NELINIȘTITĂ DE APARIȚIA PE PLAJĂ A UNOR OASPEȚI NEAȘTEPTAȚI: ELEFANȚII DE MARE.

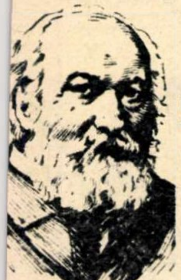

UN ZÎMBET CU...

...*N.N. Beketov*, savant renumit, lucra într-o seară în cabinetul său. Deodată, un om de serviciu intră agitat, strigînd:

— Nikolai Nikolaevici, în biblioteca dumneavoastră se află un hoț!

Savantul a dat liniștit de o parte materialele pe care le studia și s-a interesat:

— Și, mă rog, ce citește?

...*Charles Sturm*, marele matematician francez, pe cît era de distrat, pe atît era de modest.

Printre nenumăratele servicii aduse științei, Sturm este și autorul unei teoreme care îi poartă numele. Într-o zi, sosind momentul s-o demonstreze elevilor săi și neștiind cum să facă spre a vorbi cît mai puțin despre el, șopti roșind cu o emoționantă modestie.

— Și acum, domnilor, am ajuns la teorema al cărui nume am onoarea să-l port.

JOC DE MIȘCARE

Se desenează un cerc cu diametrul de 5 metri. Jucătorii care participă la acest joc se așază pe marginea cercului în ordine numerică: 1, 2, 3... Numai unul singur rămîne în mijlocul cercului. Acesta ia o minge pe care o pune în centru și strigă un număr. Toți jucătorii se împrăștie, în afară de cel cu numărul strigat. Acesta intră în cerc, ia mingea și strigă: «Stai!» Jucătorii se opresc pe locurile în care se află în acea clipă. Cel ce a luat mingea, o aruncă, încercînd să lovească un jucător. Atins cu mingea, jucătorul o prinde și încearcă la rîndul său să nimerească pe altul și așa mai departe. Jocul continuă pînă cînd unul din jucători nu nimerește. Cel care nu a nimerit trece la mijloc și jocul reîncepe de la capăt.

• SFINX •

1 APRILIE

ORIZONTAL

1) Are obiceiul să păcălească pe alții. 2) Păcăliți — Becar! 3) I-a jucat o farsă tragică lupului, care-i mîncase doi iezi — Animal... prostuț. 4) 100 mp — Invitata vulpii servită la farfurie, care i-a plătit farsa oferindu-i o masă la sticlă! 5) Unde a rămas prinsă de îngheț coada ursului păcălit de vulpe — Păcăleală. 6) Nu se lasă ușor păcălit (fem.) — În urmă! 7) De prins pește! 8) Urs fără coadă! — Gîgă Tindală — Prenumele lui Turbincă, cel care a păcălit Moartea. 9) Te «arde» la propriu (fem. — Pus pe scene. 10) De-ale lui Păcală — ziua de naștere a lui Păcală.

VERTICAL

1) Reprezentant al umorului popular românesc, personaj veșnic pus pe farse și păcăleli, prietenul lui Tîndală — A fost tras pe sfoară de cumătra vulpe. 2) Păcăleală de prost gust — Întrece măsura. 3) De aici pornesc toate gîndurile omului — Una din «probele» cu care Dănilă Prepeleac l-a păcălit pe Michiduță într-un basm de Ion Creangă — În șagă! 4) Prefix agricol — Efect cinematografic care stîrnește rîsul printr-o asociere de imagini contraste. 5) Nume feminin — Păcăleală ...din joacă. 6) Subit! — Păcălește cîteodată portarul — Începe rîsul! 7) Minciună... vopsită — Imagine toracică normală (abr.). 8) Păcălit (fig.) — Apărut. 9) Neobișnuit ciudat. — Întîi (pl.). 10) A face una bună — A păcăli.

1	2	3	4	5	6	7	8	▨	10
2							▨		
3					▨				
4		▨		▨					
5			▨						▨
6	▨						▨		
▨						▨		▨	
8		▨			▨				
9			▨						
10				▨					

PRACTIC

Dacă preparați o prăjitură și nu aveți la îndemînă un cîntar vă puteți orienta după următoarele măsuri: 1 linguriță cu apă, lapte 4—5 g; 1 linguriță cu făină (cu vîrf) 8—9 g; 1 linguriță cu zahăr tos 12 g; 1 lingură cu apă, lapte 14—15 g; 1 lingură cu făină (cu vîrf) 25 g; 1 lingură cu untură sau unt 25 g; 1 lingură cu zahăr tos 30 g; 1 lingură cu zahăr pudră 25 g; un pahar obișnuit cu apă, lapte 250 g; 1 lingură obișnuită cu făină 125 g; 1 pahar obișnuit cu zahăr tos 200 g; 1 pahar obișnuit cu zahăr pudră 100 g; 1 pahar obișnuit cu ulei 245 g.

ANTENE

- În Franța și R.F. a Germaniei anumite porțiuni de șosele au fost vopsite în diferite culori: cu un verde deschis culoarul central, cu un roșu aprins porțiunile periculoase, cu alb încrucișările de drumuri. Observațiile făcute demonstrează că șoselele colorate contribuie la o mai bună desfășurare a circulației rutiere și la evitarea accidentelor.

- Lacul Kiwu din Africa ecuatorială ocupă o suprafață de 2,654 km² și este situat la poalele vulcanului Kituro care ultima oară a erupt în anul 1948. Lava fierbinte scurgîndu-se a făcut ca apa lacului să fiarbă săptămîni în șir. Băștinașii au intrat cu luntrea pe lacul încă fierbinte și au adunat peștele fiert de-a gata. Se pare deci că acest lac a fost cel mai mare castron de ciorbă pescărească din lume.

AFIȘ

Pentru săptămîna aceasta vă recomandăm:

— **O CARTE:** «Copiii minune» de Theodor Bălan. O întîlnire cu o copilărie deosebită, a unor savanti și oameni de artă care și-au dovedit talentul din cea mai fragedă vîrstă.

UN SPECTACOL DE CIRC: «Carnavalul circului», un spectacol distractiv pentru toate vîrstele. (la Circul de Stat.)

UN FILM: «Prietenele» — film care rulează de mult pe ecranele noastre. Dacă nu l-ai văzut pînă acum, grăbește-te, vei asista la o dezbatere pasionantă.

AGENDĂ MINITEHNICUS

Celor care trimit rachete le precizăm următoarele: întrucît rachetele vor fi încercate și omologate, iar pe de altă parte un exemplar sau un set de exemplare vor rămîne în expoziție, rachetele vor avea două dubluri. Aceste dubluri vor fi încărcate, una din ele trebuind să evolueze la faza județeană, iar una la faza republicană. Al treilea exemplar, descărcat, adică fără motor, va rămîne în expoziție. Același lucru este valabil și pentru rachetele trimise sub formă de set (set de 6 rachete, de 12 etc...).

Aventurile lui Crăița

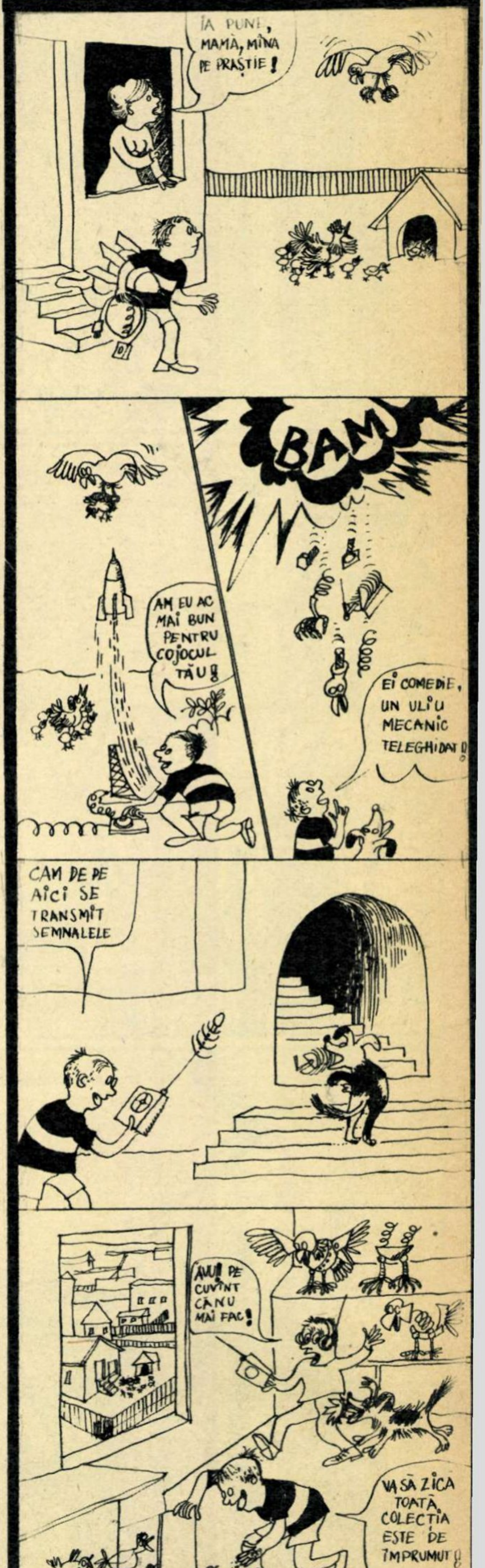
IA PUNE, MAMĂ, MÎNA PE PRAȘTIE!
BAM
AM EU AC MAI BUN PENTRU COJOCUL TĂU!
EI COMEDIE, UN ULIU MECANIC TELEGHIDAT!
CAM DE PE AICI SE TRANSMIT SEMNALELE
AU! PE CUVÎNT CĂ NU MAI FAC!
VA SĂ ZICĂ TOATĂ COLECȚIA ESTE DE ÎMPRUMUT!
M

TAINA CORBULUI DE AUR

Scenariu: IULIU RAȚIU
Ilustrații: TEODOR BOGOI

108

11

ÎMPREUNĂ CU JANOS, COSTEA PORNEȘTE ÎN URMĂRIREA OMULUI ÎN NEGRU, UCIGAȘUL LUI PIȘTA. DAR KATI ÎI ANUNȚĂ CĂ BARONUL DRÄSSER ESTE PE URMELE LOR.

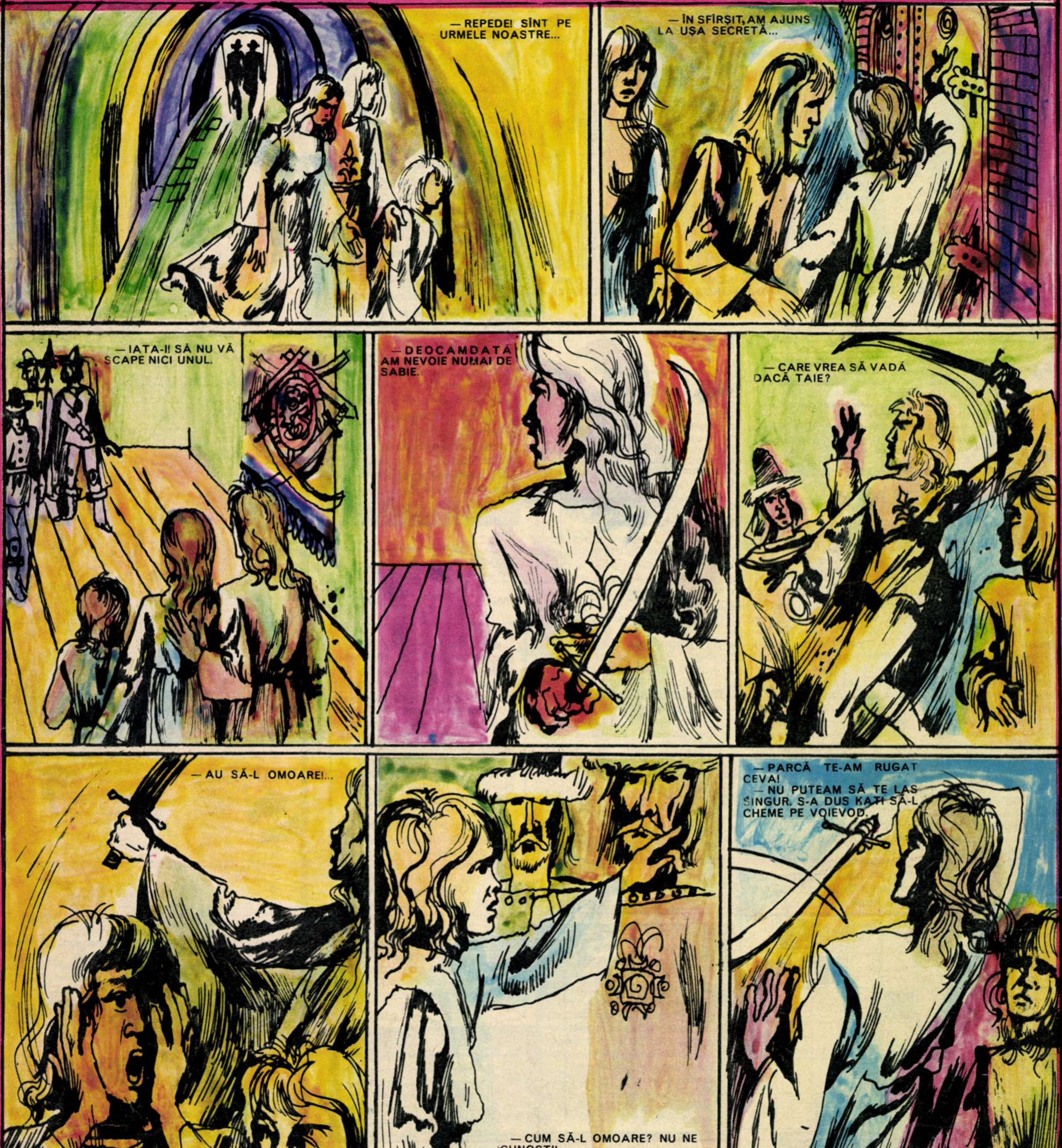
— REPEDE! SÎNT PE URMELE NOASTRE...
— ÎN SFÎRȘIT, AM AJUNS LA UȘA SECRETĂ...
— IATA-I! SĂ NU VĂ SCAPE NICI UNUL.
— DEOCAMDATĂ AM NEVOIE NUMAI DE SABIE.
— CARE VREA SĂ VADĂ DACĂ TAIE?
— AU SĂ-L OMOARE!...
— CUM SĂ-L OMOARE? NU NE CUNOȘTI!
— DU-TE MAI BINE ȘI CHEAMĂ-L AICI PE VOIEVODUL IANCU.
— PARCĂ TE-AM RUGAT CEVA!
— NU PUTEAM SĂ TE LAS SINGUR. S-A DUS KATI SĂ-L CHEME PE VOIEVOD.

(VA URMA)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor de număr: B. CARAGIALE. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu
41033

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile PTTR de către factorii poștali și difuzorii de presă.

Cutezătorii

15

JOI, 9 APRILIE
1970, ANUL IV

(133)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Biblioteca municipală
Tîrgu-Mureș

FOTO: GR. PREPELIȚĂ

Ritm, culoare, exuberanță! Sînt numai cîteva din calitățile ansamblului artistic «Românașul» de la «Palatul pionierilor» din București, palat care împlinește, în această primăvară, frumoasa vîrstă de 20 de ani.

a

15

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«Sînt foarte supărat și necăjit pentru că mi se interzice de către vecinii din bloc să mai studiez la pian acasă, fiindcă îi deranjez... Eu însă doresc tare mult să devin pianist... Vă rog frumos pe dumneavoastră să-mi spuneți dacă am voie să studiez acasă, dacă poate cineva să-mi interzică să studiez.»

CRISTIAN BOBIȚCHI
Drumul Taberei — București

Printre prietenii revistei «Cutezătorii» sînt mulți alți copii care, chiar dacă nu doresc să devină cu toții pianiști, caută fiecare să studieze cît mai mult, să se pregătească tot mai bine în vederea împlinirii propriei vocații.

E, de asemenea, o mare bucurie pentru noi să admirăm la concursurile și festivalurile pionierești evoluția mai mult decît promițătoare a atîtor mici virtuoși ai viorii, ai pianului, ai cîntului popular.

Cine ne poate spune nouă că printre cei care vor binemerita mai tîrziu aplauzele însuflețite ale sălilor de concert nu va fi și tînărul Cristian B., corespondentul nostru? Noi îi dorim aceasta din toată inima.

Totodată, să recunoaștem, tonul iritat pe care ni se adresează nouă, redacției, ne face să credem că el, Cristian, nu prea este dispus să țină seama de faptul că exercițiile sale ar putea să deranjeze uneori liniștea vecinilor de apartament. «Dacă nu voi continua să studiez, să muncesc — conchide ultimativ tînărul nostru corespondent — visul de a deveni pianist nu se v-a (!) îndeplini niciodată.»

Hotărît lucru, fiecărui copil trebuie să i se dea posibilitatea să-și vadă împlinite aspirațiile. Nu ne îndoim că, în cadrul normelor civilizate de conviețuire, Asociația locatarilor din blocul respectiv îi va stabili micului pianist un orar de studiu convenabil pentru toți (cu condiția, am spune noi, ca acest orar să fie pentru studiu, *nu pentru* zdrăngăneală).

Ar fi bine însă, dacă, în drumul său spre glorie, tînărul C.B. nu ar privi cu atîta indiferență și nepăsare spre dezideratele celor din jurul său, spre liniștea de care vecinii săi (virtualii săi spectatori!) au atîta nevoie — pentru odihnă, pentru somnul limpede al copiilor din leagăn. Și chiar pentru... studiu!

Ce spui, Cristian?

În caracterul marilor artiști, talentul s-a întîlnit totdeauna cu perseverența și modestia.

Și au binemeritat de la noi, ceilalți, de trei ori mai multe aplauze.

Mihai Negulescu

SUCCES!

CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
FESTIVALUL PIONIERESC DE TEATRU
faza republicană
1970

ÎNCEPE ETAPA FINALĂ A FESTIVALULUI TEATRULUI ȘCOLAR!

VOUĂ, TUTUROR MEMBRILOR ECHIPELOR PIONIEREȘTI DE TEATRU, AI BRIGĂZILOR ARTISTICE, AI FORMAȚIILOR DE ESTRADĂ, PĂPUȘARILOR VĂ DORIM CÎT MAI MULTE CHEMĂRI LA RAMPĂ, CÎT MAI MULTE APLAUZE LA SCENĂ DESCHISĂ.

«CUTEZĂTORII» SÎNT ALĂTURI DE VOI, VĂ ȚIN PUMNII.

SUCCES!

De vorbă cu SABIN BĂLAȘA

Cunoscut atît pentru filmele sale de animație (**Picătura, Orașul, Valul** ș.a.) cît și pentru ilustrațiile de cărți, pictorul Sabin Bălașa se socotește un prieten al «Cutezătorilor». O discuție cu el este nu numai interesantă, dar și plăcută.

SABIN BĂLAȘA. *Îmi place titlul revistei dumneavoastră și mă bucură că pot sta de vorbă cu cititorii ei. Pentru mine* **a cuteza** *înseamnă a fi un* **om al altitudinilor,** *înseamnă să știi să chibzuiești, să cîntărești o situație și, cunoscîndu-i dificultățile, să le înfrunți conștient.*

RED. Ne place definiția, dacă se poate spune așa, pe care o dați cutezanței, și mai ales înflăcărarea cu care vorbiți despre această însușire.

S.B. *Eu cred în nevoia de responsabilitate a celor care sînt de vîrsta cutezătorilor, fiindcă prin ei ne asigurăm anvergura societății de mîine.*

RED. Sînteți creatorul unor filme de animație, a unor filme metaforă, filme de contemplație, fără acțiune. Credeți că ele pot interesa pe cititorii noștri?

S.B. *Sper că da. M-aș bucura foarte mult să găsesc un ecou în conștiința și sensibilitatea copiilor.*

RED. Vreți să ne vorbiți despre ultimul dumneavoastră film?

S.B. *Da. Filmul se cheamă «Fascinație» și nu are o narațiune, prezintă o stare. O fată și un băiat care se privesc și se înțeleg din ochi, se iubesc. Este o trăire intensă de o mare puritate și de o asemenea concentrare, încît toate reperele dispar. Eu cred că o asemenea idee poate fi înțeleasă de... cutezători.*

RED. Ce carte ilustrați acum?

S.B. *O carte de basme, scrisă de Virgil Chiriac. Doresc ca prin mijlocirea desenului să creez o lume de miracol, în așa fel ca privind-o să te minuneze. Vreau să întruchipez personaje cu virtuți pe care cutezătorii să le ia drept model.*

RED. Proiecte, vise, dorințe?

S.B. *În curînd voi pleca în Italia pentru un film coproducție. Lucrez la un proiect în vederea concursului pentru decorarea noului Teatru Național din București.*

B.C.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Recent, gazeta «Pionerskaia Pravda» a comunicat rezultatele concursului internațional de desene ale copiilor «Eu văd lumea». Dintre cele 120 000 de lucrări sosite la Moscova, care au vorbit în limbajul culorilor și al liniilor despre viața și obiceiurile copiilor de pe toate meridianele, juriul a ales 1 715 pentru expoziția deschisă în sala Academiei de Arte a U.R.S.S. 177 dintre aceste lucrări au fost premiate, 143 au primit medalii, iar 58 mențiuni de onoare.

La acest concurs, copii din țara noastră, care au trimis lucrări prin intermediul revistei «Cutezătorii», au obținut frumoase succese. Astfel, Florica Domocos **(15 ani),** Alexandru Mustață **(12 ani) și** Gabriela Ciocoiu **(12 ani) au primit premii,** Doru Brîndză **(11 ani) și** Petre Haș **(10 ani) medalii, iar** Elena Oneață **(13 ani) o mențiune de onoare.**

«Cîmpul alb, oile negre, ci-n le paște, le cunoaște». Nu știm dacă acest mic păstor din Anzi (Bolivia) cunoaște «oile negre» de pe «pajiștile» albe ale cărților. Dar că — de voie, de nevoie — se pricepe să le pască pe cele adevărate, și chiar să le cînte din fluier, nu mai încape nici o îndoială.

Un instantaneu emoționant, care dovedește că acolo și atunci cînd e cazul, copiii nu rămîn străini de străduințele părinților de a-și asigura pîinea cea de toate zilele pentru căminele lor. Iată-i pe acești trei copii dintr-o familie de pescari din Grecia, unindu-și forțele într-un efort comun, alături de tatăl și mama lor, pentru a scoate la mal barca abia sosită din larg.

CALENDAR

APRILIE

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

17 APRILIE 1970.

Se împlinesc 25 de ani de la moartea poetului Ion Pillat **(n. 1891), despre care George Călinescu a spus** «că el caută a se reînnoi mereu și e oricînd un poet interesant». **Poezia lui Pillat se distinge printr-o extraordinară finețe și o cizelare pînă în cele mai mici amănunte. El este, de asemenea, autorul unei antologii de versuri intitulată «Poezia toamnei». A supravegheat și a prefațat o colecție de «Pagini alese» din scriitori clasici.**

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

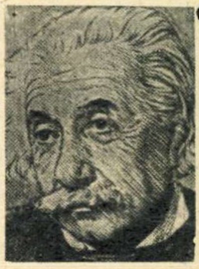

18 APRILIE 1970.

Se împlinesc 15 ani de la moartea marelui fizician german Albert Einstein **(n. 1879). Prin ideile sale, el a revoluționat știința. A fost socotit unul din fizicienii reprezentativi ai veacului XX. Lenin l-a apreciat ca fiind unul din marii transformatori ai științelor naturii. Animat de profunde convingeri democratice, Einstein a luptat cu consecvență împotriva războiului și a fascismului.**

● ● ● ● ● ● ●

18 APRILIE 1970.

Se împlinesc 90 de ani de la moartea lui COSTACHIE ARISTIA, actor și scriitor român, participant la răscoala lui Tudor Vladimirescu și la mișcarea revoluționară pașoptistă. C. Aristia, alături de I. Heliade Rădulescu și de alții a întemeiat Societatea filarmonică. El a pregătit primele cadre de actori și a pus bazele teatrului cult în Țara Românească.

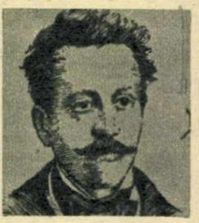

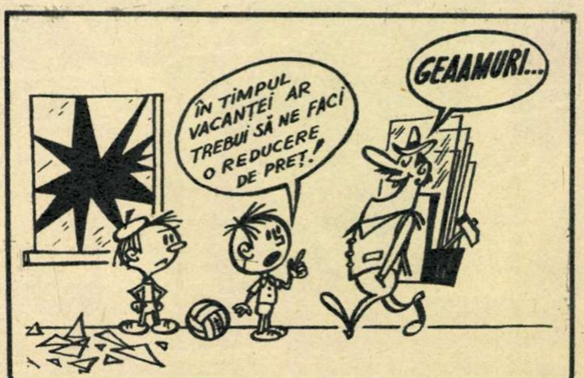
ÎN TIMPUL VACANȚEI AR TREBUI SĂ NE FACI O REDUCERE DE PREȚ!
GEAAMURI...

DESEN: NIC. NICOLAESCU

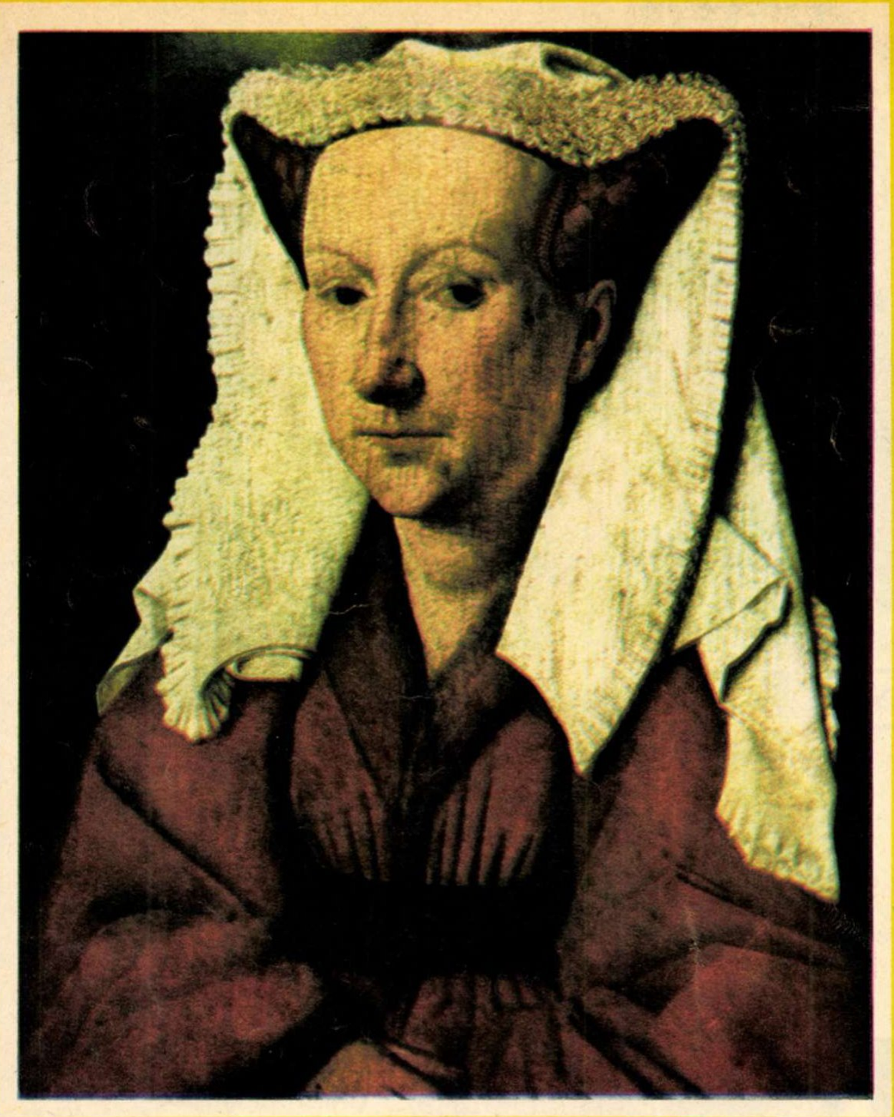

CUPON
5
SERIA A II-A

LA MUZEUL DE ARTĂ AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA SE AFLĂ UN PORTRET PICTAT DE JAN VAN EYCK. CE TITULATURĂ POARTĂ ACEST PORTRET?

● ALBUMUL DE ARTĂ

JAN VAN EYCK

(1390 - 1441)

Flamand de origine și reprezentant de seamă al picturii flamande, Jan Van Eyck s-a bucurat, încă în timpul vieții și de atunci încoace mereu, de o faimă europeană. E cunoscut atît prin picturile sale cu subiecte religioase, cît și prin celebrele sale portrete de un profund și autentic realism. I se spunea «prințul picturii». Vorbind despre el, ne-am propus să vă prezentăm unul dintre portretele semnificative pentru realismul artei sale: portretul **Marguerittei Van Eyck.** *Remarcăm și în acest caz execuția minuțioasă și îngrijită. Se simte însă aici toată afecțiunea pictorului, respectul pentru adevăr. Nu se poate spune că este portretul unei femei frumoase, dar căldura privirii și expresia de franchețe și energie a chipului ne dezvăluie un caracter frumos. Este un elogiu pe care Van Eyck i-l aduce soției. În același timp, tabloul este un document de sinceritate deplină, o fereastră spre universul pictorului.*

JAN VAN EYCK — PORTRETUL MARGUERITTEI VAN EYCK.
MUZEUL GROENINGE — BRUGES.

HORIA HORȘIA

ANTOLOGIE LIRICĂ

RABINDRANATH TAGORE
(1861 - 1941)

Poet indian, născut la Calcutta, autor al multor poezii în care a cîntat natura și sentimentele patriotice. A obținut premiul Nobel în 1913.

ȘCOALA FLORILOR

- fragment -

Cînd norii de furtună mîrîie-n văzduh
și ploile de iunie coboară,
vîntul cel umed de la răsărit
dă buzna peste bălării
sunînd din cimpoaiele lui printre bambuși.
Atunci puzderie de flori răsar deodată
de unde — nimenea nu știe,
și dănțuiesc pe iarbă — vesele, sălbatice!
Mamă, eu cred că florile într-adevăr
se duc la școala lor de sub pămînt.
Florile-și fac lecțiile cu ușile închise,
și dacă vor să iasă la joacă
mai 'nainte de recreație —
dascălul lor le pune-n genunchi, la colț.
Cînd vine-anotimpul ploilor,
florile atunci își au sărbătorile.
Crengi de crengi lovite scrîșnesc în pădure,
frunzele fîșiie-n vîntul zănatic,
nourii în detunet bat din palmele lor uriașe,
iar florile — școlărițe grăbite —
ies în rochițe trandafirii și aurii și albe...

În românește de GEORGE DAN

OASPEȚI LA CUTEZĂTORII

Interviul nostru cu tovarășul EMIL PARAVINA, președintele Adunării Federale a Uniunii pionierilor din R.S.F. Iugoslavia

SALUT PRIETENESC DIN IUGOSLAVIA

CUTEZĂTORII: *Tovarășe președinte, cititorii noștri au aflat cu plăcere despre vizita întreprinsă de dv. în România, în fruntea unei delegații a Uniunii Pionierilor din R.S.F. Iugoslavia. Ei ar fi foarte bucuroși să cunoască amănunte despre cîteva din cele mai actuale preocupări ale pionierilor iugoslavi, precum și despre acțiunile pe care aceștia le îndrăgesc în chip deosebit*

EMIL PARAVINA: Cu cîteva zile înainte de vizita noastră în România, s-au desfășurat în Iugoslavia jocurile pionierești de iarnă, disputîndu-se finalele probelor de săniuș, patinaj, hochei, schi și sărituri cu schiurile de la 35—45 metri. Primăvara, pionierii iugoslavi desfășoară acțiunea «Salutul primăverii»; ei ies în mijlocul naturii, se joacă, participă la activități specifice noului anotimp. În luna mai, pe lîngă sărbătorirea zilei de 1 Mai, vom avea și o acțiune pionierească tradițională, sub denumirea «Ștafeta pionierilor». E vorba, de fapt, de un salut al copiilor adresat președintelui republicii — Iosip Broz Tito. Este o acțiune originală, care cuprinde toate unitățile de pionieri din Iugoslavia. Organizarea acestei ștafete este simplă. Pionierii scriu o scrisoare de felicitare și realizează un obiect simbolic. Participă chiar și copiii din cele mai îndepărtate comune. De exemplu, ștafeta începe la o școală, e preluată de școala vecină și, în felul acesta, ea se extinde în toate școlile din comună, apoi din județ, pornind spre centrele celor șase republici pentru ca ștafeta să ajungă în cele din urmă la președintele republicii. Aceasta este o acțiune pe care o organizăm începînd din anul 1953. Acum ne pregătim intens pentru o temă nouă care va începe o dată cu primele zile ale noului an școlar, Adunăm propuneri din partea pionierilor și din partea conducătorilor de

(continuare în pag. a 7-a)

Străinul se îndrepta spre hotar...

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

LA FOIȘORUL PADURARILOR

VERONICA.

— Veronica, tu nu vii? îi strigă unul dintre copiii care se aflau cu vitele pe cîmp.

— Ba da, îi răspunse fetița. Dar unde-i Ursu?...

Veronica privi în jur, apoi începu să strige:

— Ur-suuu!...

Dinspre pădure îi răspunse un lătrat. Ursu, cîinele ei.

— Ursu, vino încoace! îl chemă autoritară fetița.

Stătu un timp și îl așteptă să țîșnească, cum făcea de obicei, la chemarea ei. De data aceasta — nici pomeneală. Cîinele se auzea lătrînd în marginea pădurii. Fetița o luă la fugă într-acolo. Dar, ce se întîmplă? Veronica desluși între niște tufe de salcîmi pitici un om culcat la pămînt.

«Dacă ar fi fost un om de pe la noi — se gîndea — s-ar fi ridicat, m-ar fi cunoscut, mi-ar fi vorbit, dar așa... De ce s-a ascuns? Înseamnă că nu e de prin partea locului. Are ceva de tăinuit... Ce să fac? Pe loc luă o hotărîre...

Cu Ursu după ea, se abătu din drum, pe cărare. Se depărtă mult de locurile unde fuseseră. Degeaba mai privea înapoi. Nu se mai deslușea marginea pădurii. Trebuia să știe ce a făcut străinul, a plecat?

O luă la fugă. Cum ajunse la foișorul pădurarilor începu să se cațere repede pe trepte. Sus, vînt rece și puternic, mai s-o doboare. Omul acela... Uite-l! A luat-o prin lăstărișul de salcîm, încolo, spre pîlcurile de copaci... Fetița împietri. Străinul se îndrepta spre hotar...

Veronica coborî repede. I se făcuse frică — nici nu-și dăduse seama că se înserase. Să fugă acasă?... Dar poate că de ea depindea totul. Trebuia să dea de veste cît mai iute. Oh, și drumul acesta pe care trecuse de atîtea ori,

«ORGANIZAȚIA PIONIERILOR EDUCĂ ȘCOLARII ÎN SPIRITUL PATRIOTISMULUI SOCIALIST, AL DRAGOSTEI ȘI DEVOTAMENTULUI NEMĂRGINIT FAȚĂ DE POPORUL NOSTRU, FAȚĂ DE REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA».

(DIN STATUTUL UNITĂȚILOR ȘI DETAȘAMENTELOR DE PIONIERI DIN R.S. ROMÂNIA)

Sus, vînt rece și puternic

Urmărirea începe

Dănuţ

POVESTIRE DE EMILIA CĂLDĂRARU

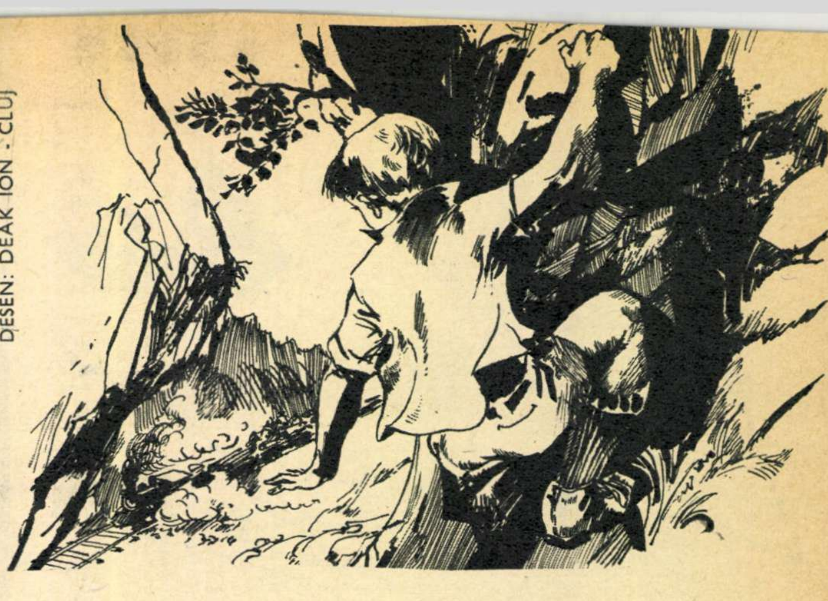
DESEN: DEAK ION - CLUJ

Era un defileu îngust, între creste abrupte. Pe stînci, pădurea creştea haotic, desfăşurînd o splendoare sumbră, maiestuasă. De sus se vedea bine fundul văii, unde linia decovilului şerpuia argintiu, urcînd şi coborînd, într-o dulce toropeală. Ca de obicei, Dan coborîse de la cabană — zilnica sa excursie — să privească micul tren forestier, gînganie negricioasă, căţărîndu-se spre munţi şi înfiorînd pădurile cu şuieratul său ascuţit, repetat de ecouri prelungi. Îi trebui doar o clipă să înţeleagă ce se petrecuse acolo, jos. Desigur, un torent. Plouase îndîrjit toată noaptea. Acum, pe o bună bucată de loc, linia era distrusă, bolovani, nisip şi ramuri smulse acopereau traversele.

Ca întotdeauna la acea oră, din adîncimea pădurilor se auzi obişnuitul şuierat. Venea. Era încă departe, dar Dan părea să-i şi audă gîfîitul de vietate ostenită, urcînd din greu versantul muntelui din dreapta. Venea. Oare chiar nu se ştia nimic jos, la baza forestieră? Dar asta înseamnă.. Era aproape imposibil ca mecanicul să observe singur ce era de observat; de după ghebul acela de munte locomotiva apărea de obicei în viteză mare — după ce urca versantul, trenuleţul îşi lua avînt.

Venea. Încă 15 minute şi avea să iasă de după stînci. Lui cît i-ar trebui ca să ajungă jos? Pe serpentina, cam 30 minute. Dar pe scurtătură? Vreo 5. Aşadar, va trebui să coboare... Ce linişte în jur! Altă dată se mai ivea cîte un grup de excursionişti, vreun cioban, se mai auzea trecînd pe şosea vreo maşină. Acum, numai el şi pădurile. Cît de încremenite! Dar e mai bine aşa! Iată aşa poate să prindă în auz, desluşit, lunecarea hurducată a vagoanelor, mai aproape, mai aproape. Sigur, 15 minute, nu mai mult, şi pe urmă...

Începu să coboare. Mîinile i se prindeau strîns ba de un arbust, ba de un colţ de stîncă. Nu se uita în jos, dar ştia că aproape toată vremea e atîrnat în gol, deasupra unei prăpastii abrupte. Oare ceea ce făcea nu era o nerozie? Nu cumva cei ce veneau cu trenuleţul erau muncitorii trimişi să repare linia? Oare nu risca în zadar? Fiindcă riscul era clar. Oricînd se putea desprinde un colţ de stîncă, se putea frînge o tulpină. Şi apoi stînca era lunecoasă, încă nezvîntată de umezeala dimineţii. Mai bine să nu se gîndească. Îi lipseşte, da, — ce constatare! — ceea ce admirase totdeauna: cutezanţa bărbătească. De cîte ori se visase — erou! — sărind peste gura unei prăpăstii pe spinarea unui cal înspumat. Degeaba. Iată că nu are stofă de erou. Nici măcar coborîşul de-a buşilea pe panta prăpastiei nu i se potriveşte. E aproape ameţit de teamă.

— Danneee!

— Asta mai lipsea. Mioara. Soră-sa. Fricoasa — fricoaselor!

— La dreapta, Dane. Pune piciorul mai la dreapta. E o treaptă... Aşa... Deasupra capului e un arbust... Apucă-te bine... Încă puţin... Ţine-te tare. Acuş ajungi pe o platformă... Aşa... Încă un pas... Gata... Stai jos... Doamne, ce-ai făcut, Dănuţ? Ştiam eu... Presimţeam eu... De ce nu-mi răspunzi? Ai păţit ceva?

— Nu.

— De-ar şti mama! Tocmai era lîngă telefon cînd a fost sunat cabanierul de jos, de la baza forestieră. M-a trimis după tine. Să-ţi spun să fii atent, că pe-aici s-a surpat terenul. Şi să vii la cabană.

— S-a telefonat? De jos? Atunci de ce vine? N-auzi? Bine.

— Jos s-a aflat totul după ce trenul plecase.

— Vezi? Atunci trebuie să mă grăbesc.

— O clipă, Dane. Stai. Ascultă. De la cabană a plecat o skodiţă. Ajunge jos înaintea ta.

— Şi dacă nu?

— Rişti degeaba, Dane.

— Şi dacă nu?

— Te rog, Dănuţ, stai liniştit acolo. Eu o să fug să anunţ cabanierul. E alpinist. Te scoate el din încurcătură...

Dar Dan nu mai asculta sporovăiala plîngăreaţă a fetei. Nu mai avea auz decît pentru gîfîitul acela, care acum îi părea atît de aproape de parcă-l şi simţea fierbinte, în ceafă.

Bău grabnic o înghiţitură de apă rece. Era acolo, pe platformă, o scobitură a muntelui — acoperită cu muşchi şi plante atîrnătoare — în fundul căreia cădea din piatră în piatră un izvoraş cuminte. Reîncepu coborîşul. Privi în sus, deasupra capului. Pe buza prăpăstiei Mioara căpătase o formă ciudată, cumva scundă şi turtită; numai gîtul ei împins înainte părea mult mai lung ca de obicei. Fata i se zărea destul de bine, profilată pe albastrul unui cer adînc. Orice urmă de zîmbet pierise din gropiţele ei veşnic surîzătoare.

— Nu-ţi fie frică, Mioara. Merge bine. Nu vezi? Încă puţin şi ajung la coborîş lin. O să fie uşor.

Dar ştia că nu e aşa. Povîrnişul era acoperit cu iarbă roşcată, montană, mai lunecoasă încă decît stîncile umede. Şi mai era foşnetul ierbii înalte, străbătută parcă de şoapte şi chemări, ceva înşelător şi năucitor. Lunecă. Reuşi să se oprească. Lunecă din nou. Se rostogoli. Iarba tăioasă, grohotişul colţuros îi zdreliră mîinile, picioarele. Dar ajunse jos mai repede decît ar fi crezut. Se ridică îndată şi alergă spre dreapta. Se făcu nevăzut pe după gurguiul de stîncă al cotiturii, agitînd o batistă albă. Trecu o vreme — o veşnicie! — pînă cînd Mioara îl revăzu din nou. Apăru însoţit de muncitorii din decovil... Vorbeau, gesticulau agitat, arătau cu toţii către locul catastrofei. Tocmai atunci, de sub poala pădurii ascunzînd serpentina, ţîşni val-vîrtej o skodiţă verde. Dar nimeni nu-i mai dădu nici o atenţie. Într-adevăr, sosise tîrziu. «Vreo pană de motor?» se întrebă Mioara. Dar asta nu mai avea nici o importanţă. Totul acolo, jos, era bine. Cum nu se poate mai bine. Asta era important.

În sfîrşit, Mioara putea să plîngă în voie. Era un plîns ca o eliberare. O spuneau şi gropiţele ei, care rîdeau din nou. Ca de obicei.

SALUT PRIETENESC DIN IUGOSLAVIA

(urmare din pag. a 3-a)

pionieri şi pot spune că această acţiune va fi închinată jocului şi distracţiei tuturor copiilor.

CUTEZĂTORII: *Între 20—27 iulie 1970, va avea loc la Bucureşti, cu prilejul Conferinţei internaţionale pe tema «Educaţia copilului în faţa progresului ştiinţei şi tehnicii contemporane» organizată de Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor — inaugurarea unei expoziţii internaţionale cu lucrări tehnice ale copiilor. Vom avea plăcerea să întîlnim aici şi lucrări ale copiilor din Iugoslavia?*

EMIL PARAVINA: Noi cunoaştem multe lucruri despre conferinţă, am discutat cu tovarăşii de la Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor din R.S.R. şi vom participa în mod sigur. Cred că tot cu această ocazie vom trimite şi unele lucrări ale pionierilor noştri care să se includă bine în această expoziţie. Pionierii din Iugoslavia pregătesc, de altfel, unele lucrări tehnice şi pentru expoziţia din Japonia.

CUTEZĂTORII: *Fie din paginile revistelor pentru copii, fie cu prilejul taberelor internaţionale pionereşti, fie cu acela al diferitelor întîlniri artistice sau sportive, pionierii din ţările socialiste, copiii din întreaga lume au ocazia să afle multe noutăţi unii despre alţii, să se împrietenească din ce în ce mai mult. Ce importanţă acordaţi cunoaşterii reciproce încă de la această vîrstă?*

EMIL PARAVINA: Lumea este atît de mult dezvoltată din punct de vedere tehnic încît toate evenimentele şi nenumăratele ştiri circulă de la un capăt al lumii la altul aproape în acelaşi timp. Legăturile între copii trebuie să fie cît mai strînse, indiferent de graniţe. Primul pas în acest sens este, la noi, scrisoarea adresată prietenului necunoscut, indiferent din ce parte a lumii, şi de aceea cred că această corespondenţă este o formă prin care se pot realiza lucruri foarte mari, pînă la rezultate neaşteptate. Contactele sincere prin intermediul scrisorilor vor cere ca acei care corespondează să se întîlnească. Aceste întîlniri ne arată că ei, copiii, se deosebesc în ceea ce priveşte limba dar că au şi multe puncte de vedere comune. Dorinţele copiilor din întreaga lume sînt aceleaşi: fericirea, bucuria, pacea.

CUTEZĂTORII: *Elevii de astăzi, tovarăşe preşedinte, vor fi oamenii maturi ai anului 2000. Ei ştiu asta şi meditează asupra ţelului în care sa-şi ghideze dezvoltarea în funcţie de exigenţele acelei epoci. Cum vă imaginaţi profilul etic, cetăţenesc şi profesional al oamenilor din anul 2000?*

EMIL PARAVINA: Cred că viaţa va fi mult mai frumoasă în viitor. Ceea ce ne putem imagina astăzi este că în epocile următoare ea se va desfăşura pe întreg pămîntul sub semnul unui profund umanism. Este însă de crezut că în următorii 30 de ani nu se vor putea, din păcate, şterge în totalitate diferenţierile sociale care există astăzi, dar cred că şi în această direcţie se va realiza un progres şi că nu vor mai exista atîţia copii care să sufere nici din cauza bombelor, nici a foamei.

CUTEZĂTORII: *În încheierea interviului pe care aţi avut amabilitatea să ni-l acordaţi, vă rugăm, tovarăşe preşedinte, să ne destăinuiţi cîteva din impresiile pe care le aveţi în urma întîlnirilor cu pionierii români.*

EMIL PARAVINA: Impresiile sînt numeroase şi foarte plăcute. Vizita aceasta a prilejuit frumoase descoperiri pentru noi. Pionierii dumneavoastră sînt veseli, foarte sociabili. Ei cultivă cu entuziasm cîntecul şi dansul popular, şi prin aceasta se vede că îşi iubesc ţara, glorifică istoria ei, moştenirea culturală a trecutului, sînt fericiţi că trăiesc în actuala ţara socialistă, unde învaţă şi se dezvoltă armonios, în aşa fel încît încă de pe acum, de la această fragedă vîrstă, să servească cît mai bine intereselor ţării şi ale socialismului, acesta fiind lucrul de bază, temelia celorlalte ţeluri ale fiecăruia. Au rămas de neuitat pentru noi întîlnirile cu elevii şi profesorii din şcolile şi din casele de pionieri pe care le-am vizitat. Pretutindeni, ei ne-au prezentat activitatea lor atît de frumoasă şi de rodnică. Peste tot, pe unde am fost, — inclusiv la dv. la redacţie — am întîrziat peşte program... şi asta se datoreşte faptului că pionierii dumneavoastră ne-au povestit multe lucruri plăcute, iar noi am doritsă le auzim şi, la rîndul nostru, să le relatăm despre pionierii ţării noastre!

CUTEZĂTORII: *Vă mulţumim şi vă rugăm să transmiteţi pionierilor iugoslavi, în numele sutelor de mii de cititori ai revistei noastre, un cald salut pionieresc!*

INTERVIU
REALIZAT
DE
OVIDIU ZOTTA

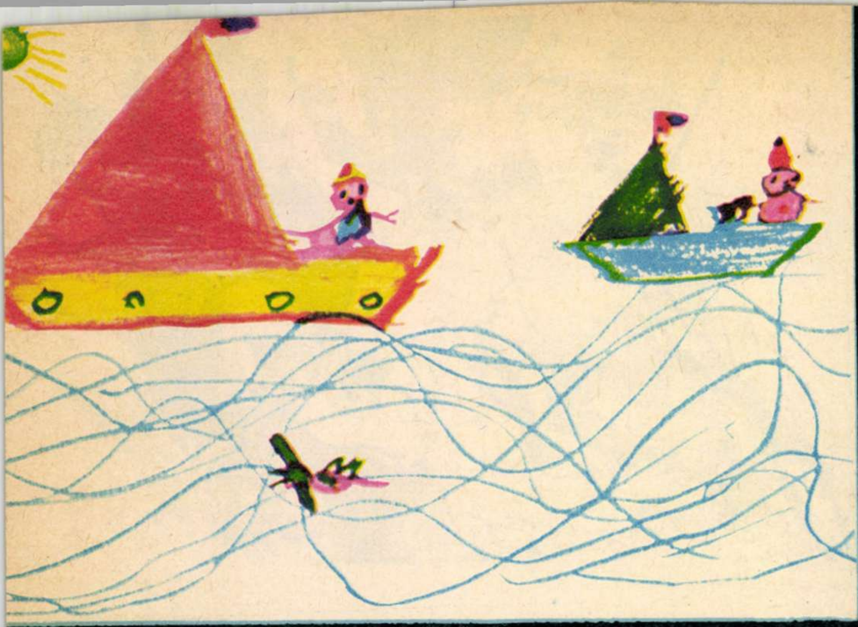

CUBA — ENRIQUE PAGES SANCHEZ
«BĂRCI PESCĂREŞTI»

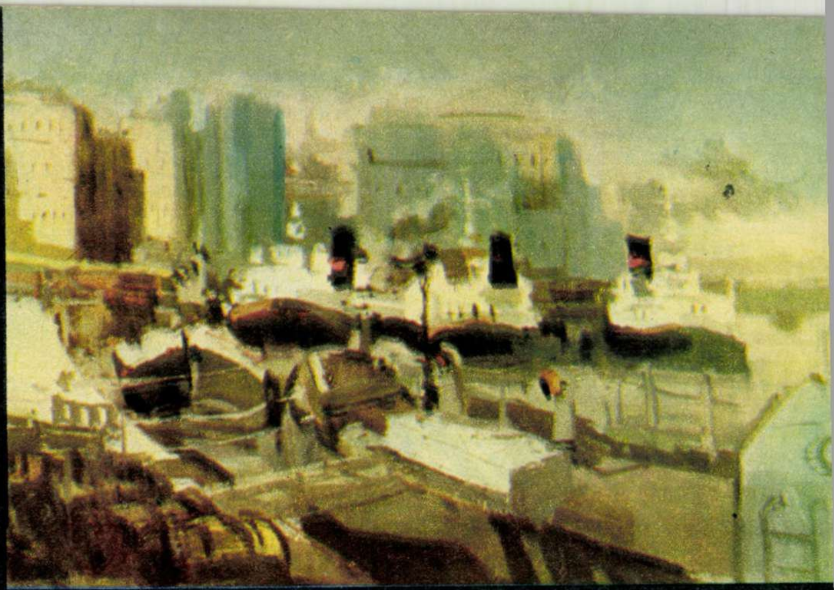

U.R.S.S. — FIMIN ALEXEI,
«PE CHEIUL TUCIKOVA»

IRAK — MAHA SALAH
«PORTRET»

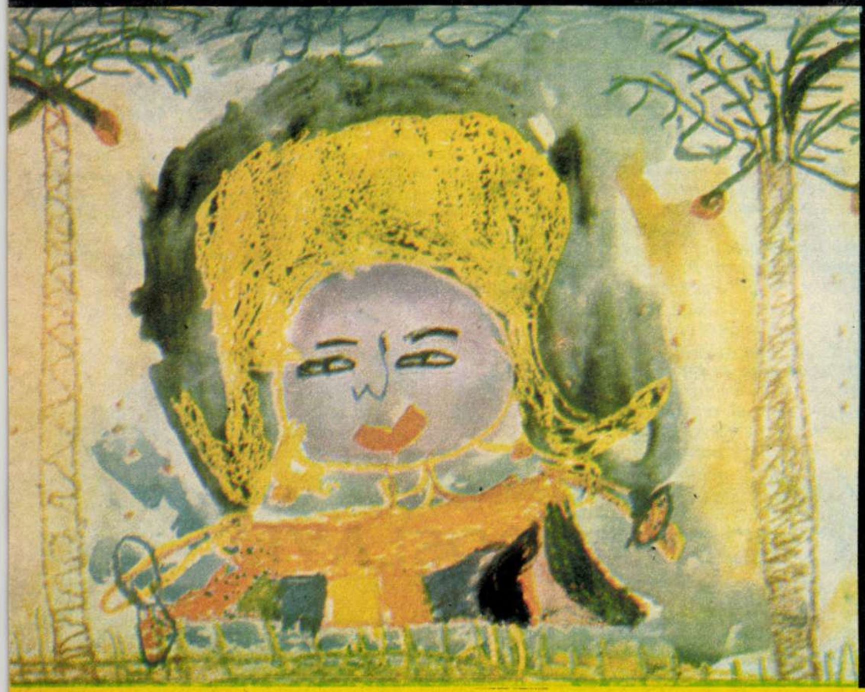

CEYLON — LEELA WISE WICKRAMA
«SECERĂTOAREA»

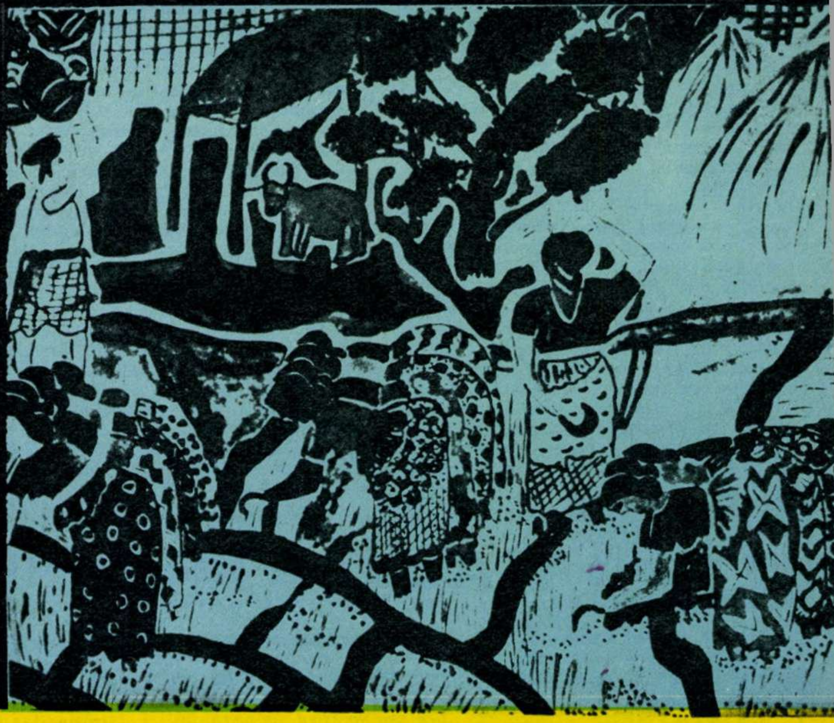

CULORILE PLA

Anunţul din pagina a 13-a asupra noutăţilor privind concursul de desene «Meridianele prieteniei», organizat de revista noastră în colaborare cu UNICEF, ca şi frumoasele reproduceri din paginile de faţă ajută ca rostul acestui articol să se împlinească în cuvinte puţine.

Cînd am lansat un asemenea concurs, noi, cei din redacţie, am avut în vedere marele, impresionantul număr de desene ale voastre, care an de an fac farmecul expoziţiilor republicane. Ne-am gîndit, de asemenea, că va fi un prilej ca voi, cei mai tineri pictori din România, să vă prezentaţi cît mai bine la o competiţie internaţională.

Tema concursului, atît de generoasă, atît de adecvată vîrstei şi aspiraţiilor fiecărui «cutezător» — prietenia pentru copiii din întreaga lume — oferă culorilor şi penelor voastre aria unei inepuizabile surse de frumuseţe. Desfăşurîndu-se în paralel cu concursul «Aventurile colegului Minitehnicus», competiţia meridianelor policrome ale prieteniei oferă cititorilor noştri un teren şi mai larg de manifestare. Adică de participare şi de izbîndă.

Premiile sînt multe, frumoase, ispititoare. De la zece ceasuri de mînă, zece truse de pictură etc. — la păpuşa BELLA (care «merge şi vorbeşte») la posibilitatea de a face o călătorie în Asia, Africa, Europa sau America!

Priviţi în paginile de faţă cîteva raze din sufletul, din jerbele de culori ale copilăriei Planetei.

Am fi dorit să însoţim desenele, aşa cum ele o merită din plin, cu o cronică de artă plastică. Ele sînt realizate de către copii şi adolescenţi de seama voastră. *Dincolo de calităţile cromatice şi picturale ale fiecăreia, esenţială ni se pare tocmai această identitate: faptul că aparţin cîtorva dintre cei UN MILIARD DE COPII. Dintre cei UN MILIARD DE PRIETENI, cărora voi le veţi răspunde prin desenele voastre, prin mesajele voastre.*

Cum vor arăta aceste desene, pe care le vom primi în curînd la redacţie? Cine vor fi fericiţii cîştigători ai celor zece ceasuri de mînă şi — mai ales — ai dreptului de a participa la faza internaţională a concursului la Paris?

Cînd pleacă la tipar aceste rînduri, ne parvine vestea că — o dată cu copiii din România — la jumătatea lunii martie, au pornit în concurs copii din încă 19 ţări europene şi nord-africane.

După «tradiţionalul» obicei din preajma examenelor, Juriul strînge pumnii pentru voi şi vă doreşte tuturor, tuturor să realizaţi desene cît mai frumoase.

IZBÎNDĂ, TUTUROR!

MIHAI NEGULESCU

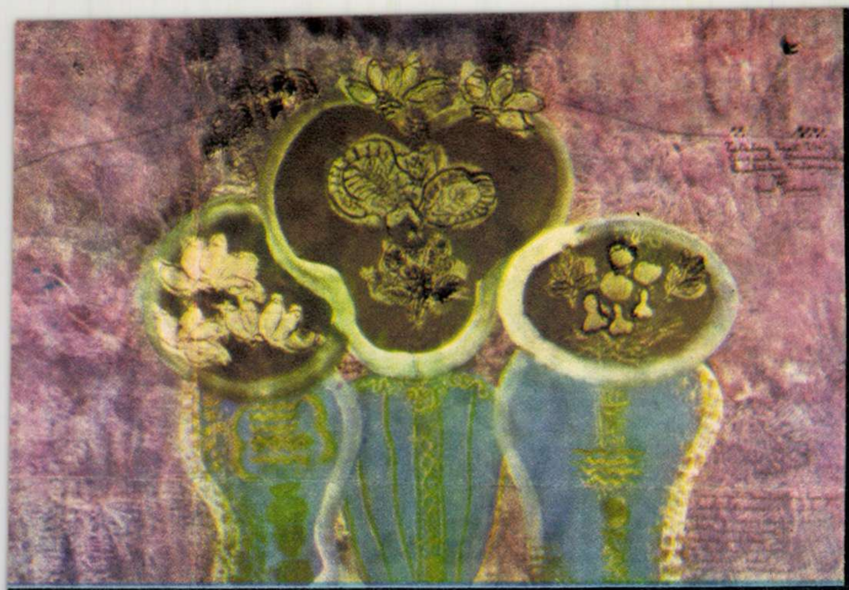

NDONEZIA — MUNARDI
VASE CU FLORI»

U.A. — WUNDERMAN CHARLES
RAȘUL MEU»

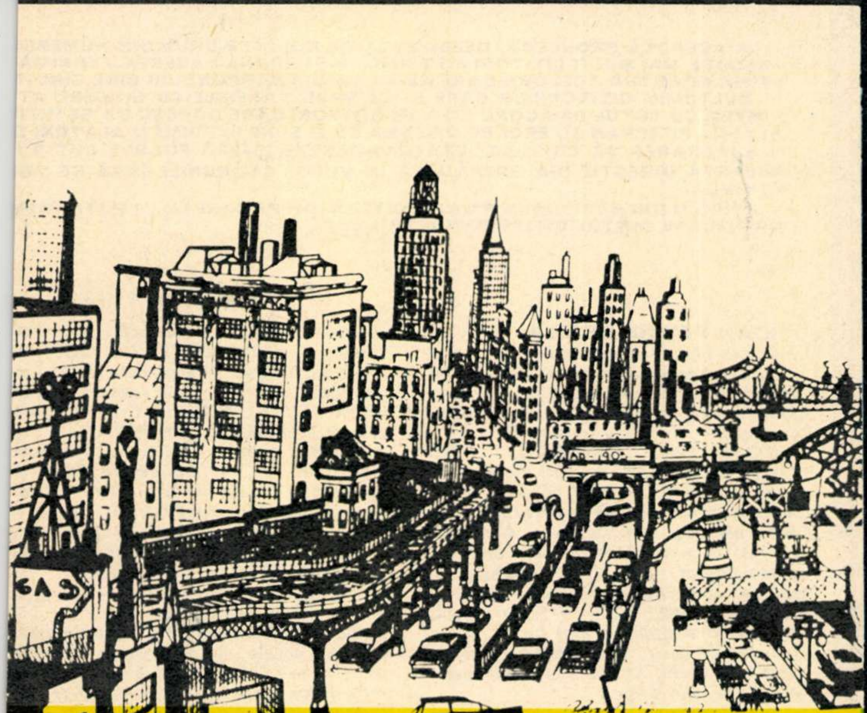

NETEI

REPRODUCERI DIN «ALBUMUL» EXPOZIȚIEI INTERNAȚIONALE DE DESENE ALE COPIILOR ȘI TINERETULUI ȘCOLAR.

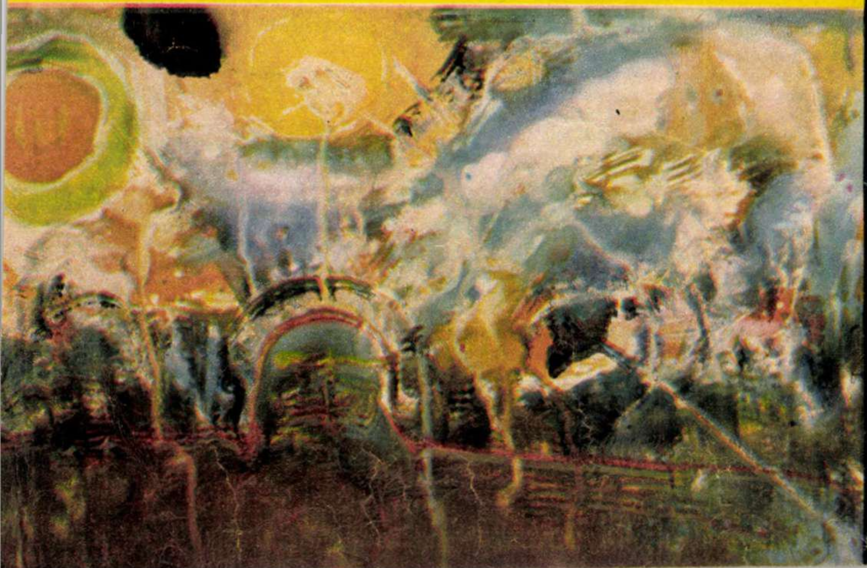

JAPONIA — NAKO FUKUYAMA
«VIS»

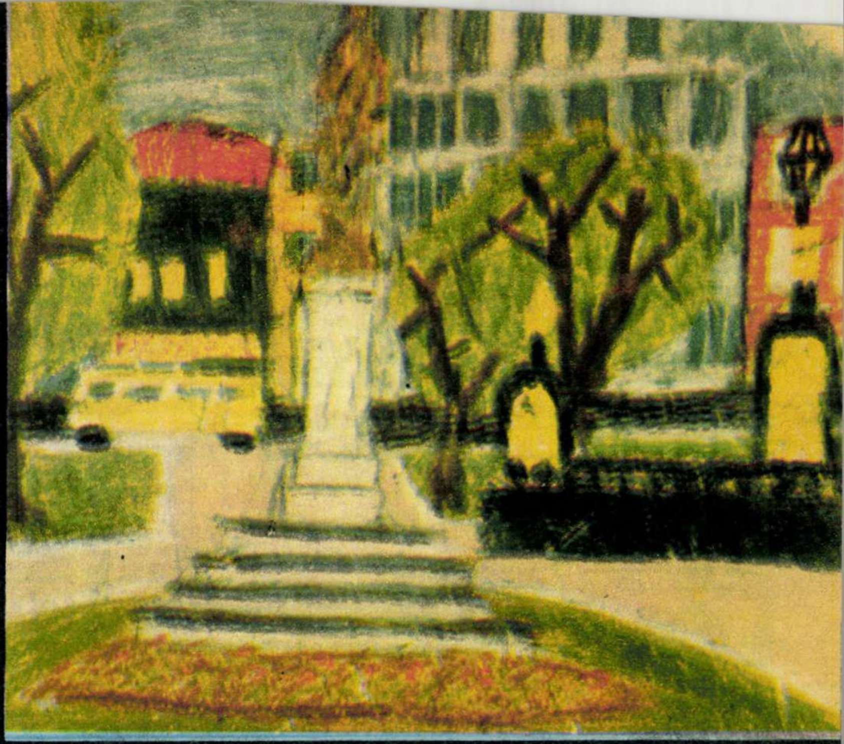

MEXIC — ROBERTO MORES CAMPOS
«ALEE CU PLOPI DIN MEXIC»

VIETNAM — DANG MINH HIEN
«JOCURI ÎN TIMPUL SĂRBĂTORII»

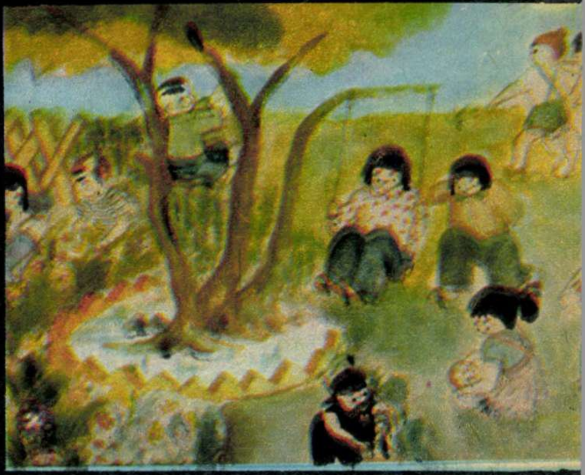

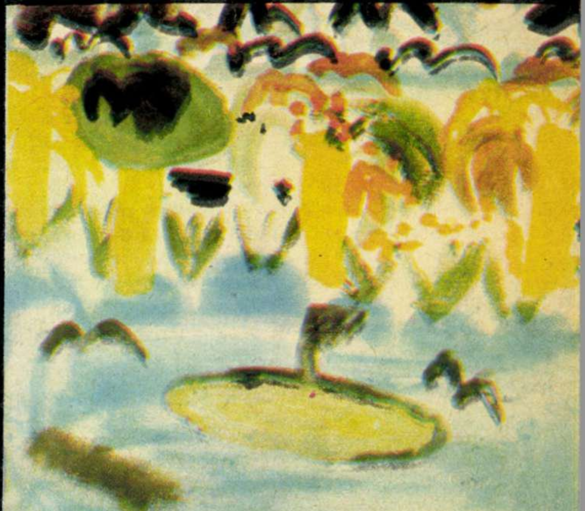

SUDAN — GIRLS TRAINING COLLEGE
«PEISAJ»

Cine ești tu, cutezătorule?

de OCTAV PANCU-IAȘI

Nu vreau să te măgulesc. Sînt sincer cînd îți spun că ești un băiat curajos. (Fetele sînt rugate să citească: o fată curajoasă!).

Dar poate că, înainte de toate, e bine să-ți explic ce înțeleg eu prin curaj.

În dicționar, curajul este definit prin acea forță morală a unui om de a înfrunta primejdiile și neajunsurile. Firește, aceasta e și părerea mea. Cu deosebire că eu aș mai adăuga ceva. Aș mai adăuga faptul că a-ți manifesta curajul nu înseamnă a aștepta un prilej deosebit pentru a te întîlni cu o primejdie sau un neajuns. Cu alte cuvinte nu-i curajos doar acela care, pentru a salva un semen de la înec, se aruncă în valuri fără să ezite, nu-i curajos doar acela care depășește cu bărbăție un mare necaz, să zicem, pierderea unui om drag, distrugerea unor bunuri scumpe.

Omul curajos, cred eu, își dovedește această forță morală zilnic, în zeci, în sute de fapte mici, de fapte care nu presupun nici pe departe riscul vieții, n-au nimic spectaculos în ele, multe trec chiar neobservate. Dar omului curajos puțin îi pasă dacă despre faptele sale se află, se vorbește. El nu face nimic din ceea ce face pentru laude, felicitări și aplauze. Pentru el, curajul e o datorie, una din multele datorii care îl fac să trăiască cu fruntea sus.

Aceasta fiind părerea mea despre curaj, sînt sigur că nu greșesc considerîndu-te un băiat curajos.

Pentru că: nu ești tu oare acela care, cînd un coleg este învinuit pe nedrept, te ridici în apărarea lui, chiar dacă ar trebui să lupți împotriva clasei întregi, chiar dacă mulți te-ar sfătui să te lași păgubaș, chiar dacă gestul tău ar supăra pe unii? Ba, da. Tu ești acela. Pentru adevăr, pentru dreptate, nimic nu-ți pare prea greu de înfruntat.

Și nu ești tu oare acela care făcînd o poznă — de pildă, jucîndu-te cu mingea, ai spart un geam — nu fugi să te ascunzi ci, dimpotrivă, recunoști imediat: «Da, eu am greșit!» Ba, da. Tu ești acela. Nimic nu te întristează mai tare ca lașitatea.

Și nu ești tu oare acela care, oricît de bun prieten ți-ar fi cineva, n-ai putea să-i treci cu vederea o comportare nedemnă? Ba, da. Tu ești acela. Nimeni nu-ți e mai bun prieten ca demnitatea.

Curajos în fiecare zi, în fiecare clipă — acesta ești tu, cutezătorule.

Nu te măgulesc. Eu așa te văd. Și dacă o să-mi spui că sînt și unii care nu-s așa, o să fiu foarte trist — dar tristețea nu va fi un motiv de a-mi schimba părerea.

CUTEZĂTORI LA VÎRSTA DE AUR

Cel mai vechi dintre piloții români azi în viață, — ajuns și cel mai bătrîn, — este generalul-aviator inginer **Iorgu Negrescu.** A împlinit vîrsta de 82 de ani și brevetul lui de zbor poartă numărul 2, emis în anul 1911.

Zboară, deci, de 59 de ani. Și în același timp e unul dintre primii români ingineri în aeronautică.

A fost tovarăș de începuturi cu legendarul Aurel Vlaicu și e singurul om cu care pionierul aviației românești a consimțit să zboare ca pasager.

Solicitat de noi, generalul-aviator Iorgu Negrescu a binevoit să răspundă la întrebările noastre.

— Ce înseamnă spirit cutezător, curaj?

— Om curajos este acela care, în cele mai grele momente ale vieții sale, știe să aibă o asemenea stăpînire de sine, încît în pofida oricărei primejdii să acționeze pentru reușita unei activități.

Curajul este un sentiment ce, prin voință, poate fi educat chiar și la un om fricos din fire.

— Ne-ați putea mărturisi ce acte de curaj s-au păstrat vii în amintirea dumneavoastră?

— Acel 17 iunie 1910 în care Aurel Vlaicu a realizat cel dintîi zbor al său pe cîmpul Cotrocenilor, la marginea de atunci a Bucureștilor. Acel 17 iunie 1910 în care Aurel Vlaicu s-a depășit pe sine în cel dintîi zbor românesc, pilotind avionul în care și-a topit gîndurile și simțirea, fără să fi avut vreun instructor sau vreun cît de vag îndrumător. Era singur legendarul Aurel Vlaicu, cu gîndurile și simțirea lui, cu neîncrederea celor din jurul lui, care nu-l pricepeau, dar cu voința lui neînfrîntă de a reuși. Prin voința și curajul său, Aurel Vlaicu i-a depășit pe ceilalți pionieri și constructori într-ale aviației din lume.

— Ce fapt de curaj al zilelor noastre v-a impresionat în mod deosebit?

— Se-nțelege că faptele de curaj ce se petrec continuu sub ochii noștri. Am reținut, poate și prin aceea ce conține ca notă de extraordinar spectacol, zborul omului pe Lună, împlinirea unui vis care afirmă victoria gîndirii tehnice și, totodată, reprezintă o materializare a curajului omului din zilele noastre, o afirmare a marilor resurse ale civilizației contemporane.

V. FIROIU

ANCHETA NOASTRĂ:

CE PRIMIM IN SCHIMBUL UNUI BILET DE CINEMA

CITITORII AU CUVINTUL

LA ACEASTĂ PROBLEMĂ, DEZBĂTUTĂ DE NOI ÎNTR-UNUL DIN NUMEREL
TRECUTE, MAI MULȚI CITITORI AU ȚINUT SĂ-ȘI SPUNĂ PĂREREA. EXPRIMĂ
STIMA NOASTRĂ ACELORA CARE NE-AU TRIMIS RĂSPUNSURI BINE GÎNDIT
ȘI MULȚUMIM CITITORILOR CARE ȘI-AU SPUS PĂRERILE CU SINCERITAT
SÎNTEM CU TOTUL DE ACORD CU ACEI CITITORI CARE DORESC SĂ SE ÎNTÎ
NEASCĂ PE ECRAN CU EROI DE-O SEAMĂ CU EI ȘI NE EXPRIMĂM ALĂTURI D
EI SUPĂRAREA CĂ CINEMATOGRAFIA NOASTRĂ OFERĂ FOARTE PUȚIN Î
ACEASTĂ DIRECȚIE (SĂ SPERĂM CĂ ÎN VIITOR LUCRURILE ÎNSĂ SE VO
SCHIMBA).

SPICUIM DIN SCRISORILE PRIMITE CITEVA IDEI PE CARE LE-AR PUTEA SEM
NA FIECARE DINTRE CITITORII NOȘTRI.

IOAN PETRU, BRĂILA: *La vîrsta mea, am 14 ani, socotesc filmul un act de cultură, o modalitate de cunoaștere. Nu sînt de acord cu unii băieți care dintr-un film nu rețin decît bătăile, tirul pistoalelor, cavalcadele și nu surprind ideile.*

CORNELIU IONESCU, PREDEȘTI-VÎLCEA: *Eu sînt de acord cu cititorii care în ancheta «Cutezătorilor» au optat pentru filmele de aventuri, purtătoare ale unor idei frumoase. Altminteri, ce rost ar avea să ne pierdem timpul la cinematograf? Am și o întrebare: în ultimul timp nu mai rulează filme cu Charlie Chaplin. Știu că acest actor e prea în vîrstă spre a mai turna noi filme, dar de ce nu se aduc din comediile sale mai vechi, așa cum se procedează cu multe alte filme?*

CABURGEN VASILE-GALAȚI: *Mai întîi vreau să-mi exprim părerea că ancheta revistei este foarte binevenită. În al doilea rînd, aș vrea să mă refer la cei ce spun că nu reușesc să înțeleagă un film, să intuiască ce a vrut să exprime regizorul, prin succesiunile de imagini, de pe ecran. Ca să înțelegi un film, ca de altfel orice artă, trebuie să ai o oarecare pregătire. Cred că noi ar trebui să citim mult mai mult în reviste despre film, actori, mod de interpretare. Am auzit odată, de la un regizor, că dacă reușește să realizeze cîteva cadre de film, care să rămînă în memoria spectatorului, atunci el este mulțumit de filmul său. Cred că noi, la rîndul nostru, ca spectatori, trebuie să învățăm să alegem dintr-un film acele secvențe-cheie care te conduc la înțelegerea acțiunii, a conținutului exprimat în imagini.*

TIȚĂ ȘTEFAN — CÎMPULUNG MOLDOVENESC, SUCEAVA: *Merg des la cinema, dar nu toate filmele îmi plac. Uneori, privind o imagine cinematografică, fantezia mea o ia razna, întrețesînd în jurul acelorași idei, imagini cu totul diferite de cele de pe ecran. La orice vizionare, țin să am un punct de vedere propriu. În ultima vreme optez pentru o petrecere bună a timpului liber și meditez mai mult înainte de a-mi alege un film. Ajuns aici, aș vrea să-i întreb pe acei care pun adeseori tăblița* «INTERZIS SUB 16 ANI» *dacă nu s-au întrebat, la rîndul lor, niciodată, cînd vor pune recomandarea* «BUN PENTRU 16 ANI» *Cred că la ora actuală aceasta este o mare lipsă a cinematografiei noastre. Sînt sigur că de cele mai multe ori un film pentru tineri și adolescenți poate deveni interesant și pentru spectatorii mai vîrstnici. Un exemplu, filmul «Cine va deschide ușa?», un film despre copii, care a interesat în egală măsură spectatorii de toate vîrstele.*

MIHAI TĂNASE—SIBIU: *În schimbul unui bilet aș vrea să primesc cît mai multe filme de călătorii și documentare, care din păcate, sînt prea puțin prezente pe ecranele noastre. M-a impresionat mult «Mondo Cane», excelent realizat, cu interesante unghiuri de filmare, care mi-a dat posibilitatea să cunosc moduri de viață foarte diferite.*

FLORENTINA CORNEANU — TULCEA: *«Mă interesează foarte mult filmele pentru tineret, dar de mult n-am mai avut prilejul să vizionez un asemenea film. De ce nu se ecranizează romanele «Cireșarii» de Constantin Chiriță și «Seri albastre» de Costache Anton?*

MARIANA MARUNE — BACĂU: *Îmi plac în mod deosebit filmele în care eroii principali sînt de vîrsta noastră, 13—15 ani. Din păcate aceste filme sînt foarte puține la număr.*

MARIA TUDOR — TRESTIENI, BUZĂU: *Mă interesează filmul istoric, modul în care actorul intră în pielea unui personaj care a trăit cu veacuri în urmă. Despre interpreți și roluri, despre crearea unor filme cu subiect din istorie aș vrea să citesc în «Cutezătorii».*

P.S.

Dăm adresa Mioarei Stroe (Str. Republicii nr. 17, Băicoi-Prahova), care dorește să continue discuția. Ea roagă pe cei interesați să-i scrie direct. Și nu ne supărăm pe Preda Petre Marian, din București, care vrea să-i publicăm numele, numai așa ca părinții să-l creadă că scrie Cutezătorilor. (!).

Foarte important!

PENTRU TOȚI PARTICIPANȚII LA CONCURSUL «MERIDIANELE PRIETENIEI» ORGANIZAT DE REVISTA «CUTEZĂTORII» ÎN COLABORARE CU UNICEF:

- Pot participa la acest concurs toți copiii pînă la 15 ani.
- În executarea desenelor se pot folosi acuarele, guașe, creioane colorate.
- Folosiți 4 culori, la alegere (fără auriu și argintiu).
- Formatul maxim al desenelor va fi de 21 × 30 cm.
- Numele, prenumele, vîrsta și adresa autorului vor fi scrise citeț, cu litere mari, pe fiecare desen în parte (pe verso).
- Cele mai bune desene vor fi trimise la Paris unui juriu internațional, constituit sub egida UNICEF. Marile premii UNICEF: douăzeci de călătorii în Asia, Africa, America și Europa.
- Regulamentul a apărut în numărul 12 al revistei «Cutezătorii».
- Așteptăm desenele voastre pînă la data de 3 mai a.c., pe adresa revistei «Cutezătorii», Casa Scînteii, București. Lipiți pe plic, în afară de marca poștală, talonul decupat din colțul paginii de față.

ȘI ACUM O SURPRIZĂ:

În fotografiile de jos, vă prezentăm cîteva din principalele premii oferite cîștigătorilor.

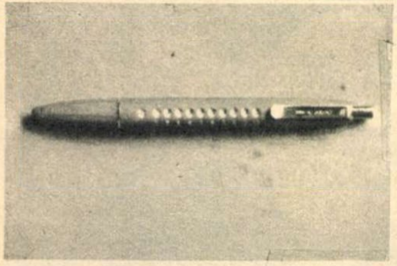

Din partea UNICEF am primit fotografia păpușii **BELLA,** *— care vorbeste și merge, — precum si cea a creionului «Computer UNICEF»*

Una dintre cele 10 truse de pictură

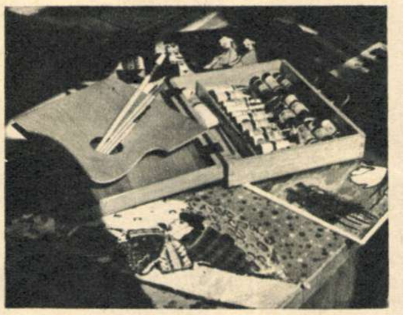

10 ceasuri de mînă

Una dintre cele 20 de truse cu creioane «Carioca»

metal. Deși foarte vechi, automobilul părea abia ieșit din fabrică. Spițele ca de bicicletă ale roților păreau de argint, roșul jantelor, galbenul caroseriei, albastrul capotei și al portbagajului străluceau. Marius clipi uluit; totul părea dintr-un film de acum 50 de ani. La volan se afla un moșneguț subțirel, cu mănuși de piele lungi pînă la cot și cască de aviator. Gigi îi spuse «bună seara» și, înșfăcînd zdravăn clanța porții masive de metal, icni, deschizînd-o încetișor. Bătrînelul cu cască de aviator făcu un semn de mulțumire, demară și dispăru înăuntru. Gigi se opinti din nou, închizînd poarta.

— Asta e tot. Ne putem întoarce, zise el.

— Pentru asta ai venit, ca să dai un «bună seara» și să deschizi poarta? zise Marius, uimit.

— Da. În fiecare zi, la ora asta.

— Cine e persoana?

— Habar n-ai! zise Gigi, mîndru. E Gogu Filipescu.

— Care... Gogu Filipescu?

— Fostul campion de aviatie, de bob si de raliuri automobilistice! Să citesti ziarele de la 1920. Omul cu nervii perfecți! Inginerul zburător! Diavolul la volan! Acum nu iese cu mașina decît seara: îi displace să fie privit ca un obiect de muzeu.

— Îl vizitezi?

— Stii, n-am stat niciodată de vorbă cu el. Imi fac drum în fiecare zi la ora asta, să-i dau bună seara și să-l ajut să deschidă poarta.

— E-n regulă, rîse Marius. Ești un aiurit aproape la fel de mare ca mine!

Se întoarseră la «Crizantema» sporovăind veseli. Străzile deveniseră aproape pustii, și ei le umpleau cu cuvinte sonore, glumețe. De cîteva ori, Marius, simțind acum o mare prietenie pentru Gigi, fu pe punctul de a-l chestiona direct, fără fasoane, asupra tabloului, dar de fiecare dată reuși să găsească în ultima secundă, alt subiect de discuție. «**N-am destule dovezi, trebuie să fiu prudent!»**

Deschizînd ușa de cristal a localului își dădură imediat seama că se petrece ceva neobișnuit. În norii groși ai fumului de țigară, toată lumea se bulucise în jurul cuiva, unii se urcaseră pe scaune, să vadă mai bine, răsunau exclamații alarmate, cineva striga la telefon «Alo, Salvarea»?! Marius își făcu loc prin mulțime și rămase trăznit: motivul panicii era... Prințesă. Lungit pe canapea și îngrozitor de palid, cu ochii închiși și abia respirînd, nu dădea nici un semn că ar înțelege ce se petrece cu el.

— Prințesă!!

— Degeaba strigi, nu vezi că și-a pierdut cunoștința? îl lămuri cineva. O fi de la inimă... Bietul băiat!

— Inimă, care inimă? se înfurie Marius. Fumați toți ca niște draci, asta e, nu mai poate omul să stea lîngă voi decît cu mască de gaze! Cărați-vă la o parte și deschideți geamurile! Toată lumea să stingă țigările! Gigi, ia vezi tu de ăștia!

Îi desfăcu gulerul, ceru o lămîie și un pahar de apă, îi puse o batistă udă pe frunte. Privitorii, impresionați de siguranța lui Marius și înghiontiți de Gigi se retraseră la oarecare distanță. Un val de aer rece, curat veni dinspre geamurile deschise. Prințesă oftă ușor și întredeschise ochii. Murmură ceva, se ridică anevoie în capul oaselor. Batista îi căzu pe genunchi. O privi uimit, se uită întrebător la Marius și, stînjenit, la ceilalți. Marius îi vîrî în gură o felie groasă de lămîie. Prințesă se strîmbă.

— Hai-hai, porunci Marius, mestec-o o să-ți treacă greața.

Cuminte, Prințesă făcu întocmai, înghițind lămîia cu tot cu coajă.

— Mi-e mai bine, șopti el, rușinat — și se ridică de pe canapea. Să mergem acasă.

— Gigi, scoate-i paltonul de la garderobă. Eu mai rămîn o clipă prin partea locului.

Marius tremura de enervare:

— Cine-i responsabilul cofetăriei? (se apropie un bărbat grăsuț, între două vîrste) Dumneavoastră? Domnule, păi cum vine asta? Aici e cofetărie sau ce? Ori interziceți fumatul, or împărțiți localul în două și faceți un salon special pentru fumători! Nu vedeți că îmbolnăviți oamenii?

— Băiete, se răsti omul, te rog să nu-mi faci agitație în local! Poftește imediat afară!

— Ba afară o să poftești dumneata, atunci cînd am să scriu un articol la ziar despre toată povestea asta! strigă Marius. Cu fotografii, domnule! Și cu titluri mari: iadul de la «Crizantema»! Responsabilul îi amenință pe clienți! Cofetărie sau tavernă?

Responsabilul tremura de indignare, dar nu prea avea ce să răspundă; faptul că un consumator leșinase în localul său era de netăgăduit.

Marius trase cu coada ochiului: domnișoara Hilda îl privea surprinsă, aproape cu admirație. Obișnuiții localului erau, de asemenea, vizibil impresionați de energia lui.

Gigi și Prințesă ieșiră. Marius îi urmă, călcînd țeapăn. Închizînd ușa, se gîndi cu plăcere că lasă în urma lui o lume cuprinsă de tulburare!

(Va urma)

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

DIAMANTELE NEGRE

11

Scenariu: **AUREL WEISS**

Ilustrații: **NICU RUSSU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: DUPĂ O LUPTĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE DIM ȘI ANCA IZBUTESC SĂ UCIDĂ URIAȘUL PĂIANJEN DE MARE CĂRUIA ERAU JERTFITE FETELE TRIBULUI TUGU. ÎN TUNELUL SUBMARIN SE CIOCNESC ÎNSĂ DE NIȘTE SCAFANDRI MISTERIOȘI CU CARE DIN NOU SE ÎNCINGE O LUPTĂ.

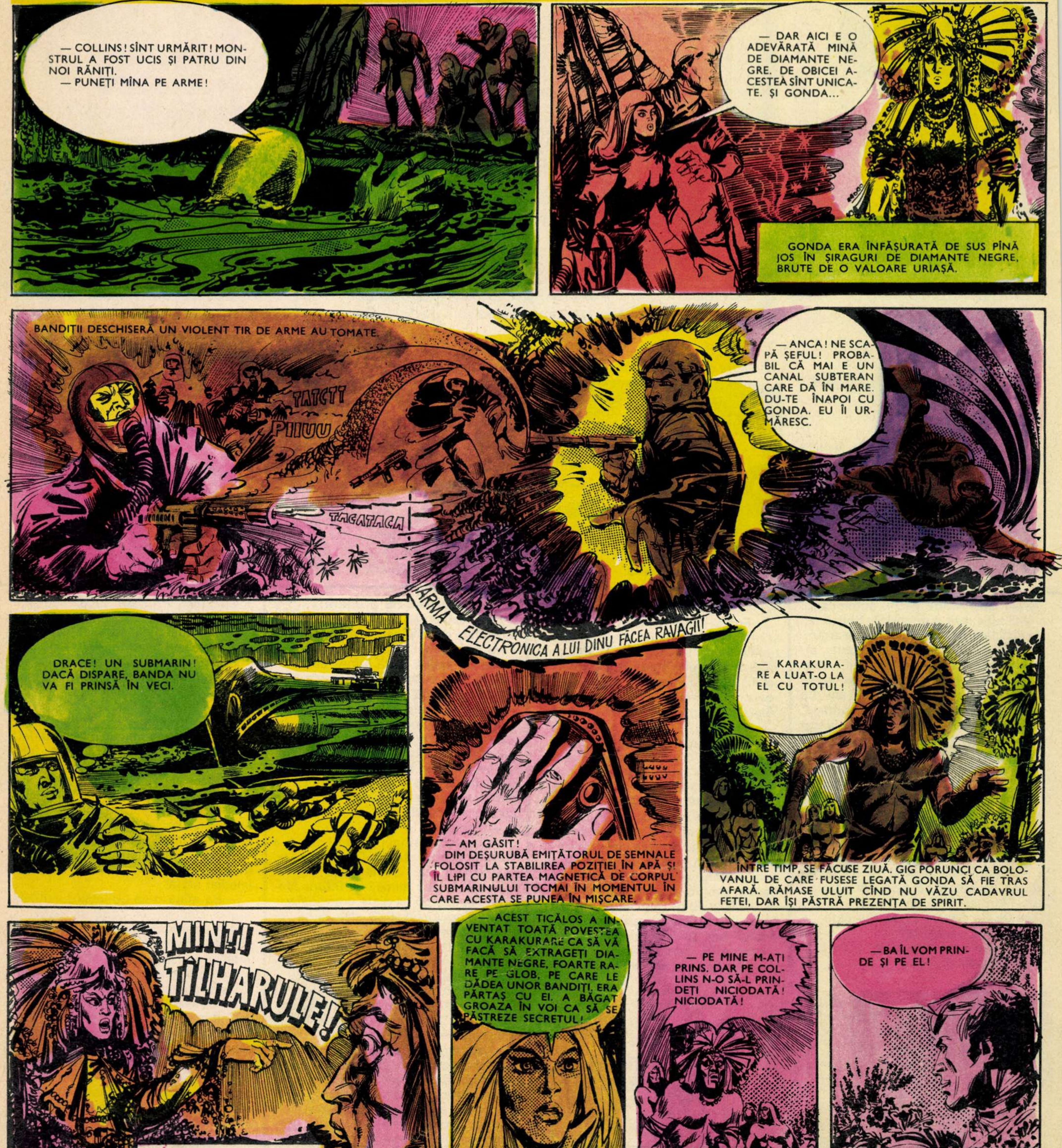
— COLLINS! SÎNT URMĂRIT! MONSTRUL A FOST UCIS ȘI PATRU DIN NOI RĂNIȚI.
— PUNEȚI MÎNA PE ARME!
— DAR AICI E O ADEVĂRATĂ MINĂ DE DIAMANTE NEGRE. DE OBICEI ACESTEA SÎNT UNICATE. ȘI GONDA...
GONDA ERA ÎNFĂȘURATĂ DE SUS PÎNĂ JOS ÎN ȘIRAGURI DE DIAMANTE NEGRE, BRUTE DE O VALOARE URIAȘĂ.
BANDIȚII DESCHISERĂ UN VIOLENT TIR DE ARME AUTOMATE.
TATCTT
PIIUU
TACATACA
— ANCA! NE SCAPĂ ȘEFUL! PROBABIL CĂ MAI E UN CANAL SUBTERAN CARE DĂ ÎN MARE. DU-TE ÎNAPOI CU GONDA. EU ÎI URMĂRESC.
ARMA ELECTRONICA A LUI DINU FĂCEA RAVAGII!
DRACE! UN SUBMARIN! DACĂ DISPARE, BANDA NU VA FI PRINSĂ ÎN VECI.
— AM GĂSIT!
DIM DEȘURUBĂ EMIȚĂTORUL DE SEMNALE FOLOSIT LA STABILIREA POZIȚIEI ÎN APĂ ȘI ÎL LIPI CU PARTEA MAGNETICĂ DE CORPUL SUBMARINULUI TOCMAI ÎN MOMENTUL ÎN CARE ACESTA SE PUNEA ÎN MIȘCARE.
— KARAKURARE A LUAT-O LA EL CU TOTUL!
ÎNTRE TIMP, SE FĂCUSE ZIUĂ. GIG PORUNCI CA BOLOVANUL DE CARE FUSESE LEGATĂ GONDA SĂ FIE TRAS AFARĂ. RĂMASE ULUIT CÎND NU VĂZU CADAVRUL FETEI, DAR ÎȘI PĂSTRĂ PREZENȚA DE SPIRIT.
MINȚI TÎLHARULE!
— GONDA... ȘI... ȘI... DIAMANTELE NEGRE!
— ACEST TICĂLOS A INVENTAT TOATĂ POVESTEA CU KARAKURARE CA SĂ VĂ FACĂ SĂ EXTRAGEȚI DIAMANTE NEGRE, FOARTE RARE PE GLOB, PE CARE LE DĂDEA UNOR BANDIȚI. ERA PĂRTAȘ CU EI. A BĂGAT GROAZA ÎN VOI CA SĂ SE PĂSTREZE SECRETUL!
— PE MINE M-AȚI PRINS. DAR PE COLLINS N-O SĂ-L PRINDEȚI NICIODATĂ! NICIODATĂ!
— BA ÎL VOM PRINDE ȘI PE EL!

(Va urma)

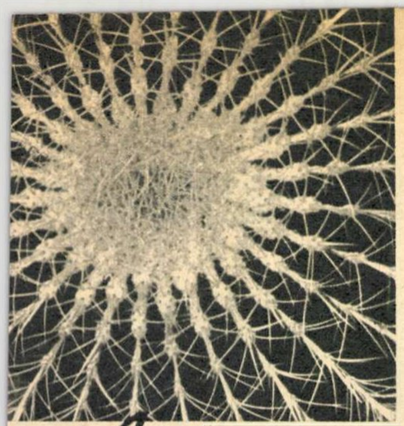

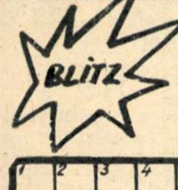

Filigran
sau un fin penaj?
Nici una, nici alta.
Sînt
doar țepii temuți
ai unui cactus.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10 ≈
2	≈								
3		≈							≈
4				≈			≈		
5			≈		≈				
6		≈						≈	
7 ≈						≈			
8			≈				≈		
9					≈				
10									

LA PESCUIT

ORIZONTAL: 1. Somn. 2. Pești din apele repezi de munte. 3. Pete! Cel mai lacom pește răpitor de la noi (pl.). 4. Undița, cîrligele... Costache Negrea. Țese! 5. Crustaceu. Cui pentru potcovit. 6. În rîuri! Nadă care se aruncă în apă înainte de a introduce undița. 7. Pește din apele de munte. Pește oceanic. 8. Spațiu în care se găsește constelația «Peștii». Pește de apă dulce stătătoare, cu solzii mici. Cap de beldiță. 9. Organ exterior al peștilor, servind ca regulator al mișcărilor (pl.). Insulă de corali în mările calde. 10. Nave de pescuit.

VERTICAL: 1. Pești cu corpul ca de șarpe. Servește la un borș pescăresc! 2. Vase maritime de pescuit la adîncimi de 50—100 m. 3. La harpă! Marin Cristea. Floarea ochilor! 4. Spinii... peștilor! În aspic! Petre Corina. 5. Pește! Nume feminin. 6. Moral. Fluviu în Peru. 7. A lansa... lanseta! Comună în Italia. 8. Brateș, Călărași sau Greaca — renumite pentru bogăția în pește (sing.) Abreviație botanică. La undiță! 9. Pește răpitor de apă dulce. Împrejmuire de nuiele sau de stuf, făcută într-o apă curgătoare pentru a prinde și a păstra peștele viu. 10. Pește de mare din familia scrumbiilor, care trăiește pe lîngă coastele de vest și de sud ale Europei.

DICȚIONAR: ENI, NAO, ADC.

PAGINA 5 MAGAZIN

ANTENE

● *Intensitatea sunetului este măsurată în decibeli. Un sunet mai puternic de 130 decibeli este atît de pătrunzător, încît omul nu-l aude, ci simte numai o mare durere în urechi. O asemenea tensiune a sunetului posedă motorul cu reacție, auzit din apropiere.*

● *La muzeul de instrumente muzicale din Marknenkirchen (R.D. Germană) se află cel mai mare acordeon din lume. El are 360 de bași și 123 registre, iar înălțimea instrumentului este de 2m. Tot între colecțiile acestui muzeu se află și cea mai mică vioară din lume; ea are 4 cm lungime și o poți cuprinde în palmă.*

PRACTIC

Dacă s-a pătat covorul, nu așteptați ca mama voastră să pună mîna să-l curețe. Puteți face asta și voi foarte ușor. Scoaterea petelor nu se face prin frecare, ci prin îmbibarea cu o substanță potrivită și apoi prin ștergere cu o cîrpă curată. Bunăoară, petele de zahăr se scot cu apă călduță, cele de grăsime cu puțin praf Alba, dizolvat în apă. Pentru a-i împrospăta culoarea frecăm covorul cu o bucată de varză crudă, albă, apoi îl scuturăm.

Curier

Fiecare lucrare trimisă la Concursul «Minitehnicus» va trebui să poarte «firma» autorilor. Pe metal, plastic, plexiglas sau carton rezistent, autorii vor trebui să scrie, cît mai estetic posibil, cu litere de 1—2 cm înălțime, și în culori vii: numele, școala (sau casa pionierilor), clasa, denumirea lucrării. Același lucru e valabil și pentru colectivele ale căror autori trebuie să figureze cu toții.

Cele de mai sus sînt valabile în totalitate și pentru concurenții absolvenți ai clasei a VIII-a care vor trimite lucrările direct la redacție.

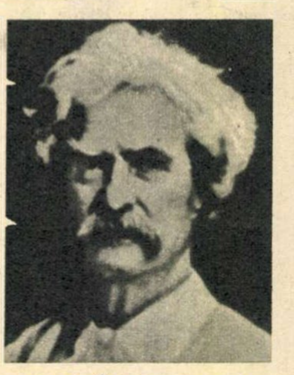

UN ZÎMBET CU...

MARK TWAIN, ajungînd într-un mic orășel din Anglia, s-a dus la hotel. Acolo scriitorul a fost rugat să-și scrie numele în registru. Twain a deschis registrul și a constatat că înaintea lui sosise în hotel un oaspete de seamă, care scrisese:

— «Ducele de Butford cu lacheul său».

Sub care Mark Twain a notat:

— «Mark Twain cu valiza sa».

AFIȘ

O CARTE: «Teatru» de Barbu Ștefănescu Delavrancea, o nouă ediție apărută în colecția «Lyceum».

UN DISC: 12 valsuri, compoziții celebre, care fac bucuria tuturor iubitorilor de muzică.

O EXPOZIȚIE: La Muzeul de artă populară din Capitală se află expuse o colecție de scoarțe românești, lucrări de o rară frumusețe, reprezentînd diferite zone etnografice ale țării.

RADIO Din emisiunile pentru copii pe perioada 9-16 aprilie

«Bună dimineața copii» este emisiunea pe care o puteți audia în fiecare dimineață la ora 7,25 pe programul I. *«Tot înainte»* este emisiunea care se transmite zilnic pe programul II la ora 8,10. *«Radio-expediția pionierească»*: transmite concursul cu public al reprezentativelor pionierești din județele Brăila, Tulcea și Constanța în ziua de 11 aprilie, ora 14,00, pe programul I.

Atențiune !

UN EVENIMENT PENTRU IUBITORII AVIAȚIEI
În curînd apare
RACHETA CUTEZĂTORILOR NR. 4
NUMĂR DEDICAT AERONAUTICII
În același număr
Profesorul Parbriz vă invită la CURSUL AUTO «CUTEZĂTORII».
NOUTĂȚI ȘTIINȚIFICE ȘI TEHNICE, CONSTRUCȚII, MODELISM, JOCURI.

Stop !

Primim de la Editura «Ion Creangă» următorul anunț, cu rugămintea de a-l insera în coloanele revistei noastre.

Datorită unor erori tehnice, fasciculele nr. 70 și 71 din Colecția «Clubul temerarilor» (Aventurile farfuriei zburătoare — Ludovic Roman) au apărut inversate, iar pagina 58 și dialogul de pe pagina 59 din capitolul «Expediția unită O.Z.N.» aparțin capitolului «Mira aduce o veste», la pagina 59.

Pentru a putea citi textul corect, vă rugăm să faceți această îndreptare.

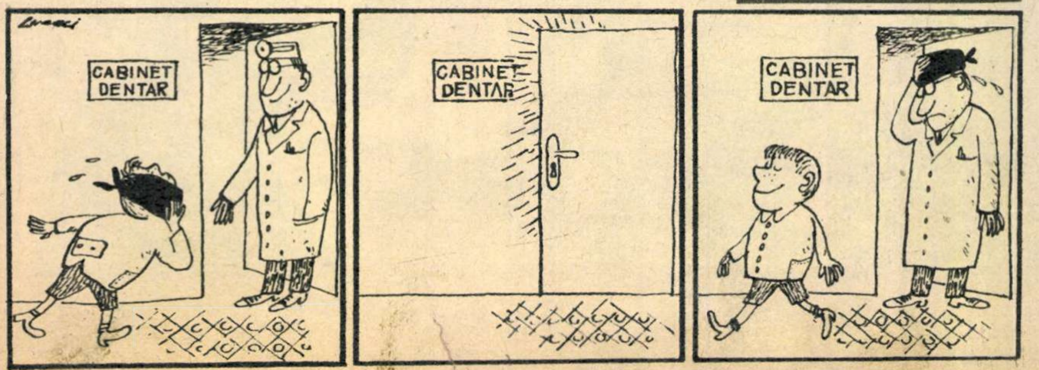

DESEN: ADRIAN LUCACI

Aventurile lui Crăița

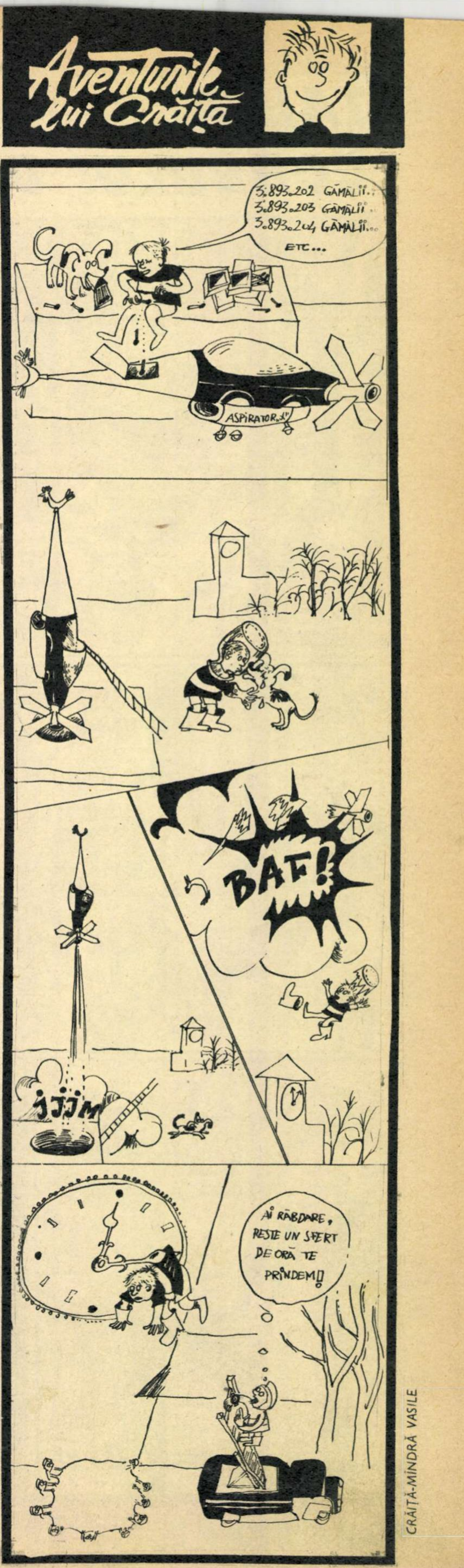
3.893.202 GĂMĂLII...
3.893.203 GĂMĂLII...
3.893.204 GĂMĂLII...
ETC...
ASPIRATOR „1"
BAF!
ȚȚȚM
AI RĂBDARE, RESTE UN SFERT DE ORĂ TE PRINDEM!!

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

Biblioteca Municipiu
Enescu 2.

TAINA CORBULUI DE AUR

Scenariu: IULIU RAȚIU
Ilustrații: TEODOR BOGOI

12

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎN SALA DE ARME A CASTELULUI, COSTEA ȘI JANOȘ SÎNT ÎNCONJURAȚI DE MERCENARII BARONULUI DRÄSSER, CARE VOR SĂ-I UCIDĂ.

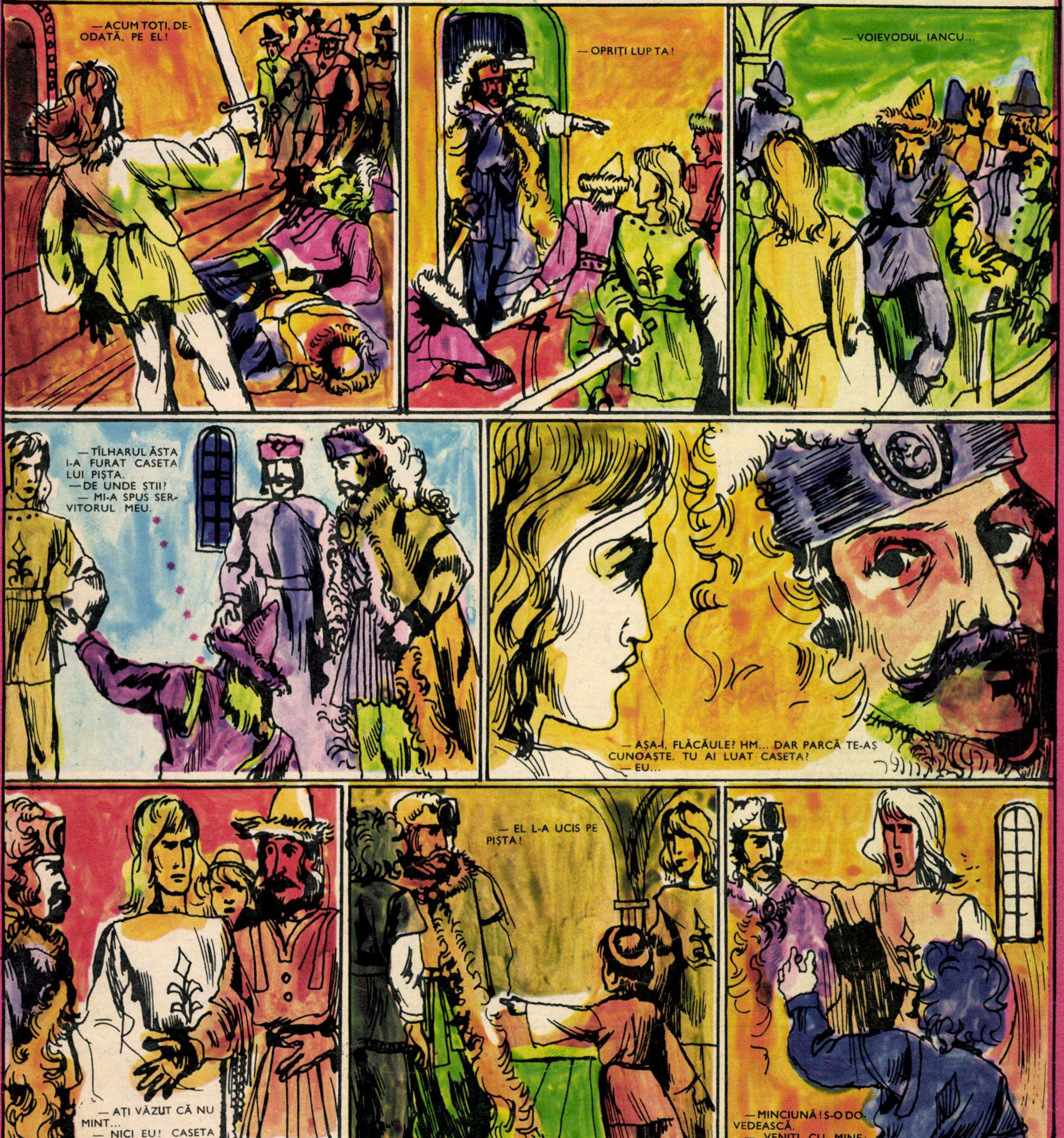
— ACUM TOȚI, DEODATĂ, PE EL!
— OPRIȚI LUPTA!
— VOIEVODUL IANCU...
— TÎLHARUL ĂSTA I-A FURAT CASETA LUI PIȘTA.
— DE UNDE ȘTII?
— MI-A SPUS SERVITORUL MEU.
— AȘA-I, FLĂCĂULE? HM... DAR PARCĂ TE-AȘ CUNOAȘTE. TU AI LUAT CASETA?
— EU...
— AȚI VĂZUT CĂ NU MINT...
— NICI EU! CASETA AM LUAT-O DE LA DOI OSTAȘI, CARE O FURASERĂ DE LA SERVITORUL DUMNEALUI.
— EL L-A UCIS PE PIȘTA!
— MINCIUNĂ! S-O DOVEDEASCĂ.
— VENIȚI CU MINE: O VOI DOVEDI!

(va urma)

Cutezătorii 15

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

16

JOI, 16 APRILIE
1970, ANUL IV
(134)

Biblioteca municipală
Tîrgu-Mureș

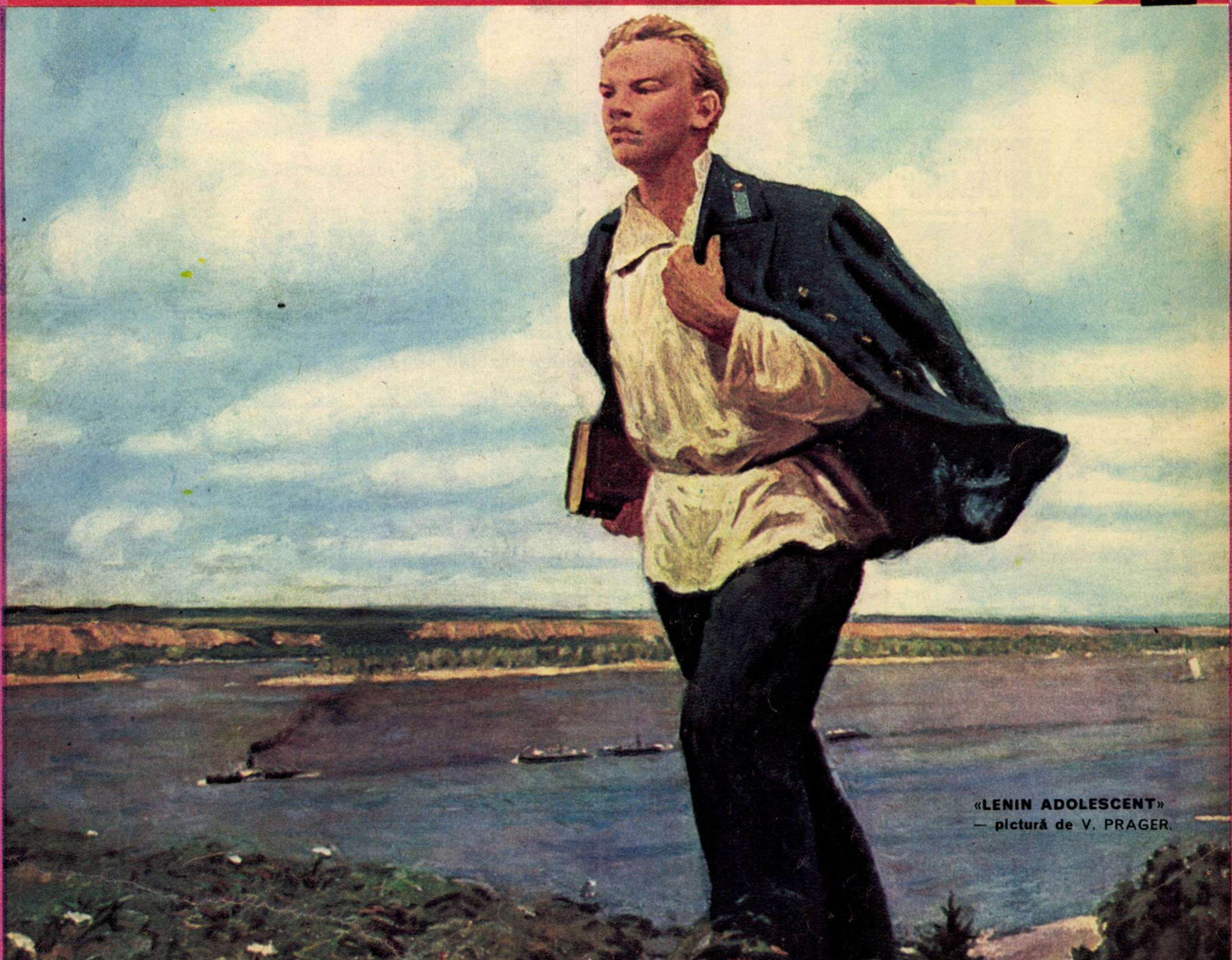

«LENIN ADOLESCENT»
— pictură de V. PRAGER.

1870
1970

V.I.LENIN

a ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«DRAGĂ REDACȚIE,
Mă numesc Tincuța Carp și sînt elevă în clasa a VI-a, de la Școala generală din comuna Baldovinești, județul Brăila. Îmi place foarte mult limba română și eu aș vrea să devin profesoară. Într-o zi ni s-a dat ca temă de desenat o planșă prin care să arătăm ce vrem să devenim în viață. Eu am desenat un interior de clasă și la catedră m-am desenat pe mine. Colegii și-au dat seama și au început să rîdă. Ei desenaseră rachete, vapoare, avioane, pe cînd eu — un simplu interior de clasă! Spuneți-mi, ce cale să urmez: pe cea a colegilor mei, sau drumul meu, gîndul meu?»

Gîndul tău, drumul tău, trebuie să-l urmezi, dragă Tincuța! Pentru că, așa cum reiese și din scrisoarea ta, și așa după cum bănuim și noi, drumul acesta, hotărîrea aceasta tu ai luat-o după multe dezbateri interioare, după ce ți-ai măsurat cu chibzuință forțele, aptitudinile, după ce ai stat de vorbă cu părinții tăi, cu profesorii tăi. O hotărîre ca aceasta,care privește activitatea noastră de viitor nu se ia de azi pe mîine, nu poate fi o inspirație de moment. E frumoasă meseria de pilot, este interesantă viața de marinar, este spectaculoasă activitatea cosmonautului! Dar înainte de a ne hotărî să devenim piloți, marinari, cosmonauți, ne-am întrebat cumva dacă într-adevăr ni se potrivește haina meseriei respective cel mai bine? Eu nu aș vrea să greșesc, dar s-ar putea ca printre cei care la ora respectivă au desenat cu multă dezinvoltură nave, rachete, avioane, să se afle și unii care nu duc cea mai bună casă cu matematica, geografia, ori nu-și fac nici măcar gimnastica de înviorare, dimineața.

Și cine ar avea curajul să se urce pe o navă al cărui comandant nu cunoaște geografie, într-un avion al cărui pilot a uitat matematica, ori pe o rachetă ai cărei cosmonauți nu sînt totodată și niște atleți perfecți? Și-apoi, celelalte meserii, de profesor, de tehnician, de lucrător în agricultură, nu sînt ele tot atît de interesante? A fi profesor și a forma 20 sau 30 de generații de elevi, a da societății oameni de nădejde pe măsura timpului tău este poate, într-un anume fel, mai mult chiar decît a face o călătorie în cosmos! Există un proverb care zice: orice meserie e bună, numai să te ții de ea. Noi am spune: orice meserie e bună,numai să-i fii pe măsură.

Petre Ghelmez

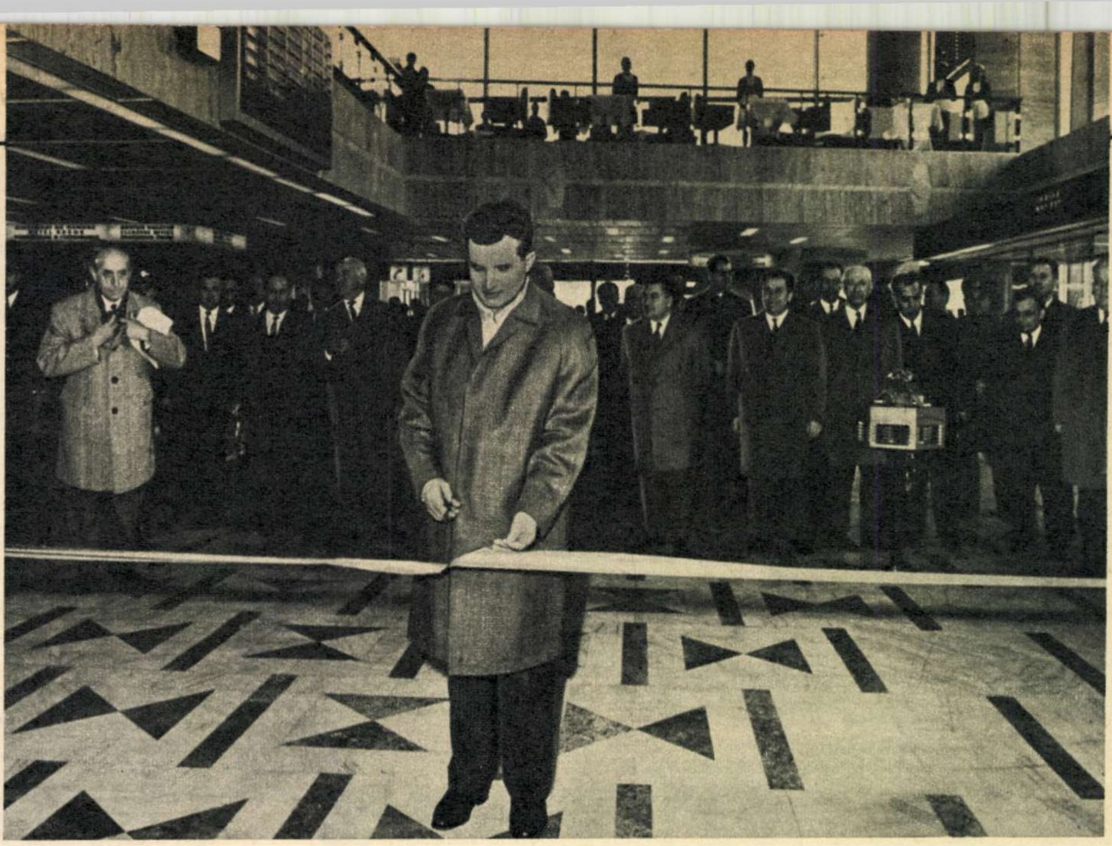

RECENT A AVUT LOC, ÎN PREZENȚA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT, INAUGURAREA OFICIALĂ A AEROPORTULUI INTERNAȚIONAL «BUCUREȘTI-OTOPENI», CEA MAI MARE POARTĂ AERIANĂ A ROMÂNIEI.
FOTOGRAFIA ÎNFĂȚIȘEAZĂ MOMENTUL CÎND TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU TAIE PANGLICA INAUGURALĂ.

Vacanța în imagini

(surprinse pe peliculă de pionierul **DAN PREPELIȚĂ**)

Fotografia e una dintre pasiunile mele. Și, ce mi-am zis eu acum, cu ocazia acestei vacanțe: timp am, subiecte berechet, lumina e bună, ce-ar fi să-ncerc să prind pe peliculă chipul acestui personaj atît de îndrăgit de noi — VACANȚA.

Toate bune. Dar cu ce să încep mai întîi? A, iată niște... rachete (foto 1). Este adevărat, cu ele nu se poate zbura în cosmos, dar cei care le mînuiesc pe terenul de tenis petrec în felul acesta ore dintre cele mai reconfortante.

Ca de obicei, și în această vacanță sălile de spectacole sînt luate cu asalt (foto 2). Dacă nu vom putea viziona chiar toate spectacolele — își zic dumnealor — măcar o jumătate de duzină tot vom reuși. Ca să ne ajungă pînă la vară...

În vacanță, la Palatul pionierilor din București e tot timpul mare animație. Acum vin aici numeroși pionieri pentru că au ce vedea, au ce face... (foto 3)

Of, minge-mingioara! Acum sîntem ai tăi de dimineață pînă-n seară, chiar dacă terenul nu-i nici prea mare, nici prea neted (foto 4).

Pe unii dintre pionierii de la Școala generală nr. 33 din Capitală i-am găsit pe scenă. Ieșiseră în public cu piesa «Cînd voi fi mare...» pe care au prezentat-o în cadrul Festivalului de teatru școlar. (foto 5).

1

2

3

4

5

6

După ce s-a-nfruptat cu multă lăcomie din prima zi de vacanță, i s-a făcut o sete... (foto 6).

Am prins pe peliculă mult mai multe chipuri ale acestei vacanțe. Îmi pare rău însă că nu vi le pot arăta pe toate. Dar chiar și numai cu acestea șase cred că vă puteți da seama cît e de frumoasă!

CALENDAR

19 aprilie 1882. A murit savantul **CHARLES ROBERT DARWIN** (n. 1809), biolog englez. Îndată după terminarea studiilor universitare, Darwin ia parte în calitate de naturalist la expediția în jurul lumii, pe corabia «Beagle». Acest eveniment, deosebit de însemnat în viața lui Darwin, s-a încheiat cu studii de mare importanță științifică și cu concluzia că există un proces al evoluției lumii vii. Studiile lui Darwin au o mare valoare științifică, filozofică și în zilele noastre.

20 aprilie 1970. Se împlinesc 85 de ani de la moartea lui **C.A. ROSETTI,** om politic și publicist,cunoscut conducător al revoluției de la 1848 în Țara Românească. El a jucat un rol de seamă în Unirea Principatelor. C.A.Rosetti a fost un patriot cu vederi largi, care a luptat pentru independența țării. Ca publicist, a militat în presa vremii pentru reforme democratice și pentru unitatea națională.

25 aprilie 1891. S-a născut compozitorul **SERGHEI SERGHEIEVICI PROKOFIEV** (m. 1953), compozitor, pianist și dirijor sovietic. Autorul basmului simfonic «Petrică și lupul», Prokofiev este cunoscut prin nenumăratele sale lucrări muzicale din care cităm cunoscutele balete: Romeo și Julieta, Cenușereasa, Floarea de piatră și altele.

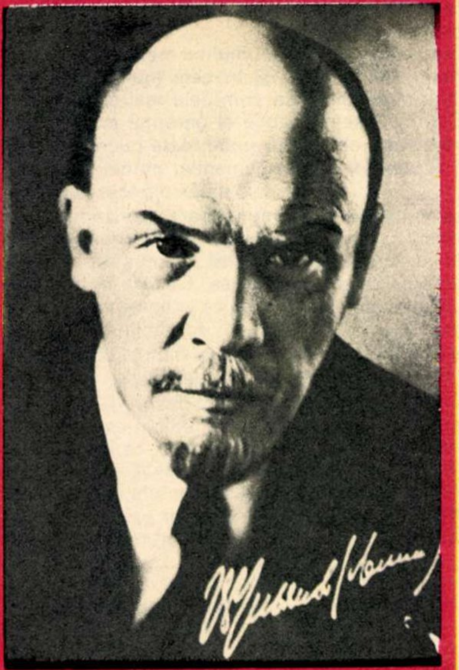

LENIN
1870
1970

„VLADIMIR ILICI LENIN"

Fragmente din poemul cu același titlu de VLADIMIR MAIAKOVSKI

Lenin
și azi
mai viu decît cei vii,
ne-a fost și ni-i:
știință,
forță,
armă!

……………………………

Privirea-i,
dintr-un singur sbor,
pămîntu-ntreg înțelegînd cum geme,
el a știut
să deslușească-n viitor
tot
ceea ce-i
ascuns de vreme.
Era ca mine
și ca voi,
ca sute
de oameni din mulțime,
doar pe la ochi
— de gînduri —
avea mai multe cute,
și-avea o mai ironică
a buzelor
asprime.
Dar nu asprimea de satrap
care-n triumf să vie
strivindu-te
sub carul lui,
smucindu-și hamul...
Pentru tovarăș
pîlpîia
de omenie.
Mai aspru decît fierul
cu dușmanul.

……………………………

Ce fapte-a săvîrșit
— toți că-l cinstesc —
el,
dintre oameni,
cel mai omenesc?
Lui Ulianov
scurtă
i-a fost viața.
Și i-o cunoaștem bine,
zi de zi.
Dar
viața fără moarte-a tovarășului Lenin
n-o poți cuprinde
secole să scrii...

În românește de
CICERONE THEODORESCU

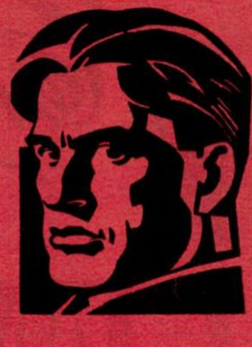

Antologie lirică

VLADIMIR MAIAKOVSKI

(1893-1930)

Poet care prin dinamismul versurilor sale mobilizează masele și înflăcărează tineretul, Vladimir Maiakovski deschide totodată o eră nouă în lirica rusă. Descoperind poezia în viața de fiecare zi, în muncă, în entuziasmul noilor generații, în revoluția socialistă, căutînd forme de exprimare inedite Maiakovski îmbogățește limbajul poetic, încarcă versul cu noi semnificații, transformîndu-l într-un instrument de luptă. Este autorul cunoscutelor poeme «150 de milioane», «Vladimir Ilici Lenin», «E bine,» «În gura mare».

LUCAS CRANACH (CEL BĂTRÎN)

DETALIU DIN TABLOUL «TREI TINERE» (KUNSTHISTORISCHES MUSEUM, VIENA — MUZEUL DE ISTORIE A ARTELOR).

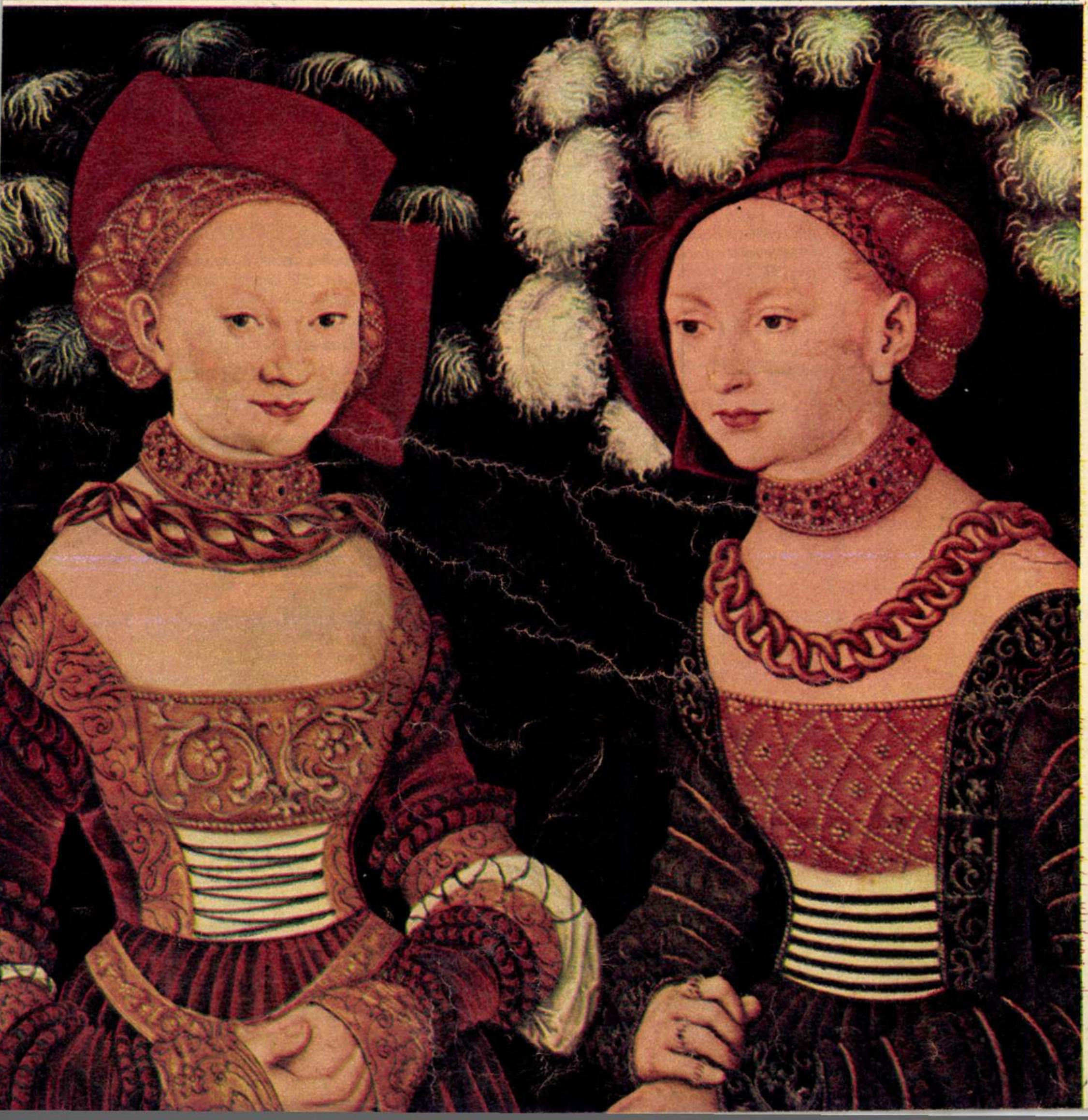

Lucas Cranach

(CEL BĂTRÎN) (1472-1553)

Istoricii de artă constată evoluția singulară a picturii germane în Renaștere, singularitate dată de apariția destul de timpurie a spiritului renascentist și de înflorirea lui bruscă și strălucitoare în secolul al XVI-lea. Unul dintre reprezentanții de seamă ai școlii germane de pictură este **Lucas Cranach cel Bătrîn.** Prieten bun cu Martin Luther, reformatorul bisericii germane, Cranach îi împărtășește ideile umaniste, care se reflectă și în opera pictorului. Subiectele picturilor sale merg de la temele religioase, la cele inspirate din mitologia antichității. Un loc important îl ocupă în opera sa portretele. S-a spus, de altfel, despre Cranach că a fost un portretist genial. Gîndindu-ne să vi-l prezentăm ca portretist, ne-am oprit asupra unui detaliu din tabloul intitulat «Trei tinere» pictat pe la 1530. Observați ținuta elegantă a tinerelor, culorile strălucitoare ale costumelor și ale pălăriilor, care scot în evidență, pe fondul întunecat al tabloului chipurile delicate, expresia tinerească, poezia aparte a fiecărui personaj. Urmăriți contururile fine care și aici, ca și în alte portrete feminine de Cranach, dau imaginii un farmec deosebit.

HORIA HORȘIA

Citiți în numărul viitor lista premianților la prima serie a concursului «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?»

FOARTE IMPORTANT!

În acest număr se încheie seria a II-a a concursului nostru. Așadar, tăiați și lipiți cele șase cupoane (Cutezătorii nr. 11, 12, 13, 14, 15, 16) pe o foaie de hîrtie și, alăturat, scrieți răspunsurile. Trimiteți-le într-un plic, pe adresa redacției, cu mențiunea: CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?

ATENȚIE!
Nu uitați că participarea la toate seriile concursului vă dă posibilitatea să luați parte la tragerea la sorți, pentru cîștigarea marelui premiu: UN MAGNETOFON.

1. NUMITI PE CEL MAI CUNOSCUT PICTOR GERMAN DIN RENAȘTERE, CU UN AN MAI ÎN VÎRSTĂ DECÎT CRANACH.

2. SPUNETI TITLUL UNUIA DINTRE TABLOURILE
ANACH, AFLATE LA MUZEUL DE ARTĂ AL REPU
ALISTE ROMÂNIA

CUPON
6
SERIA A II-a

20 MAI 1970

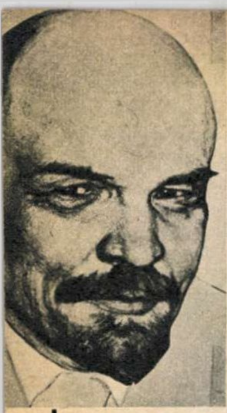

Chipul lui LENIN

Așa cum îl cunoaștem, chipul lui Lenin a devenit pentru noi toți un simbol al omeniei, al dreptății, al dragostei de cei umili și sărmani cărora și-a închinat toată viața. Cu un asemenea ideal, care cuprindea în generozitatea lui uriașă tot ce e om muncitor pe pămînt, Lenin nu putea fi el însuși, ca om, decît foarte apropiat de oameni, bun, simplu și drept. Așa-l descriu prietenii, marele Gorki, cei din preajma lui, din familie.

Umanismul care stă la capătul strădaniilor, a luptelor și jertfelor atîtor milioane de oameni, ca țel al gîndirii și activitățiii lui Lenin, este și trăsătura esențială a lui ca om.

Pentru atingerea idealului său, el nu s-a dat în lături de la nici o jertfă și, cu un eroism pe cît de simplu pe atît de sublim, el a renunțat la toate bucuriile comune ale vietii, pentru munca grea dusă în vederea fericirii oamenilor. A fost desigur un mare eroism în toate actiunile lui Lenin. Dar datorită firii lui, structurii sale sufletești, un eroism care arata că altfel nu se poate, un eroism lipsit de grandilocvență, plin de omenesc, de modestie și măsură în vorbire și atitudini, căci, cum spunea Maiakovski în poemul său, Lenin era «cel mai pămîntean din oamenii ce-i cunoscu pămîntul».

Dar acest omenesc, această bunătate deveneau dîrzenie necruțătoare față de dușmanul clasei muncitoare.

E semnul contopirii totale a lui Lenin cu clasa muncitoare căreia și-a închinat viața. Mărturii pentru a alcătui statuia spirituală a lui Lenin din omenesc, simplitate și bunătate sînt nenumărate în miile de rafturi ale bibliotecilor din lume. Cine le citește pe toate este un savant, căci cunoașterea lui Lenin este azi o știință a lumii.

Biografia lui ni-l arată acumulînd mereu cunoștințe științifice, citind mereu și în cele mai vitrege împrejurări, în surghiun ca și în cele mai grele închisori. Cultura însemna după el garanția progresului și a promovării omului. A pune toate cuceririle culturii în slujba intereselor oamenilor muncii este una din sarcinile socialismului. O dată cu trecerea puterii politice în mîinile clasei muncitoare, realizările științei, tehnicii și artei devin un bun al întregului popor, intră în structura omului **total**, a omului societății socialiste pe care o întrevedea. Cultura la rîndul ei a fost văzută de Lenin ca o parte integrantă din practica revolutionară, ea creînd condițiile pentru ca masele cele mai largi de oameni ai muncii să-și poată insusi orice cunoștințe și valori estetice.

Și fiindcă aceste rînduri vă sînt destinate vouă, elevilor, simt de datoria mea să vă reamintesc că știința, cultura nu erau văzute de el doar ca o datorie a societății, ci ca un imperativ personal, adresat fiecărui membru al ei, prin acel atît de elocvent **«Învățați, învățați, învățați»**, — îndemn pe care Lenin, ca un bun părinte, ni l-a transmis tuturor.

DEMOSTENE BOTEZ

1870
1970

PIONIERII CINSTESC MEMORIA LUI LENIN

În toată țara pionierii și școlarii se pregătesc pentru sărbătorirea centenarului nașterii lui V.I. Lenin.

■ *Pionierii clasei a V-a a Liceului din Gheorghieni au inițiat un concurs pe tema «Ce știți despre copilăria lui Lenin?» Concursul s-a desfășurat între detașamente și a fost invitată întreaga unitate. Cei mai buni recitatori au spus poezii despre Lenin, iar pionierii claselor V—VII de la secția română au prezentat cu mult succes piesa «Întîmplări din tabără».*

Cercul filateliștilor de la această școală au pregatit și ei surpriza lor: o interesantă expoziție filatelică cu timbre din diferite țări, despre Lenin si Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

■ *«Cine cunoaște mai bine viața și activitatea lui Lenin?» — cu acest titlu s-a desfășurat concursul literar al școlarilor din* ***SINCRAI*** *și* ***TULGHEȘ.***

■ *La camera pionierilor de la Școala generală nr. 1 din* ***MIERCUREA CIUC*** *s-a deschis o frumoasă expoziție despre viața și activitatea lui V.I. Lenin.*

De altfel, pionierii și școlarii din Miercurea Ciuc l-au invitat în mijlocul lor pe Gheorghe Borș, care în zilele Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a luptat împotriva intervenționiștilor și l-a cunoscut personal pe Lenin.

■ *O interesantă manifestare dedicată centenarului nașterii lui V.I. Lenin a avut loc zilele acestea la Școala generală nr. 3 din orașul* ***SUCEAVA.*** *Cei mai talentați soliști și recitatori de aici au evocat în cîntece și versuri emoționante luminoasa figură a marelui om care, după cum se știe, a fost și un prieten al copiilor.*

■ *Vieții și activității lui Lenin i-a fost închinată adunarea festivă a pionierilor de la Școala generală nr. 11 din* ***BAIA MARE.*** *Cu acest prilej, invitații prezenți la adunare au avut bucuria de a admira un bogat album cu fotografii care evocă personalitatea neuitatului dascăl al proletariatului.*

■ *De cîtva timp, o anumită sală, de la Școala generală din comuna* ***VAMEȘ,*** *județul Galați este asaltată de vizitatorii care sînt dornici să vadă expoziția filatelică organizată de pionieri în cinstea sărbătorii nașterii lui V.I. Lenin.*

Tot în județul Galați, la Școlile din comunele ***BRANIȘTEA, FOLTEȘTI*** *și altele, pionierii cinstesc memoria lui Lenin în emoționante șezători omagiale, evocă momente din viața și activitatea sa în bogate expoziții și interesante simpozioane.*

În fotografie
pionieri de la Școala generală nr. 4 din orașul Giurgiu, la o astfel de adunare.

După adunarea dedicată sărbătoririi centenarului nașterii lui V.I. Lenin, pionierii Școlii generale din comuna Lacul Turcului, județul Prahova au plantat un pom, în curtea școlii. Pe plăcuța așezată pe el citim semnificația gestului lor: «Plantat de pionierii unității noastre în amintirea centenarului nașterii lui V.I. Lenin. În fiecare an, la 22 aprilie ne vom strînge în jurul acestui pom pentru a cinsti în cîntece și versuri amintirea marelui Lenin».

1

;ONG de VACANŢĂ

acanţa de primăvară a adus la lumina rampei, într-o compe- finală, cele mai valoroase colective artistice şcolare din ţară. :ul reflectoarelor, bătaia gongului, înfrigurarea din culise, totul mintea marile premiere teatrale. Şi de fapt, Festivalul republi- al teatrului şcolar găzduit la Bucureşti, Braşov şi Piatra-Neamţ ost o mare premieră. În tot timpul spectacolelor nu ştiai ce să niri mai întîi: îndrăzneala şi fantezia cu care Bacăul a adus pe nă momente din copilăria lui Nică al lui Ştefan a Petrii sau moasele montaje de versuri cu care s-au prezentat pionierii eţelor Sălaj, Mureş, Suceava — pentru a nu cita decît unele. Apoi, au venit pionierii din nenumărate alte judeţe care, cu glu- şi cîntecul ne-au purtat prin şcolile lor, poftindu-ne să rîdem toată inima de leneşi, pierde-vară şi chiulangii. Echipele de tru ale cravatelor roşii au demonstrat încă o dată că Thalia a găsit prieteni buni în şcoală. Pînă în momentul închiderii ţiei nu se cunosc rezultatele acestei interesante competiţii. ocamdată, i-am aplaudat pe toţi din inimă în timp ce aparatul o a surprins cîteva instantanee.

- Ei sînt din comuna **Vadul Paşii** şi reprezintă judeţul **Buzău.** vă uitaţi că sînt atît de mărunţei: scheciurile lor rostite cu a- mb au mers drept la ţintă (foto 1).
- Judeţul **Dîmboviţa** ni l-a adus în scenă pe Vasilică Făt- umos pornit în căutarea unei zîne care să-l scape de «corijen- e prezente, trecute şi mai mult ca perfecte». În tot cazul s-a ors vindecat. După emoţiile spectacolului «actorii» s-au strîns plaltă: «O fi plăcut piesa noastră?» Da, copii, a fost foarte fru- os! (foto 2—3).
- Îl cheamă **Ionel Trandafir** şi este cel mai tînăr artist din hipa gălăţeană. Nu cunoaste tracul, ceea ce-i explicabil. După m ne mărturiseşte, a mai apărut de două ori pe scena... (foto 4).

După spectacol, sălăjenii sînt gata pentru un tur al Bucureş- lui. O răsplată binemeritată (foto 5).

B. Caragiale

2

3

4

5

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII

Radarul rozetelor

DOAR BĂIEŢII IAU... BĂTAIE!

Mare zarvă printre suporteri! Se anunţase din nou meci de baschet — amical — între echipa de băieţi şi echipa de fete a clasei a VIII-a C. Mie însă, de fiecare dată cînd aud de baschet îmi vine în minte acelaşi refren: «Doar băieţii iau... bătaie».

În sfîrşit, iată şi seara cînd se dispută meciul. Fetele sînt doar 4! (celelalte absentează din motive necunoscute). Băieţii—8! Luptă înverşunată, şi... culmea: fetele, deşi în inferioritate numerică, îi bat pe băieţi la un scor neaşteptat de mare: 28 la 6! Şi aceasta nu este unica victorie a fetelor. Din lungul şir al meciurilor disputate între cele două echipe, de fiecare dată au cîştigat ele!

Corespondent special
ION PETRESCU—Timişoara

MICII MINIERI DE LA MOTRU

Deoarece oraşul nostru, Motru, este un oraş minier, pentru noi, cel mai interesant cerc din şcoală este, bineînţeles, cercul «Micilor minieri». Viitorii minieri, care peste cîţiva ani vor prelua ştafeta de la părinţii lor, se pregătesc, încă de pe acum, pentru această meserie tradiţională în oraşul nostru. În prezent ei construiesc macheta unei mine şi pregătesc o hartă a ţării noastre pe care sînt marcate toate centrele carbonifere cu ajutorul unor beculeţe multicolore ce se aprind printr-o simplă apăsare de buton.

Membrii cercului «Micii corespondenţi» de la Şcoala generală Motru, jud. Gorj.

Casa Pionierilor din Piatra Neamt găzduieşte în prezent o expoziţie interesantă, cuprinzînd lucrări ale pionierilor şi şcolarilor pietreni. Se remarcă sculpturile în lemn, obiectele de ceramică decorate cu motive tradiţionale, desenele şi acuarelele în tonuri pline de prospeţime, cărora nu le lipseşte nota copilărească şi chiar de uşor umor.

GHEORGHE BOGUS
Şcoala generală nr. 20,
Piatra Neamt

ÎN LUPTĂ CU VALURILE

Vulpeşti, 13 martie 1970. E ora 17,00. Deşi am vrea să credem că e primăvară, zăpada proaspătă, căzută în timpul nopţii, ne îndeamnă să ne luăm sania. Ne gîndim că poate este pentru ultima oară în acest an; vine primăvara!

Se înserează. Ultima cursă la vale devine un adevărat iureş. Una dintre sănii ia mare viteză şi se rostogoleşte vertiginos spre apa tumultuoasă a pîrîului Tunsu. O dată cu sania apele reci îl înghit însă şi pe micul şcolar IULIAN OPREA!! Cel care vede scena — Ion Grigore, pionier în clasa a VIII-a — rămîne, un moment, îngrozit. Apoi sare în apă, se luptă cu valurile reci, se cufundă o dată, de două ori şi, în sfîrşit iese tîrîndu-l pe Iulian aproape leşinat. Ion îl scutură, îl încălzeşte, apoi începe să-l îmbărbăteze: «lasă, băiete, nu mai fi speriat... Te-am scos! Eşti numai ud!»

Toată şcoala noastră a discutat aprins despre această întîmplare. Unitatea de pionieri vrea să facă cunoscută fapta de cutezător a colegului nostru ION GRIGORE, tuturor cititorilor revistei! Sîntem bucuroşi că, datorită unui curajos pionier, în clasa I n-a rămas un loc gol în bancă.

MARIANA RĂDUŢU,
cl. a VIII-a, Şcoala
generală Vulpeşti,
judeţul Argeş.

NOTA REDACŢIEI: În semn de preţuire a curajoasei sale fapte, redacţia îl felicită pe Ion Grigore şi-i trimite fanionul revistei «Cutezătorii».

CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX

Încep să fiu din ce în ce mai mulţumit de corespondenţele voastre: subiecte interesante, variate, materiale mai bine redactate şi cu mai puţine... greşeli gramaticale. Unii dintre voi mi se adresează direct. «Dragă reportere Pix, te rog să-mi publici o schiţă poliţistă» îmi scrie **CONSTANTIN SĂPLĂCAN** din Dej. Am crezut că urmează nişte aventuri palpitante (ca-n romanele poliţiste) dar, după ce am citit-o, trebuie să mărturisesc că m-a surprins conţinutul acestei schiţe. O întrebare mă frămîntă: ai pornit de la un fapt real sau este o plăsmuire?

Şi pentru că a venit vorba de lucruri mai puţin obişnuite, mă adresez tuturor corespondenţilor: n-aţi aflat cumva despre un coleg, un prieten sau un cunoscut, pasionat colecţionar de obiecte rare, în jurul cărora se ţese o întreagă poveste, o legendă? Poate aveţi ocazia să staţi de vorbă cu un colecţionar renumit de tablouri, de monede vechi sau cu unul din vestiţii meşteri populari — sculptori, olari, creatori de instrumente populare. Oare de ce nu ne scriu **pionierii din comuna TINCA,** judeţul **BIHOR,** despre naturalistul autodidact **Csak Koloman** şi despre muzeul său cu 40 000 de exponate, rezultat al muncii şi pasiunii de 25 de ani?

Pentru că tot vorbim de curiozităţi, un corespondent ne spunea că dresează şi antrenează pentru curse nişte... melci! Poate îmi scrieţi şi voi despre un coleg care dresează... căţei! Sau să zicem că aţi aflat despre o invenţie nemaipomenită (dar nebrevetată!) a unuia dintre colegii sau cunoscuţii voştri (nu dispozitive de manevrat... fiţuici pentru teze — despre asta am mai auzit). Într-un cuvînt, aştept de la voi astfel de informaţii care să ne facă să exclamăm: «Formidabili reporteri! Trebuie să-i publicăm imediat!»

Vă doreşte succes prietenul vostru,

Pix

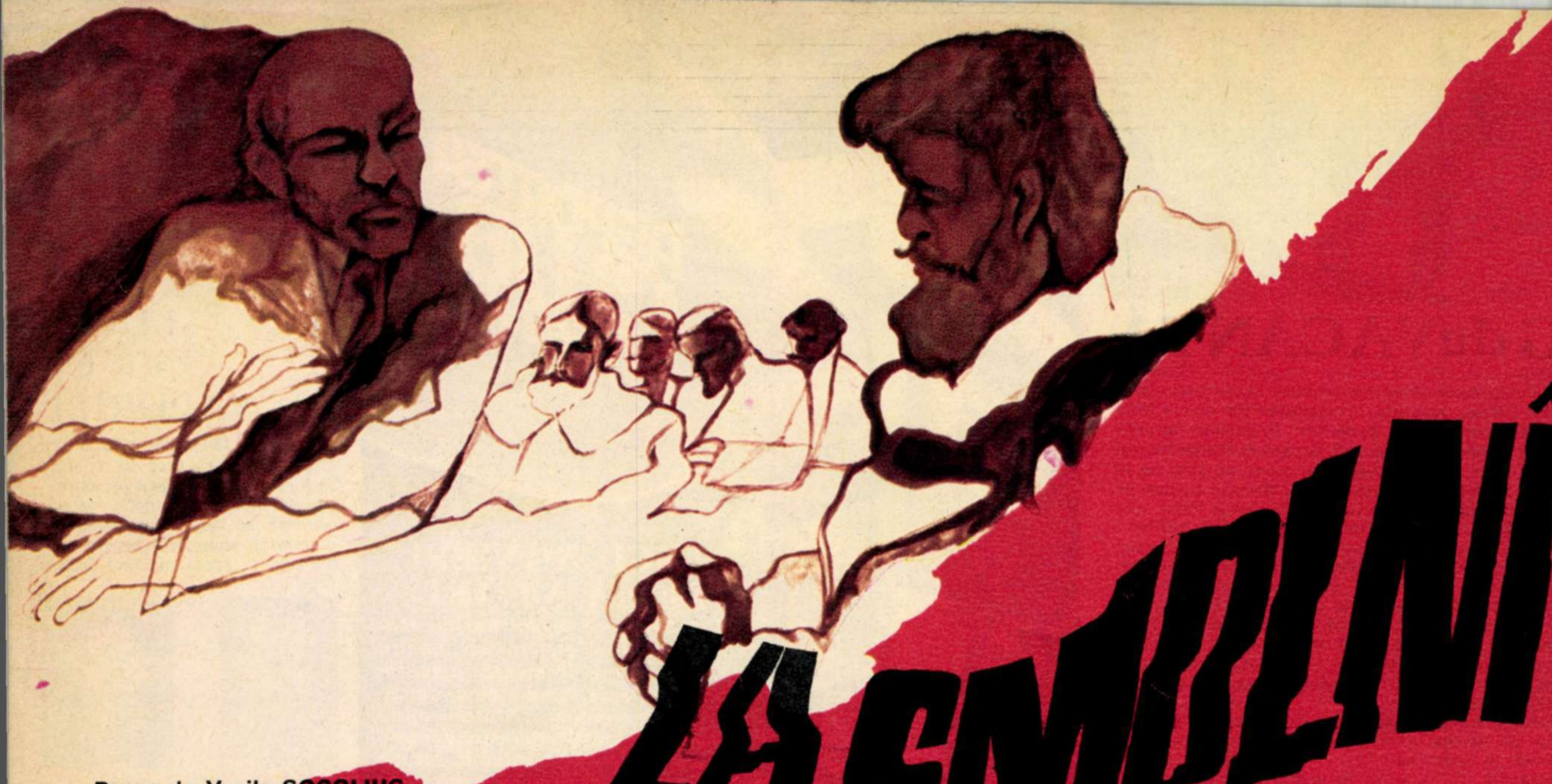

Desen de Vasile SOCOLIUC

LA SMOLNÎI

Povestire de A. KONONOV

Un țăran bătrîn dintr-un sat depărtat din Siberia călătorea spre Petrograd. Pe drum povestea tuturor că merge la Lenin. Trebuia să stea de vorbă cu el despre viața lui de țăran.

Călătoria bătrînului dură mult timp. În sfîrșit el sosi la Petrograd.

Pe străzi văzu muncitori înarmați. Un regiment de soldați trecu în sunet de fanfară. În fruntea regimentului era purtat un steag mare, roșu.

Bătrînul se apropie de un membru al Gărzii Roșii, întrebîndu-l:

— Ce se întîmplă?

Acesta răspunse:

— Începînd de ieri, trăim sub puterea sovietică.

Bătrînul umblă pe străzi, întrebînd unde ar putea fi găsit Lenin.

Lumea îi răspundea:

— La Smolnîi.

El cutreieră orașul timp îndelungat, pînă ce ajunse la o clădire mare.

Lîngă clădire erau aprinse focuri și așezate mitraliere. În jurul mitralierelor umblau, încoace și încolo, marinari și soldați.

Nimerise la Smolnîi.

Bătrînul se apropie de un marinar tinerel. Acesta lovea într-una cu tocurile de caldarîm și-și freca mîinile ca să se încălzească: era frig, iar dinspre mare bătea un vînt năprasnic.

Bătrînul îi spuse:

— Aș dori să-l văd pe Lenin.

Marinarul îl măsură cu privirea din cap pînă în picioare și-l întrebă:

— Și cam ce treabă ai tu la Lenin?

— Am venit să-i povestesc despre viața mea.

— Du-te, moșule, la comandant de-ți scoate un permis — îi spuse marinarul, arătîndu-i încotro să se ducă.

Pe scară stăteau înșiruiți oameni care aveau treabă la comandant. Treptele largi erau lunecoase, murdare — trecuse, pe semne, multă lume în cursul zilei.

Comandantul scria încet permisele: mîna lui era deprinsă cu arma, nu cu tocul, pe care îl ținea cu toate cele cinci degete, fără siguranță, cu grijă.

Bătrînul căpătă de la dînsul un permis și porni în căutarea lui Lenin.

La primul etaj al clădirii, muncitorii și marinarii căpătau arme. Ei se apropiau, cîte unul, de un soldat înalt și vesel, primeau o armă și cartușe, semnau și ieșeau în curte. Acolo formau detașamente și plecau. Undeva, departe, bubuiau tunurile. Lîngă Petrograd, luptele erau în toi.

Bătrînul îl întrebă pe soldatul cel înalt unde este Lenin.

Soldatul zîmbi și răspunse:

— În camera numărul șaizeci și șapte.

La ușa camerei șaizeci și șapte făceau de gardă doi membrii ai Gărzii Roșii: un muncitor mustăcios, îmbrăcat într-un palton negru, și un flăcău tînăr, într-o scurtă.

Bătrînul spuse:

— Aș dori să-l văd pe Lenin.

Muncitorul mustăcios îl privi pe bătrîn și zise:

— Ia-o drept înainte pe coridor. Lenin va ține o cuvîntare în sala cea mare.

Abia acum își dădu seama bătrînul că toată lumea se îndreaptă în aceeași direcție. Porni și el într-acolo. La capătul coridorului zări o ușă albă, larg deschisă. Lîngă ușă se îngrămădise multă lume.

Bătrînul dădu să răzbată înainte. Și cînd izbuti să pătrundă, un zgomot strașnic izbucni în sală.

La început bătrînul nu înțelese despre ce era vorba. Privi atent în jurul lui: toți cei de față strigau, băteau din palme, aruncau în aer șepcile. Cei strînși în sala spațioasă erau oameni simpli, îmbrăcați în mantale și scurte, în impermeabile de marinari.

Și cu toții strigau în gura mare:

— Lenin! Lenin! Lenin!

Bătrînul se ridică în vîrful picioarelor și în celălalt capăt al sălii îl zări pe Lenin.

Vladimir Ilici stătea pe o mică tribună și aștepta să înceteze strigătele. Apoi ridică mîna, cerînd să se facă liniște.

Sala însă continua să ovaționeze.

— Lenin! Trăiască Lenin!

Vladimir Ilici zîmbi. Strigătele se întețiră și mai mult.

Lenin făcu un gest larg cu mîinile. Așteptă puțin. Ridică din nou mîna dreaptă. Hotărît în cele din urmă să nu mai dea nici o atenție zgomotului, se înclină puțin și începu să vorbească. Atunci deodată se făcu liniște deplină în sală.

— Tovarăși — zise Lenin — revoluția muncitorească și țărănească, despre necesitatea căreia au vorbit tot timpul bolșevicii, a fost săvîrșită...

Lenin vorbi despre o viață nouă, despre puterea sovietică, despre faptul că trebuie pus capăt războiului, că pămîntul va fi luat de la moșieri și dat țăranilor.

Bătrînul asculta. El înțelegea fiecare cuvînt spus de Vladimir Ilici.

În sală se îngrămădea tot mai multă lume. Era nădușeală din cauza respirației a mii și mii de oameni. Pe frunțile tuturor curgea sudoarea, însă nimeni nu dădea nici o atenție acestui lucru.

Lenin își isprăvi cuvîntarea. Bătrînul își aduse aminte de satul său: avea datoria să ducă acolo, în sat, cuvintele lui Lenin. Și el porni pe coridor — în căutarea scării celei largi, ce dădea în stradă.

Cineva îl strigă. Era tînărul marinar din fața Institutului Smolnîi.

— Ei, unchiașule, ai stat de vorbă cu Lenin despre viața ta? întrebă el rîzînd.

— Nu — răspunse bătrînul. Lenin a stat de vorbă cu mine despre viața mea.

Colaj realizat după tabloul lui A.A. DEINEKA «Apărarea Petrogradului»

Drumul către stele

CU PRILEJUL ÎMPLINIRII A 9 ANI (12 APRILIE 1961) DE CÎND NAVA-SATELIT SOVIETICĂ «VOSTOK 1» AVÎND LA BORD PE MAIORUL AVIATOR IURI GAGARIN A EFECTUAT CU SUCCES PRIMUL ZBOR AL OMULUI ÎN COSMOS, PREZENTĂM UN REPORTAJ PRIMIT DE LA REDACȚIA GAZETEI PIONIERILOR SOVIETICI «PIONERSKAIA PRAVDA».

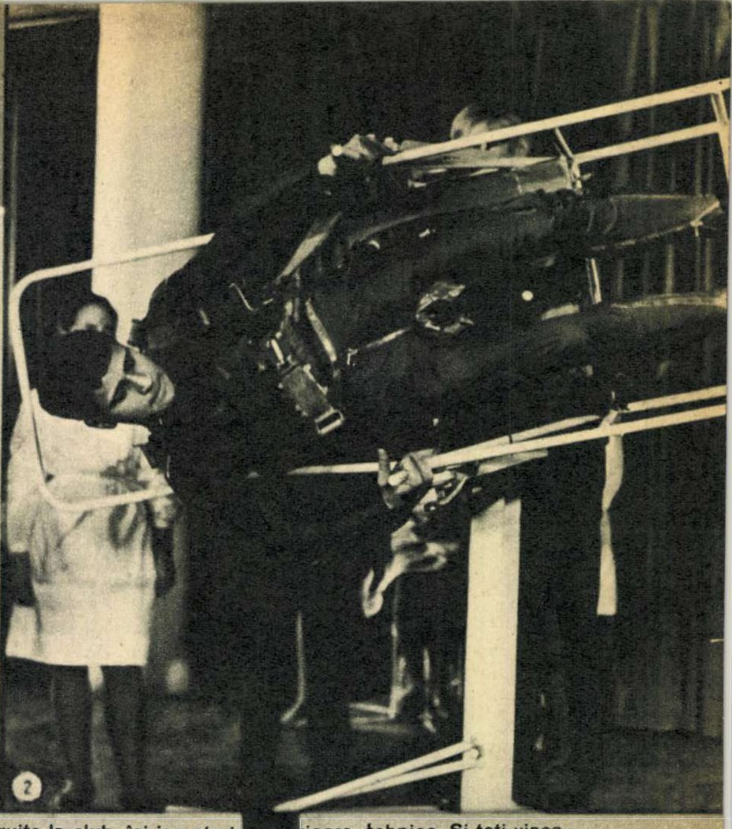

Ne aflăm la Clubul tinerilor cosmonauți al Palatului pionierilor din Moscova. Peste 200 de copii fermecați de dorul înălțimilor își petrec aci timpul liber. Începătorii se inițiază în problemele astronomiei și ale tehnicii cosmice în cadrul cercurilor pregătitoare. Ei își petrec multe ore pe stadion, în sala de sport, în bazinul de înot; sănătatea, condiția fizică sînt atribute indispensabile ale unui cosmonaut. Iar peste un an, fiecare își va alege specialitatea după placul inimii: unii vor face parte din detașamentul tinerilor piloți astronauți, alții din cercurile de cercetare ale Clubului. Bineînțeles, majoritatea, din membrii clubului, se înscriu în detașamentul piloților-astronauți. Piloți ai unei nave cosmice pot deveni de regulă, doar aviatorii. Astfel se explică de ce majoritatea preocupărilor în cadrul cercului o constituie cunoașterea construcției unui avion precum și bazele tehnicii rachetelor. Însă ceea ce încîntă în mod deosebit pe copii, este aparatajul destinat antrenamentului: roata imponderabilității, oglinda lui Baran, rampa de lansare, mica centrifugă. În timpul experiențelor la mica centrifugă, suprasolicitarea crește de 4—5 ori, devenind la fel ca cea la care au trebuit să reziste cosmonauții care au călătorit cu rachetele «Soiuz». Copiii mai învață cum să facă redactarea unui jurnal de bord precum și alte treburi organizatorice.

Rampa de lansare este un loc foarte îndrăgit de ei pentru că aci s-a antrenat în vederea zborului său cosmic Alexei Leonov. Despre antrenamentele sale, cosmonautul le-a vorbit în. cadrul unei ore de activitate a cercului.

În știrile despre experiențele cosmice auzim adesea cuvintele: cosmonautul-om de știință, cosmonautul-cercetător. Pentru aceste specialități se pregătesc membrii cercurilor de cercetare ale clubului. Membrii secției de fizică cosmică povestesc cu mîndrie despre zborurile de cercetare întreprinse cu un avion IL-18 care are la bord un laborator al observatorului meteorologic central. În vara anului 1969 cîțiva cercetători ai secției au condus de la bordul acestui avion lucrările de cercetare în straturile înalte ale atmosferei cu ajutorul unui aparat de înregistrare construit chiar de membrii Clubului. Ei au mai întreprins și o călătorie în Kazahstanul central împreună cu oameni de știință, în scopul de a observa o eclipsă totală de Soare. Pentru această călătorie ei au construit în mod special un foto-metru automat cu program dirijabil și cu un măsurător de iradiații pe cîteva lungimi de undă. În prezent,tinerii fizicieni se pregătesc pentru o nouă expediție.

Una din cele mai vechi secții ale Clubului este aceea de biologie cosmică. La indicațiile colaboratorilor unor institute de cercetări, copiii fac diverse experiențe. Persoanele asupra cărora se întreprind aceste experiențe, sînt tovarășii lor din cercul piloților-cosmonauți. Acest cerc are și un colț viu. Animalele experimentale sînt introduse într-o centrifugă specială, construită în cadrul Clubului, sau lansate cu rachete mici. De curînd membrii acestui cerc au îndeplinit o serioasă misiune științifică: cercetarea reacțiilor de comportare ale cobaiului în labirintul de formă T în urma influenței asupra acestuia a diverșilor factori de zbor.

Tinerii rachetiști merită să fie amintiți în mod special. Ei pregătesc rachete experimentale pentru secția de biologie cosmică. La cererea conducătorului cercului, Artem Zadikian, colaboratorul unui Institut de cercetări și entuziast adept al rachetelor mici, copiii au construit și experimentat rachete destul de puternice. În rachetele cu două sau trei trepte construite la club, își iau startu spre cer în afara animalelo și instalații meteorologice. sau fotografice.

Clubul cosmonauților a împlinit șapte ani de existență. Mulți dintre cei ce au activat aci sînt astăzi piloți, ingineri, medici. Mulți sînt în prezent elevii școlilor de aviație, sînt studenți la Facultatea de Astronomie a Universității din Moscova, iar alții învață la Institute superioare tehnice. Și toți visează să înfăptuiască zboruri cosmice, să dăruiască patriei noi și interesante descoperiri.

BORIS PȘENICINER
— conducătorul Clubului cosmonautic al Palatului pionierilor din Moscova — membru al Asociației Naționale astronomo-geodeze al Academiei de Științe al U.R.S.S.

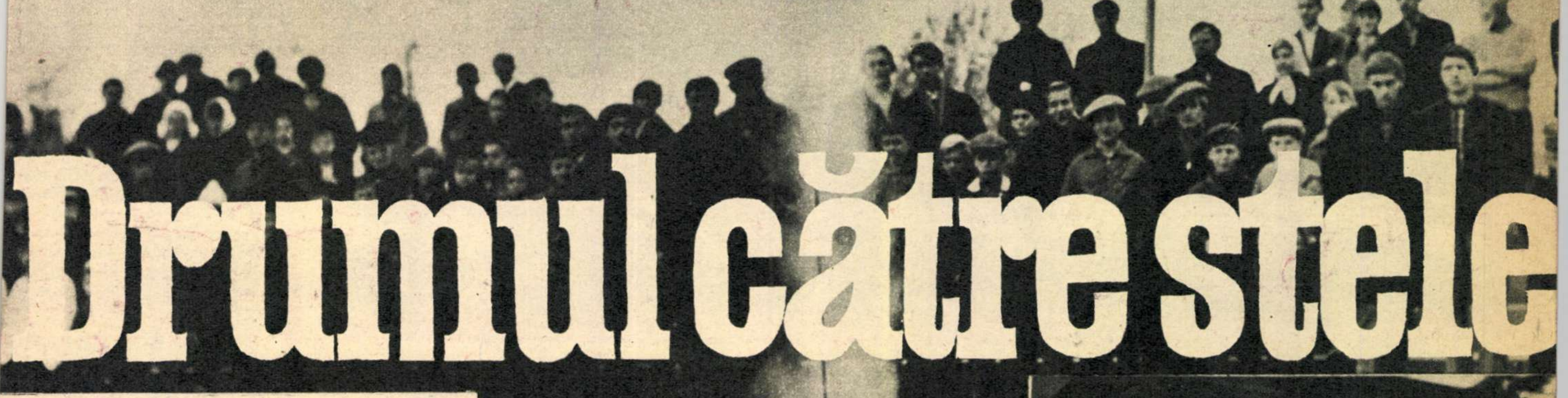

1) Nu e puțin lucru să ai răspunderea lansării unei rachete. Dar cînd te asistă un cosmonaut ca Pavel Popovici, momentul devine într-adevăr memorabil.

2) Membrii clubului iau foarte în serios pregătirea lor de viitori cosmonauți. Antrenamentul lor reproduce la alte dimensiuni înseși probele pe care le trec astronauții.

3) Gata pentru un tur prin cosmos!

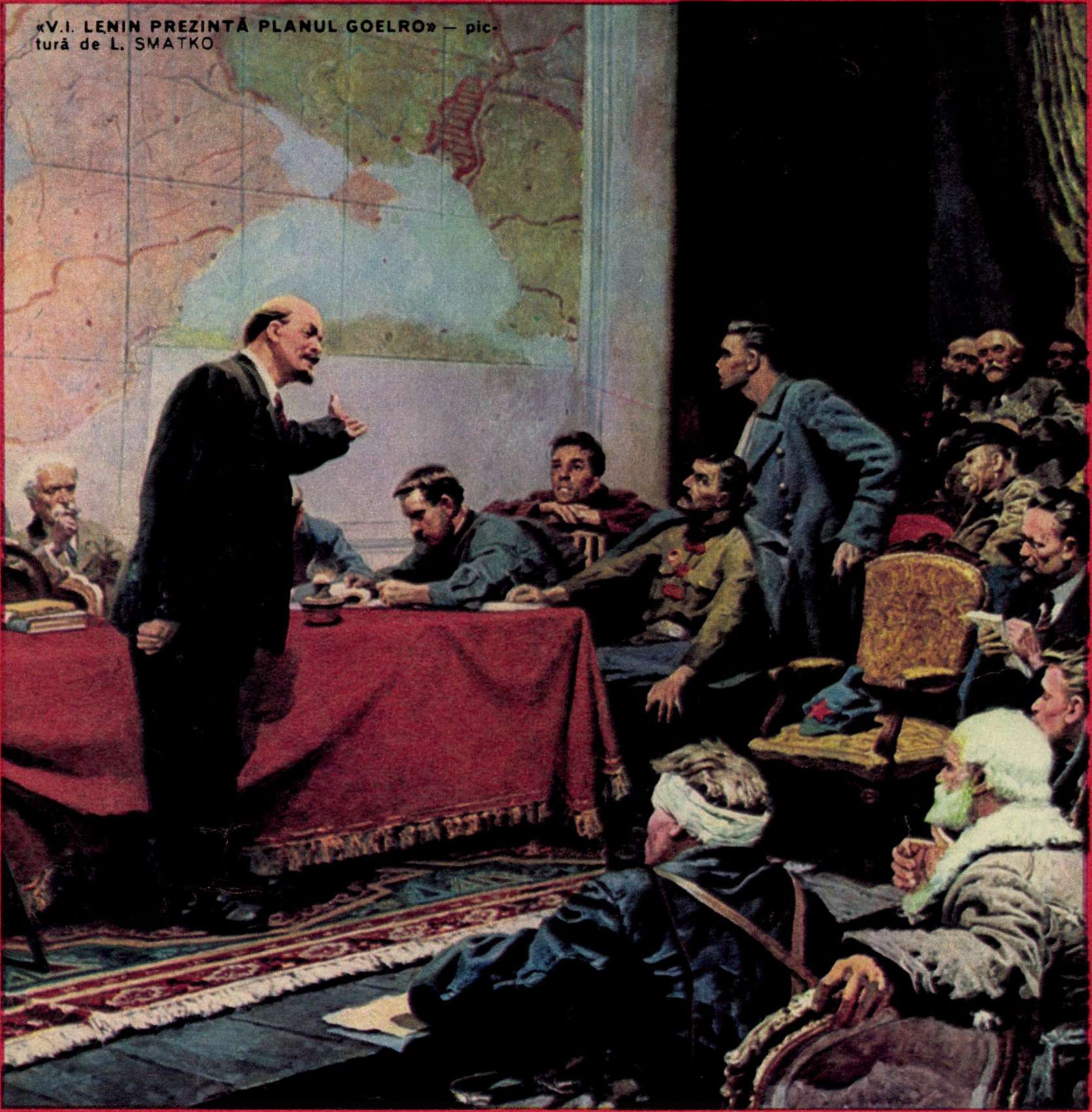

«V.I. LENIN PREZINTĂ PLANUL GOELRO» — pictură de L. SMATKO

1870
1970

V.I.LENIN

ILICI sau munca devenită sens al vieții

Aflîndu-mă vara trecută la Kazan, pe malul Volgăi — acolo unde sub maiestuoasa limpezime a apelor marelui fluviu rusesc se simte zbuciumul curenților subterani, mi s-a oferit prilejul să vizitez cîteva locuri mai puțin cunoscute, dar profund impregnate de amintirea copilăriei, adolescenței și tinereții lui Vladimir Ilici Lenin. Printre ele o deosebită impresie mi-a lăsat o casă modestă, dar încăpătoare din satul Kokușkino, casă ce a aparținut cîndva bunicului dinspre mamă al lui Volodia Ulianov, medicul de țară Alexandr Blank, și unde familia Ulianovilor își petrecea de obicei vacanțele de vară.

Reconstituită cu fidelitate, camera de adolescent a lui Volodia cuprinde o masă, un scaun, un pat și multe, foarte multe cărți din toate domeniile cunoașterii umane (exact ca în atîtea alte locuri unde a trăit Lenin și pe care le-am vizitat). Aici însă mulțimea de cărți întrecea parcă, prin bogăție și diversitate, tot ce văzusem înainte, alcătuind sub privirile noastre treptele unui urcuș adesea spinos, dar sigur, spre marea sinteză a gîndirii leniniste de mai tîrziu. Pășind cu emoție în încăperea modestă, căptușită pînă-n tavan cu comori ale cugetului și simțirii omenești, mi-am amintit că însuși Lenin povestea că aici, la Kokușkino, devorase pur și simplu tomuri după tomuri, din zori și pînă-n adîncul nopții, acumulînd un imens bagaj spiritual ce a stat ulterior la temelia vastei și recunoscutei sale erudiții. Mai presus de orice însă am trăit aici senzația, pe care o degaja întreaga ambianță, că adolescentul Volodia Ulianov era stăpînit nu numai de o autentică dragoste de muncă, de o mistuitoare pasiune a gîndului și a acțiunii, dar și de o tulburătoare *bucurie a muncii creatoare*. Se poate spune că pentru el munca devenise nu — cum ne exprimăm în mod obișnuit — o a doua natură, ci *natura primă, esențială, adevăratul sens al vieții sale*.

Omul care l-a cunoscut cel mai bine pe Lenin, tovarășa sa de viață și de luptă revoluționară, Nadejda Krupskaia, a rel vat astfel una din trăsături sale fundamentale de caracte «Stare de spirit dominantă: co centrarea încordată». Și, într- devăr, dacă urmărești orica capitol al tumultuoasei sale bi grafii, dacă te străduiești desprinzi conturul contribuți sale la toate actele istorice căror desfășurare a condus- te impresionează tocmai acea tă încordare supremă a tutur energiilor lăuntrice, imens capacitate de a molipsi pe c din jur de irezistibila sa încre dere în izbîndă, încredere ce s bizuia însă nu pe «intuiții» fe nomenale, pe «scînteieri» ful gerătoare, ci pe o trudă concen trată și pătimașă, pe studi profund, pe analiza minuțioas a aspectelor aparent cele ma mărunte, mai neînsemnate al realității.

L.A. Fotieva, o veche revoluționară rusă, care imediat după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a fost secretara Consiliului Comisarilor Poporului și, în același timp, secretara lui Lenin, relatează în amintirile ei o zi obișnuită de lucru a lui Vladimir Ilici în calitatea sa de cea mai importantă personalitate politică a Rusiei revoluționare. Descriind în amănunțime și într-un stil aproape sec, fără înflorituri, desfășurarea oră cu oră a zilei de 2 februarie 1921, Fotieva izbutește să sugereze intensitatea unei activități cu adevărat clocotitoare. E de-ajuns să spunem că în cuprinsul acelei zile — subliniem: *o zi obișnuită* — Lenin a scris, a examinat, a făcut adnotări sau a semnat nu mai puțin de 40 de documente, fără a mai ține seama de numeroasele întrevederi, audiențe sau ședințe pe care le-a prezidat, de scrisorile și telegramele pe care le-a expediat.

E unul dintre cele mai elocvente exemple din istorie care ilustrează adevărul că forța faptei se bizuie pe *entuziasmul muncii*.

Victor BÎRLĂDEANU

LENIN al tinerilor

Stăruie în mintea mea de ani și ani imaginea inedită, ivită în entuziasmul unei manifestații tinerești din piața unui orășel sovietic ucrainean. În dorința de a fi cu privirea cît mai aproape de spectacolul pe care-l oferea întîlnirea reprezentanților tineretului din mai multe țări, un grup de adolescenți din acel orășel nemaigăsind nici o altă posibilitate se aburcase pur și simplu pe soclul nu prea înalt al statuii lui Lenin din acea piață. Cum însăși statuia era de o dimensiune ceva mai mică și-l înfățișa pe Lenin așezat pe un scaun, tinerii îl cuprinseră pe Lenin de braț, îl asaltaseră din toate părțile ca nepoții dintr-o familie numeroasă pe bunicul lor.

Atît de umanizată mi-a apărut dintr-o dată acea statuie a lui

Istoria a pus în faţa clasei muncitoare una din cele mai nobile sarcini: sarcina de a răsturna societatea capitalistă şi de a construi societatea fără clase — societatea comunistă.

Lenin a arătat că clasa muncitoare poate îndeplini această sarcină numai dacă este condusă de un partid de avangardă, înarmat cu teoria revoluţionară marxist-leninistă.

NICOLAE CEAUŞESCU

enin, încît am avut impresia, ă pentru o clipă, îmi este dat ă asist aievea la una dintre acele cene numeroase cunoscute din otografii sau picturi, care ni-l ara- ă pe Lenin înconjurat de tineri a o manifestaţie din Piaţa Roşie, au la Congresul al III-lea al Comsomolului la care a rostit elebra sa cuvîntare «Sarcinile Uniunilor Tineretului».

Dar chiar dacă nu mi-ar fi fost dat să cunosc nici o asemenea mărturie concretă, citindu-i lucrările, pe Lenin nu mi l-aş fi putut închipui decît ca pe un om foarte apropiat tinerilor, iubindu-i, înţelegîndu-i, sfătuindu-i, dojenindu-i, dar niciodată ocolindu-i în activitatea sa.

Ataşamentul lui Lenin faţă de tineret, grija neslăbită pe care a acordat-o problematicii acestuia, atît înainte cît şi după Revoluţia din Octombrie, decurge din aprecierea de principiu a locului şi rolului acestuia în mişcarea revoluţionară în genere şi în revoluţia socialistă cu precădere. Încă înainte de revoluţie, replicînd energic celor care se plîngeau de lipsa cadrelor îşi îndrepta atenţia cu curaj către tineret invocînd în acest sens cuvintele lui Engels:

Noi sîntem partidul viitorului, iar viitorul aparţine tineretului. Noi sîntem partidul înnoirii, iar tineretul e întotdeauna mai dispus să urmeze pe adepţii înnoirii. Noi sîntem partidul luptei pline de abnegaţie împotriva vechiului putregai, iar tineretul va porni întotdeauna primul pe calea luptei pline de abnegaţie.

Recitesc aceste cuvinte în transcrierea lui Lenin şi recunosc în ele semnul întregii solicitudini, cu care fiecare partid devotat principiilor marxism-leninismului înconjoară tineretul, se străduieşte să-i canalizeze aspiraţiile şi energiile pe calea luptei pline de abnegaţie pentru o societate umană liberă şi dreaptă, în cadrul căreia să-şi dezvolte armonios personalitatea, să-şi împlinească idealurile cele mai scumpe. Adică tocmai societatea în care trăiesc, muncesc şi învaţă tinerii României socialiste, ca de altfel toţi ceilalţi fii ai ţărilor unde au izbutit ideile invincibile ale lui Marx, Engels şi Lenin. Şi mai recunosc în cuvintele pe care Lenin, invocîndu-l pe Engels, le aminteşte despre partid şi tineret, activitatea multilaterală pe care partidul şi statul nostru, conducerea sa în frunte cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu o desfăşoară pentru ca tînăra generaţie a ţării să crească şi să se afirme cu toată încrederea în spiritul idealurilor scumpe ale poporului nostru — socialismul şi comunismul. Idealurile cărora le-a dăruit întreaga viaţă Vladimir Ilici Lenin.

Şi mă gîndesc că acesta este cel mai scump prinos care i se aduce centenarului naşterii sale.

Niculae STOIAN

LENIN, cărturarul

Lenin a definit odată socialismul prin formula: puterea sovietelor plus electrificare. Întreaga sa operă şi exemplul vieţii sale ne dau temeiul să credem că tot aşa de bine definiţia socialismului putea fi: relaţiile de producţie socialiste plus inteligenţă, competenţă, ştiinţă şi pasiunea de a pune toate acestea în slujba minunatului ideal al făuririi unei lumi mai bune pentru toţi oamenii.

Nu cred că există un gînditor politic pentru care rolul ştiinţei, al pregătirii intelectuale, să apară atît de important pentru viaţa socială. Cel care fusese un elev strălucit şi un muncitor neobosit, explorator al tuturor domeniilor ştiinţei şi culturii, a subliniat cel dintîi faptul că marxismul este chintesenţa evoluţiei gîndirii umane de pînă atunci şi că societatea socialistă este de neconceput fără oamenii în care cele mai înaintate descoperiri ale vremii să-şi găsească cunoscători şi promotori pasionaţi. Lenin însuşi este un exemplu unic de echilibru desăvîrşit între intelectualul de cea mai înaltă clasă şi omul de acţiune, între o viaţă spirituală de o incandescenţă extraordinară şi un simţ al realităţilor ce face geniul omului politic. S-a născut într-o epocă în care burghezia discreditase pe savant şi pe creator, îl ridiculizase, îl transformase într-o marfă folosită şi dispreţuită. Intelectualul devenise echivalentul «omului cu capul în nori», distrat, neştiind nimic dincolo de cifrele, sunetele sau culorile lui. Lumea reală nu era a lor, ci a celor ce ştiau să exploateze. Intimidaţi, înfrînţi, exploataţi, luaţi în rîs prin romane şi piese de teatru, lăsaţi să moară de boli şi mizerie, intelectualii erau aproape nişte paria. Lenin a creat o nouă demnitate inteligenţei umane. A creat un nou tip de cărturar.

Cînd te gîndeşti că omul acesta, cu înfăţişare blajină, cu ochi pătrunzători dar plini de omenie, a scrutat adîncurile istoriei ca nimeni altul vreodată şi a polarizat aspiraţiile lumii punîndu-şi pecetea pe întregul mers al istoriei, nu poţi să nu capeţi încredere în forţa inteligenţei, voinţei şi pasiunii omeneşti pentru binele semenilor. Cînd te gîndeşti că omul acesta a înfruntat cea mai formidabilă citadelă a reacţiunii, a oprimării de toate soiurile, a obscurantismului, care era imperiul ţarist, apărat de armate nenumărate şi de teribila ohrana, şi că a învins în fruntea şi în numele celor care abia se vedeau îndărătul imenselor ziduri de închisoare, nu poţi să nu meditezi cu încredere la imensele puteri ce se ascund în om. Puţini sînt aceia în faţa cărora să te simţi atît de mîndru că eşti om, ca în faţa lui Vladimir Ilici Lenin.

Exemplul vieţii lui, opera sa, ni-l apropie ca pe un prieten al gîndurilor noastre celor mai nobile. El ne îndeamnă la acea muncă fără preget, la dîrzenia şi răbdarea devotate unui ideal, care i-au dat tăria de a învinge ceea ce părea de neînvins. Inimilor şi minţilor tinere, Lenin le întinde o mînă de tovarăş, de vis şi de luptă. Etern ca şi istoria pe care a făurit-o.

Dan ZAMFIRESCU

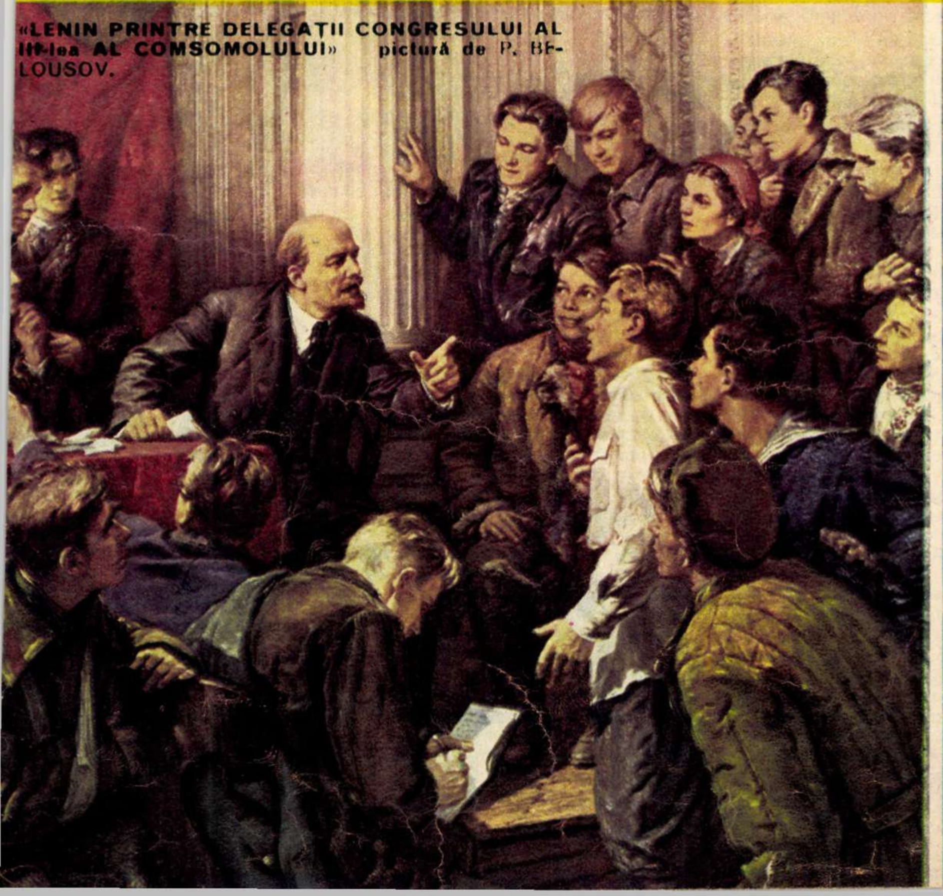
«LENIN PRINTRE DELEGAŢII CONGRESULUI AL III-lea AL COMSOMOLULUI» pictură de P. BELOUSOV.

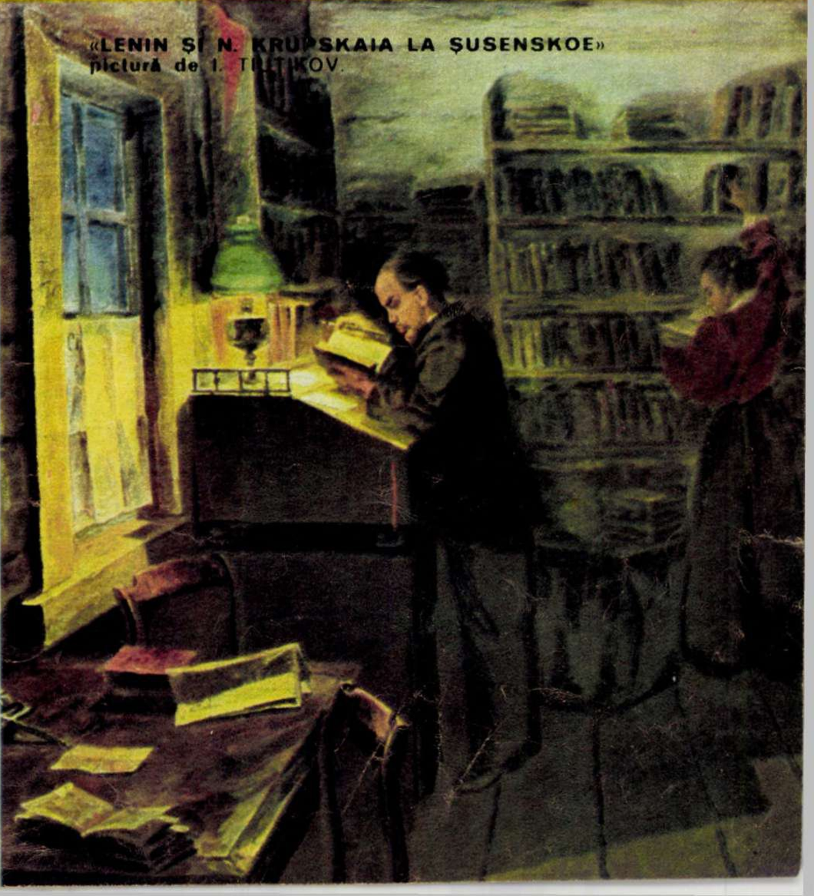
«LENIN ŞI N. KRUPSKAIA LA ŞUSENSKOE» pictură de I. TIUTIKOV.

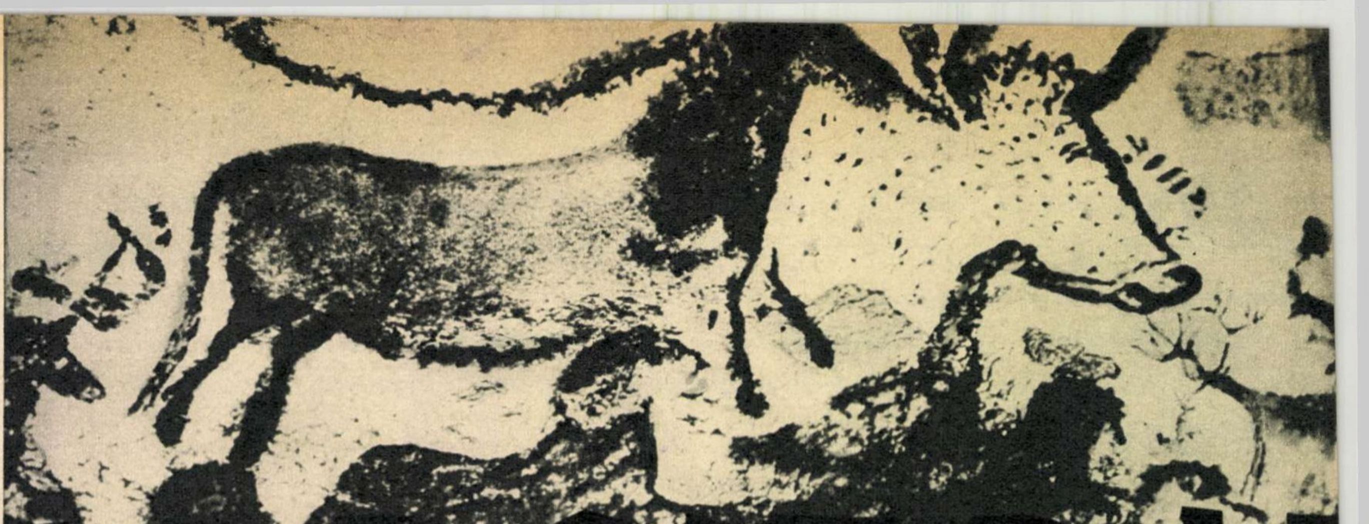
1

MUZEE SUBTERANE

O lume încremenită de milenii, care adăposteşte opere de o neasemuită frumuseţe, făurite cu migală în calcar de cel mai abil meşter al naturii: apa. Aceasta este lumea peşterilor.

Peşterile sînt sipetele în care pămîntul şi-a zăvorît vistieria de frumuseţi. Temerarii cercetători care, pentru a putea ajunge să admire aceste minuni subpămîntene au înfruntat întunericul, frigul şi umezeala, au numit lumea subterană cea de a treia dimensiune a pămîntului.

Dar valoarea unor peşteri nu este dată numai de peisajul creat de natură. În multe din ele s-au descoperit vestigiile primilor locuitori, urmele primilor oameni care-şi duceau aici, la adăpost de intemperii şi sălbăticiuni, viaţa lor grea de început de istorie. Documentele cele mai de preţ pe care le adăpostesc peşterile sînt primele manifestări artistice ale oamenilor. Pentru a avea noroc la vînătoare de bizoni, de mamuţi sau cerbi, locuitorii peşterilor pictau pe pereţi, cu mijloacele primitive de care dispuneau, chipul animalelor pe care urma să le înfrunte în luptă.

Animalele au dispărut de mult ca şi vînătorii lor, dar s-au păstrat şi transmis peste milenii acele **documente unice** *care atestă nu numai o deosebită dibăcie şi simţ artistic, ci şi tot noianul de gînduri, griji şi sentimente ale strămoşilor noştri.*

Cercetarea sistematică şi ştiinţifică a acestei lumi subterane a peşterilor a început abia în secolul XIX.

- În nordul Spaniei, se află una din cele mai renumite peşteri din Europa, la circa 30 km de oraşul Santander (Golful Biscaya) — peştera de la **Altamira.** Ea a fost descoperită în anul 1868 de Marcelino Santiago Tonezo de Sautuola. În interiorul ei, spaniolul Sautuola a găsit scheletul întreg al unui urs al peşterilor şi oasele unui ren uriaş. Tot atunci au fost descoperite, pe tavanul uneia din săli, picturi executate în culori care reprezintă bizoni, cai sălbatici şi porci mistreţi. O scoică mare, găsită alături, a servit «pictorului» peşterii drept paletă. Vechimea acestei picturi a fost situată de oameni de ştiinţă cu 12 000 de ani în urmă — adică în paleoliticul superior. Oamenii din acea epocă se situează pe treapta superioară a evoluţiei biologice, aceea a lui «homo sapiens» adică a «omului înzestrat cu ratiune».

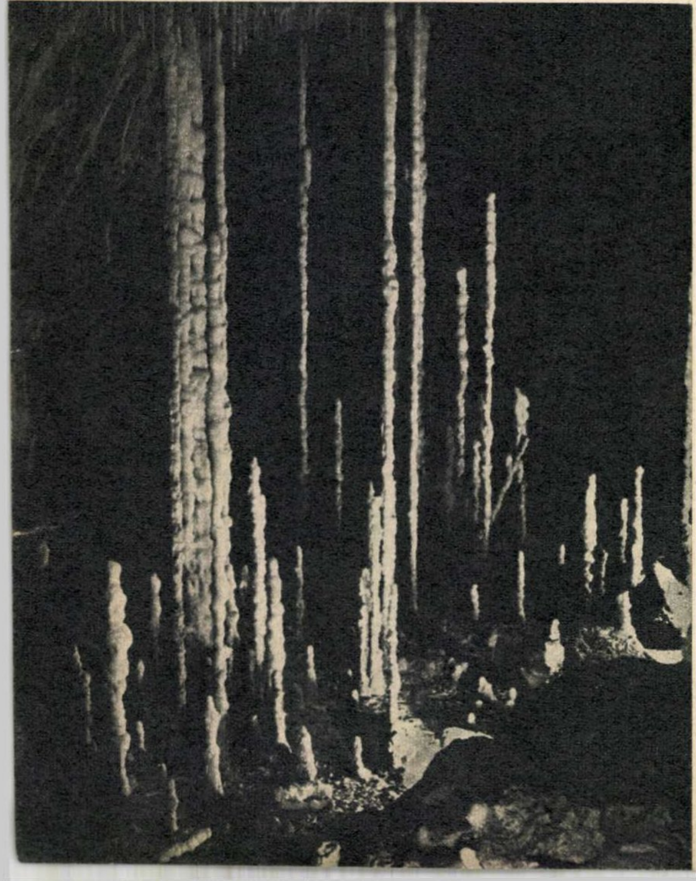
2

- Patru copii şi un cîine sînt eroii care au descoperit în anul 1940 una din cele mai interesante peşteri din Franţa — **Lascaux.** Roboţel, cîinele care-i însoţea în joaca lor a căzut într-o groapă. Unul dintre copii, înarmat cu o lanternă, a coborît atunci după el. A alunecat şi, rostogolindu-se, s-a trezit într-o încăpere uriaşă. Şi-a strigat de îndată prietenii şi apoi cu toţii au examinat pereţii peşterii pe care cu uimire au constatat că erau desenate numeroase animale. Cum lanterna era gata să se stingă, ei n-au mai putut explora şi cea de a doua sală. A doua zi au povestit aventura lor învăţătorului din sat.

Mai tîrziu, ei au aflat că Peştera Lascaux, descoperită de ei, este una din cele mai originale din lume. Pe boltile de piatră şi pe pereţi sînt desenate cu ajutorul vopselelor minerale şi vegetale minunate tablouri executate de pictorii anonimi de acum 20 de mii de ani. Ele reprezintă cai în galop, tauri enormi, urşi, bizoni şi reni cu coarne puternice. Intrarea prin care cei 4 copii abia au putut pătrunde este astăzi străjuită de o uşă masivă de fier care păzeşte «muzeul» de influenţa aerului de afară. Peştera este iluminată electric

Pe o placă de bronz situată la intrare se găsesc, încrustate numele celor 4 descoperitori şi al prietenului lor, Roboţel...

- Vestigii ale oamenilor care au trăit în epoca pietrei necioplite se află şi în peştera **Montespan** de pe valea fluviului Garona, Reprezentanţii faunei din acea epocă, mamutul, calul, bizonul, cerbul şi hienele sînt pictaţi pe stîncile din interiorul peşterii. Într-o galerie au fost găsite statui de argilă reprezentînd lei şi urşi, dovadă că, în urmă cu 200 de secole leii populau vestul Europei. Operele de artă din această grotă au adus ştiinţei un aport extrem de important care înscrie peştera Montespan printre cele mai celebre.

- Peştera etajată **Kapov** din U.R.S.S. este cunoscută încă din anul 1760, dar abia în anul 1959 biologul Alexandr Vladimirovici Riumin a reuşit să descopere ceea ce timp de două secole a scăpat atenţiei predecesorilor. În timpul cercetării peşterii, el a găsit 55 de desene, reprezentînd o adevărată galerie de portrete ale animalelor din pleistocenul secundar: mamuţi gigantici, cerbi uriaşi, cai de stepă, urşi, lei, rinoceri care în trecutul îndepărtat au populat acele ţinuturi. Tot aici au fost descoperite şi alte urme ale activităţii omului. Astfel, într-una din săli s-a păstrat o schelă improvizată din pietre pe care omul preistoric s-a urcat să deseneze pe perete un cal galopînd. Desenele erau colorate cu ocru galben, roşu, cu praf de cărbune sau funingine. Datorită minunatelor sale desene, păstrate în cele mai bune condiţii naturale, peştera Kapov din Urali a fost denumită şi «Ermitajul Cromagnon».

- Lucrătorul Luka Čeč a descoperit în anul 1816 una din cele mai frumoase creaţii ale naturii — peştera **Postojna** din Iugoslavia. Prin frumuseţea peisajului subteran sala «Magdalena» şi «sala de bal» al cărei plafon se ridică pînă la 33 m au devenit celebre. Coloanele masive evocă parcă vechile temple egiptene. În toate sălile acestei peşteri, natura a creat capodopere demne de cel mai iscusit cioplitor în piatră. Stalactitele şi stalagmitele au forme din cele mai originale: fie un cocoş gata să bată din aripi, fie un papagal îmbufnat, un tigru ce se pregăteşte de luptă, o mamă cu copilul în braţe, o cucuvea şi multe alte siluete bizare. Celebritatea sălilor o conferă şi ecoul multiplu care se aude îndelung.

- Peştera **Mamutului** din S.U.A. este ca lungime a treia din lume (74 300 m). Ea a fost descoperită întîmplător de un traper care se afla la vînătoare. Prin uriaşele galerii ale peşterii se strecoară rîul Green. Astăzi, două sute de ghizi stau la dispoziţia celor peste 1 000 de vizitatori ce străbat zilnic numeroasele săli cu maşina, cu barca sau pe plută. Copiii din Browns Ville, Chaumont şi alte oraşe din apropiere dau serbările de sfîrşit de an în sălile peşterii. Una din aceste cavităţi este utilizată ca sală de teatru.

- Cu toate că munţii insulei Majorca din arhipelagul Balearelor nu ating înălţimi mai mari de 1 500 m, ei sînt sfredeliţi de numeroase peşteri. Ca o curiozitate, în aceste peşteri se găsesc lacuri cu apă sărată alături de lacuri cu apă aproape dulce. Profesorul Traian Orghidan, directorul Institutului de speologie «Emil Racoviţă», care a făcut nu de mult cercetări în insula Majorca, a descoperit la **Cuevas del Puente** crustacee, păianjeni şi

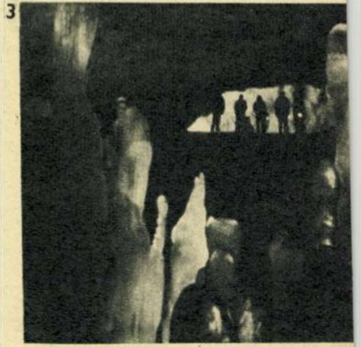
3

4

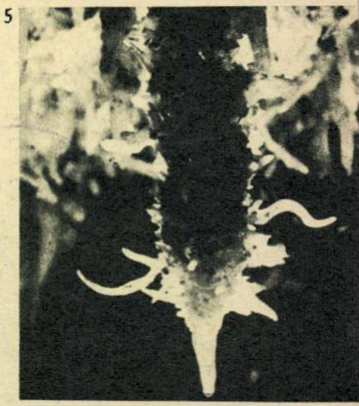
5

6

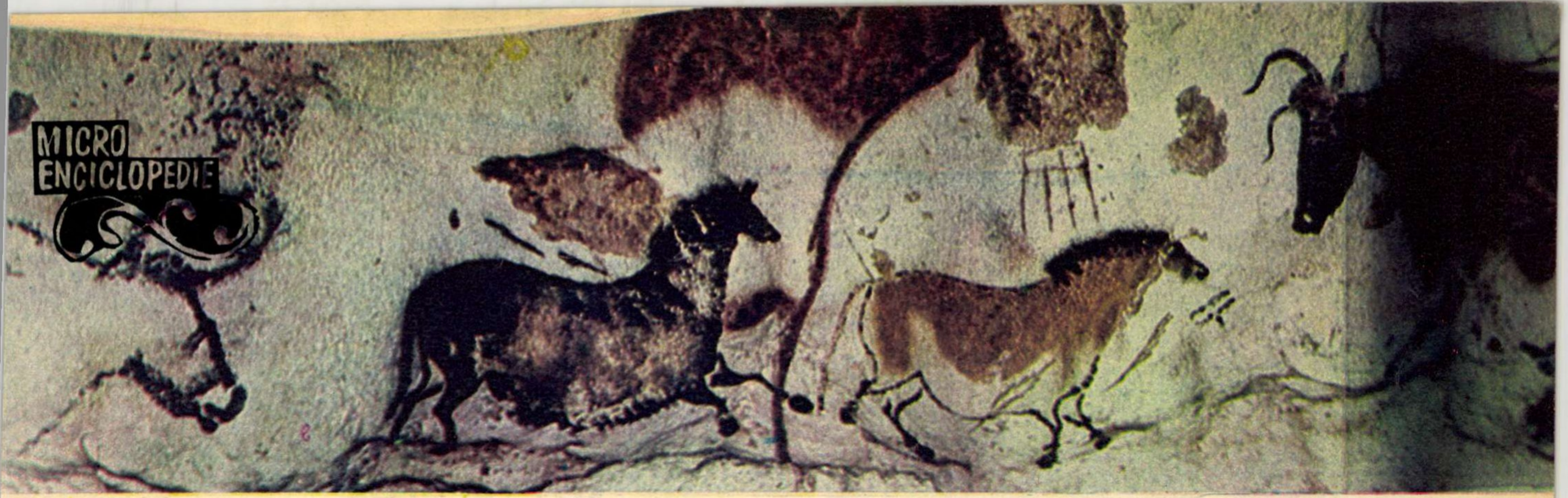

pseudoscorpioni nesemnalați încă în literatura de specialitate.

● Printre țările bogate în tainițe subpămîntene se află și Cuba. Pînă în prezent Societatea speologică din Havana a cercetat peste 1 200 din ele. Cea mai renumită este **Caverna de Los Bichos** — peștera gîzelor. Ea își trage numele de la miile de lilieci care stau agățați pe bolta peșterii. Speriați de lumina lanternelor, liliecii își iau zborul, iar fîlfîitul aripilor lor produce un zumzet de nedescris. În peștera gîzelor temperatura este de aproape 40°. Tot în peșterile din Cuba, la **Madruga,** se găsesc lacuri în care trăiesc pești orbi, de origină marină. Cu mii de ani în urmă, cînd uscatul s-a ridicat din adîncuri, peștii au rămas în apa dulce din cavități și, adaptîndu-se la viața în întuneric, cu timpul și-au pierdut vederea.

● În țara noastră, primul cercetător care a studiat stratul gros de gheață din minunata sală a peșterii **Scărișoara** (Munții Apuseni) a fost marele nostru speolog Emil Racoviță. Apoi alți nenumărați cercetători au coborît în depozitul de gheață din peșteră, constatînd că aceasta are o grosime de 20 m. La început s-a crezut că gheața a rămas aici de zeci de mii de ani, adică din timpul ultimelor epoci glaciare. Cu timpul însă, speologii au ajuns la altă concluzie. Ei au descoperit în partea inferioară a stratului de gheață frunze de brad și de fag. Cercetînd la microscop gheața, s-a constatat că aceasta conține polen și diatomee conservate secole de-a rîndul — în absența luminii și a oxigenului — la o temperatură constantă de 0°C. Materialul floristic a zăcut acolo peste 3 000 de ani, deci gheața s-a format la o dată mult mai recentă decît se bănuia.

● Cea mai lungă peșteră din țara noastră este **Topolnița,** situată pe podișul Mehedinți. Galeriile ei etajate au fost explorate între anii 1962—1963 de către geologul Marcian Bleahu precum și de alți cercetători. Aceștia au constatat că peștera are o lungime de aproape 11km. Pe lîngă studierea bogatului material format din animale cavernicole, ei au făcut și cercetări microclimatice.

● În ceea ce privește lungimea peșterilor, ea a fost studiată în ultimii ani de numeroase expediții de «geonauți» (speologi echipați cu costume speciale, întocmai ca și cosmonauții). Ei au stabilit că cea mai lungă galerie subterană a planetei noastre este peștera din Flint Ridge (S.U.A.) care are 102 000 metri. Cea de a doua peșteră din lume se găsește în Elveția și poartă numele de **Hölloch**. Lungimea sa este de 100 000 m.

Recordul adîncimii îl deține, însă, peștera **Berger** din Franța, care «coboară» pînă la 1 122 m sub pămînt. Pe locul imediat următor se situează peștera **Pierre St Martin** din Spania la 1 050 m

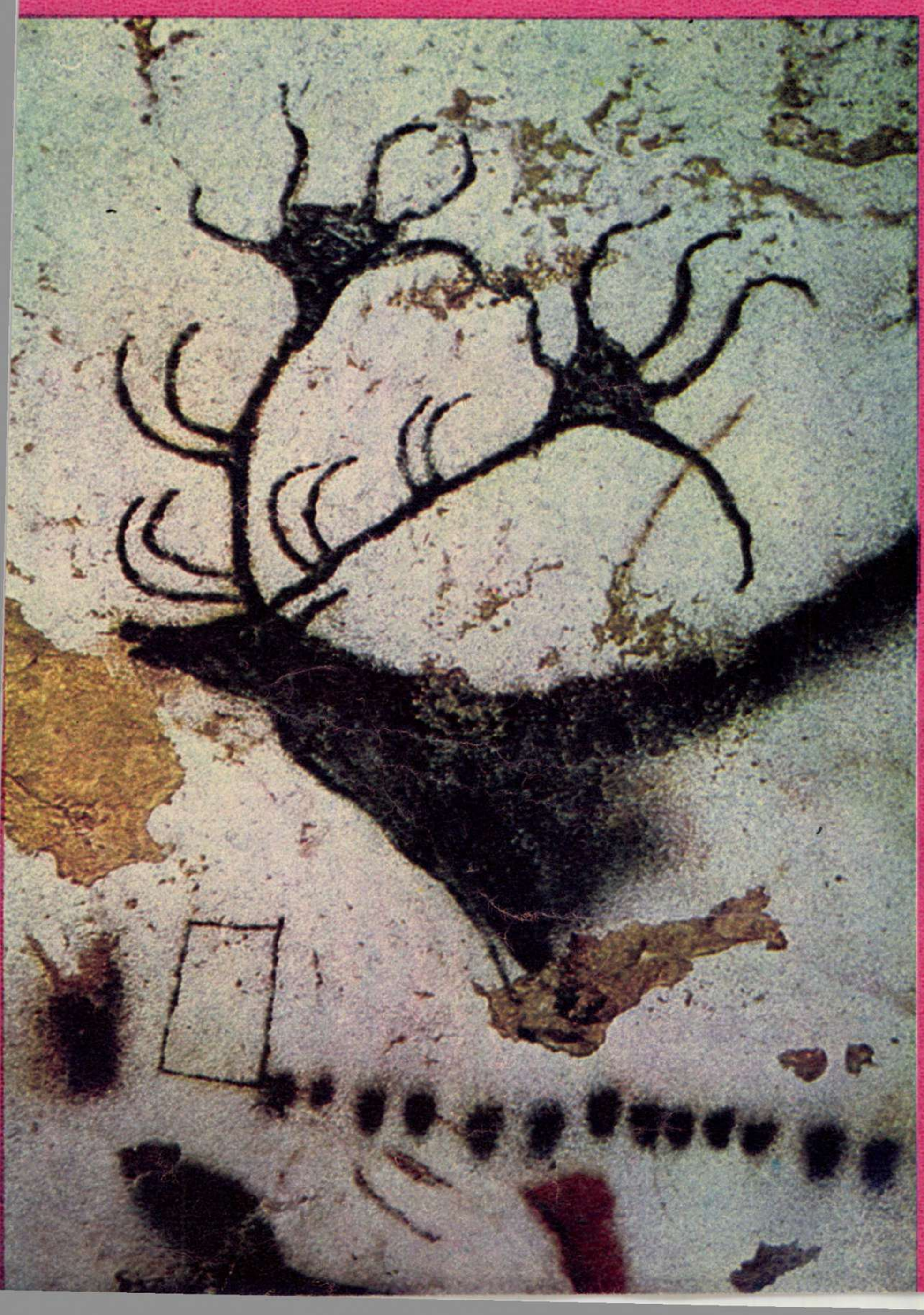

7

8

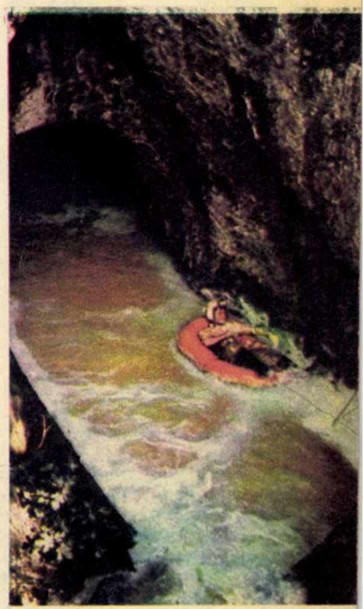

9

10

---

1. Cupola taurilor și cailor (Lascaux). 2. Interior din peștera Topolnița — cea mai lungă peșteră din țara noastră. 3. Una din cele mai frumoase peșteri din România — Scărișoara. 4. Peștera Domica (R.S. Cehoslovacia). 5. Stalactită ramificată din peștera spaniolă Esparos. 6. Una dintre operele de milenii a picăturilor de apă — stalagmitele (Scărișoara). 7. Cap de cerb (Lascaux). 8. Baldachin din peștera Postajna. 9. Cel mai mare rîu subteran din Franța — Torentul Fousoubie. 10—11. Interioare din peștera Postajna. 12. Ultimul sprijin al iernii.

12

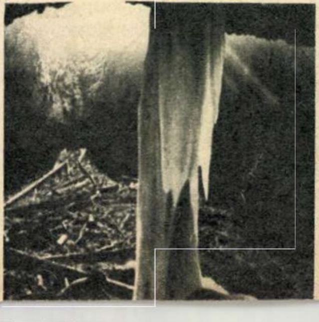

UN STRĂVECHI SPORT ROMÂNESC

Oina

Practicată după regulamentul actual, modernizat — am putea zice — de către specialişti, oina aşa cum o cunoaştem noi azi, diferă într-o oarecare măsură de cea tradițională.

Vreme îndelungată echipele de oină au fost formate din cîte 12 jucători, iar o repriză se termina în momentul în care unul dintre cei aflați la bătaie era lovit cu mingea de către un adversar (fapt care făcea ca un meci să dureze fie prea mult, fie prea puțin). În repriza următoare intrau la bătaie cei care fuseseră la prindere, jucînd exact după aceleaşi reguli. Fiecare echipă avea 2— jucători care, pe lîngă că erau buni apărători, erau înzestrați şi cu deosebite calități la bătaia mingii.

Aceştia, executînd bătăi diverse şi deosebit de reuşite, îşi ajutau colegii să parcurgă, fără a fi loviți de către adversari, cele două culoare. Căpitanul echipei, de pildă, care era, de regulă cel mai complet jucător, avea dreptul la trei bătăi pe care le consuma astfel: prima foarte sus, încît coechipierii lui aveau timpul necesar să parcurgă culoarul de ducere, a doua o trăgea în lungime, dîndu-le posibilitatea acestora să se întoarcă pe linia de scăpare, iar ultima o trimitea din nou sus şi imediat intra în teren reuşind să străbată culoarul de ducere. Apoi, unul dintre jucătorii scăpați încerca, uzînd de o singură lovitură pe care o executa cît mai sus cu putință, să-l readucă pe căpitan de pe linia de fund pe cea de bătaie.

Frumos, interesant. Dar, după cum v-am spus, şi mai frumos e

1

2

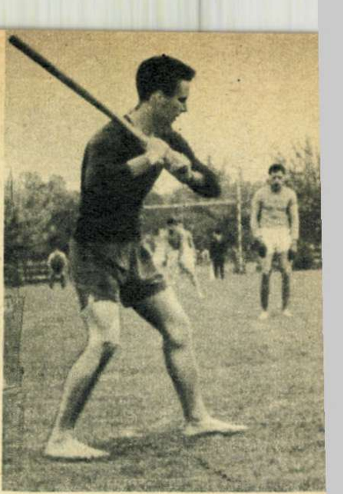
3

• IERI ȘI AZI
• JOCUL ACTUAL E MAI CLAR, MAI ANTRENANT ȘI MAI SPECTACULOS

jocul acesta în felul în care se desfăşoară el azi. Nu vom intra în amănunte. Vă spunem doar că fazele şi procedeele tehnice cele mai frumoase au fost păstrate şi că acestora le-au fost adăugate altele. În momentul de față meciul de oină constă tot din două reprize, numai că ele se desfăşoară altfel. Mai precis, fiecare dintre cei 11 jucători (nu 12 ca înainte), inclusiv căpitanul, are dreptul — cînd se află la bătaia mingii — la o lovitură (una singură) indiferent dacă unul dintre coechipieri a fost sau nu lovit. Deci toți jucătorii unei echipe sînt rulați într-o repriză, ceea ce dă mai multă consistență jocului, îl face mai antrenant. De asemenea, dacă mingea bătută n-a reuşit să fie prinsă în traiectoria ei aeriană de către un adversar şi depăşeşte linia de trei sferturi (45 m) sau zona de fund (65 m), echipa aflată la bătaie acumulează

4

1) Bucuria oinarilor campioni e evidentă (Craiova 1967).
2) Mangalia 1965. Costel Iancu, căpitanul echipei de oină al Campionatului Poligrafic Bucureşti cu cupa campionilor în mînă,
3) La bătaie.
4) Bucureşti, 1950. Elevi ai primei şcoli de instructori de oină.

Aşadar, într-o după-amiază de iarnă, eroul nostru, Marius, e acostat de o tînără cu ochelari verzi, care — deschizînd portiera unui Volkswagen roşu — îi întinde un bloc de desen după care dispare imediat, în goana maşinii. Ulterior, băiatul îşi dă seama că a fost confundat cu prietenul său Prințesă, căruia de altfel îi şi înmînează blocul. Urmează, apoi, o constatare neplăcută: pînza pictată care se afla între foile blocului era un valoros tablou, furat din locuința expertului în artă George Feneşan! Între timp, însă, Prințesă (neştiind nici el aceste lucruri) a predat, mai departe tabloul... Marius se lansează într-o serie de cercetări pentru a-i descoperi pe hoți. În cele din urmă, el dă de urma tinerei cu ochelari verzi: o cheamă Hilda şi lucrează la cofetăria «Crizantema»!

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE"

de OVIDIU ZOTTA

EPISODUL 16

A doua zi, Marius îşi făcea, ca de obicei, rondul prin piață. **«Vă rog, pot să gust din brînza aceea? Mulțumesc. N-aveți cumva şi o bucată mai puțin sărată?».** Îi detesta pe cumpărătorii care le vorbeau țăranilor cu «neică» şi «bre, omule», scotocind prin marfă plini de importanță.

Era mulțumit; faptul că o recunoscuse — în persoana domnişoarei Hilda — pe necunoscuta care-i dăduse tabloul echivala cu un succes important. Acum se impunea să afle cu cine e prietenă această domnişoară hoață şi cum ar putea fi determinată să mărturisească totul. Deocamdată, trebuia urmărită pas cu pas. Marius stabilise cu Geo Blondul ca, de acum înainte, să bea o cafea cu lapte în fiecare dimineață la «Crizantema», urmînd ca la prînz să consume acolo o prăjitură Eschimosul, iar seara, el însuşi, Marius, să se reconforteze cu o citronadă. Domnişoara Hilda habar n-avea ce rețea formidabilă de observatori se crease astfel în jurul ei. Marius ar fi vrut ca ochiurile acestei rețele să fie şi mai mici. Apelase, de aceea, la Bufnițe, dar doctorul Palaghiță refuzase: **«N-avem timp. Cel mult, aş putea, dacă-mi prezinți datele de care dispui, să-ți fac o expertiză logică». «Acum n-am nevoie de experți, ci de oameni cu ochi buni şi umeri zdraveni!»** se supărase Marius. Cît despre Prințesă, nici pe el nu se putea pune bază; îi intrase în cap să-şi descopere un talent, n-avea importanță în ce domeniu, dar să fie talent adevărat. Eschimosul îi dăduse o adresă: **Salonul Jaguarului — cursuri de judo, artă teatrală, scrimă şi cunoaşterea propriului caracter. Metode moderne, sistem de lucru individual pentru fiecare înscris, reuşită garantată, prețuri accesibile oricui.** Marius zîmbi disprețuitor: **«Îl priveşte. Dacă el crede că deşteptăciunea se cumpără cum cumpăr eu acum cartofi...»**

Deodată, rămase încremenit. La doi paşi înaintea lui tîrguia mere chiar... domnişoara Hilda. Era pieptănată altfel decît la cofetărie şi purta, din nou, ochelarii verzi. Simțind că e privită, se uită întrebătoare la Marius.

— Bună dimineața, duduie Hilda! zise el, ascunzînd cu stîngăcie sacoşa la spate.

— Poftim ?!

— V-am spus «bună dimineața».

— A, bună. Dar cred că mă confunzi: nu mă numesc Hilda!

— Poate că aseară n-am auzit eu bine — se scuză Marius. La «Crizantema» mi s-a părut că vi se spune Hilda!

— Nu înțeleg, despre ce crizantemă vorbeşti ?! se miră fata.

— «Crizantema», numele cofetăriei unde lucrați!

— N-am lucrat niciodată într-o cofetărie, nu mă numesc Hilda, iar pe dumneata te văd pentru prima oară! rîse tînăra.

Marius holbă nişte ochi imenşi. Cu toate că, într-adevăr, exemplarul ăsta cu ochelari verzi părea mai înalt... şi parcă avea vocea mai subțire... băiatul ar fi putut să jure că stă de vorbă cu domnişoara Hilda!

— Vă rog să mă iertați... credeam...

— Nu face nimic, se întîmplă, spuse fata, fixîndu-l cu multă atenție. Ciudat; am impresia că şi eu te-am mai văzut undeva! Şi deodată porni foarte repede spre latura dinspre bulevard a pieții. Marius privi buimăcit în urma ei. **«Formidabil, ce seamănă!»** Abia într-un tîrziu îşi dădu seama că n-are timp de pierdut: **«Prostul de mine, păi asta e fata din Volkswagen, nu Hilda. M-a şi recunoscut, de aceea era atît de grăbită!».** Alergă ca un aiurit spre bulevard, izbindu-se de oameni şi dărîmînd o stivă de verze... dar fata cu ochelari verzi dispăruse. **«Cine ştie cînd o s-o mai întîlnesc, dacă o s-o mai întîlnesc vreodată!».**

unul sau, respectiv, două puncte. Efectuîndu-și lovitura, jucătorul de la bătaie intră imediat în teren, iar dacă adversarii reușesc să prindă mingea, e jucat la mijloc de către aceștia, creîndu-se astfel faze palpitante.

Ne oprim aici, repetînd — acum, după ce v-am prezentat oina — întrebarea cu care am început acest scurt ciclu: oare vă va interesa acest sport? Dacă da, ne puteți scrie și, totodată, pentru a-l putea înțelege în toată complexitatea lui, pentru a-l putea practica, vă recomandăm să studiați regulamentul lui (pe care-l găsiți în librării), să apelați la profesorii de educație fizică și la instructorii sportivi voluntari pentru a vă da lămuririle și sprijinul de care aveți nevoie. Rețineți totodată că și acest sport vă dă posibilitatea să vă afirmați pe plan republican, participînd la «Cupa speranțelor», competiție care vă este rezervată în exclusivitate.

TRAIAN IOANIȚESCU

Căluțul de fildeș

Iată, pe nesimțite, timpul a trecut. Sînt mai bine de 3 luni de cînd căluțul nostru de fildeș, strunit mai bine sau mai puțin bine de către cei peste 1 000 de participanți la această cursă, o ține tot într-un galop. Cîteodată însă, pe ici, pe colo, el continuă încă să se mai poticnească. De aceea revenim cu cîteva recomandări:

- recitiți cu atenție și respectați întocmai regulamentul și instrucțiunile primite;
- în cazul vreunei nelămuriri, apelați la comandanții de detașament sau de unități;
- deoarece unii dintre voi nu au un plan clar de joc, pentru a le veni în ajutor, redăm mai jos o partidă bine jucată în grupa a II-a fete:

Alb: Bulgariu Doina
Negru: Bruja Dorina

1). c2-c4 Cb8-c6 2). Cb1-a3 (Cb1-c3!) e7-e5 3). e2-e4 Dd8-f6 4). h2-h4.

În timp ce negrul își dezvoltă figurile, albul face mutări pasive: ...Nf8-c5 5). Cg1-f3 Cc6-d4. 6) Cf3-g5? (6. Nf1-e2!) Cd4-b5. O cursă pe care albul nu o sesizează: 7). Ca3xb5? Df6xf2 șah-mat!

- vă sfătuim să consultați, totodată, revista de șah, precum și manualele de specialitate existente.

Într-unul din numerele următoare vom publica primele rezultate înregistrate pînă acum și detailat cîteva dintre cele mai interesante partide.

RADU VASILESCU

EXCZ 970 TRANSMITE
PE LUNGIMEA DE UNDĂ A EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

NERĂBDĂTORII

Nici n-am apucat să răsuflăm după încheierea primei ediții a concursului nostru de turism și cercetare științifică și iată că deja sîntem solicitați să începem înscrierile pentru noua ediție. (Și noi, care sperasem că vom avea măcar o clipă sau două de răgaz!... Cu siguranță însă că-i mai bine așa. Atunci cînd ai de urcat un munte, nu te oprești să te culci după cîțiva pași, pentru că așa nu mai ajungi niciodată în vîrful lui).

Cine sînt acești viitori expediționari atît de nerăbdători? Zece pionieri și elevi de la Școala generală din satul Buda, județul Buzău. Iată un fragment din scrisoarea lor, certificată de către directorul școlii și comandantul unității:

«...Am urmărit permanent și cu atenție paginile revistei «Cutezătorii» și am fost adînc impresionați de rezultatele pe care le-au obținut expediționarii. Pentru anul 1970 vă rugăm să înscrieți în concurs și echipajul nostru, denumit «Arcașii Doamnei Neaga», echipaj care s-a constituit, și-a fixat itinerariul și obiectivele de cercetare...»

Graba, nerăbdarea voastră de-a vă număra anul acesta printre participanții la expediții ne bucură. E absolut necesar ca mai întîi să studiați cu multă atenție noul regulament al Expedițiilor (apărut în nr. 13 al revistei noastre), pentru a putea îndeplini toate formalitățile de înscriere care, după cum o să vedeți, deși nu sînt prea numeroase, nu se reduc, totuși, la o simplă cerere, așa cum ne-ați trimis voi.

UN POET ȘI UN... ȘOIM AMBIȚIOS

Dacă faptele și peripețiile lui Ulise au fost cîntate de Homer, și ale lui Eneas de către Virgiliu, dacă marilor campioni din antica Olimpie poeții le dedicau ode, de ce n-ar fi cîntați în versuri și ... expediționarii? Cu siguranță că așa s-a gîndit și elevul Dumitru Enache de la Școala generală nr. 4 din Curtea de Argeș care, cunoscîndu-i bine pe **«Șoimii Făgărașului»** (sînt colegi de-ai lui) și fiind impresionat de succesul lor în prima ediție a Expedițiilor, le-a dedicat o poezie din care nu ne lasă inima să nu spicuim cîteva versuri: **«Cînd sus pe munți v-a-ntîmpinat furtuna, Voi ați privit prin ceață-ncrezători / Și-atunci v-ați zis: Vom fi întotdeauna / Ca șoimii din Carpați — cutezători. / Și mai tîrziu se termină concursul / Și-ați cîștigat pe merit locul trei. / Toți ați știut că împlinit e țelul, / Iar eu m-am bucurat nespus, colegii mei!»**

Și noi ne bucurăm că Expedițiile au devenit și subiect de poezie.

Tot de la această școală am mai primit o scrisoare. Începe și continuă, pe trei pagini, cam așa: **«Cel care vă adresează aceste rînduri este unul dintre viitorii «Șoimi ai Făgărașului». Îmi iau angajamentul încă de pe acum să fac tot ce-i posibil pentru ca noi, «șoimii» din acest an, să zburăm și mai sus, și mai departe decît «șoimii» de anul trecut, să ajungem acolo unde ei n-au ajuns, adică pe locul I».**

Ce-am putea să-i răspundem lui Vasile Dinică, autorul acestor angajamente, decît că-i urăm succes deplin în realizarea frumoaselor lui ambiții?

C.D.

Membrii echipajului «Paltinul» (de la Școala generală din Plaiul Cîmpinii) la... înălțime.

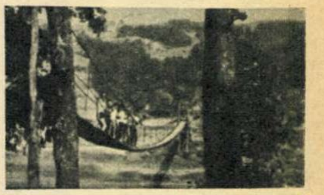

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

Îi venea să plîngă de ciudă.

Se urcă în autobuz, mînat de un gînd care nu-i dădea pace: **«Totuși, asemănarea e prea mare! Trebuie să verific!»**. Zece minute mai tîrziu era în fața vitrinelor «Crizantemei». Îl zări prin geam pe Geo, care înfuleca o felie de cozonac, avînd dinainte o ceașcă de cafea cu lapte, aburind. La bar — Marius se strîmbă consternat — domnișoara Hilda, cu șorțuleț și bonețică imaculate, construia grațioasă turnulețe de fursecuri. Văzîndu-l pe Marius, îi făcu o reverență în glumă. **«E clar: ori are o soră geamănă, ori e vorba de cea mai mare asemănare din cîte mi-a fost dat să văd!»**. Intră, îndreptîndu-se glonț spre Geo.

— Bună dimineața. De cînd ești aici?

— De vreo douăzeci de minute. Ia loc, ce sufli așa ca un mistreț?

— Spune-mi, domnișoara Hilda a fost **tot timpul** aici?

— Te cred! rînji Geo. I-am și spus cîteva lucruri amabile, pe care n-am motive să cred că le-a ascultat cu neplăcere.

Simțind că e vorba despre ea, domnișoara Hilda roși. Marius se îndreptă spre bar, hotărît «să joace o ultimă carte»:

— Bună dimineața, duduie Hilda. Vă transmit salutări de la sora dumneavoastră! Adineauri am întîlnit-o!

— De la sora mea?! N-am nici o soră!

— Sînteți sigură?

— Ai haz — rîse fata. Dumneata crezi că la astfel de întrebări se poate răspunde aproximativ? Adică — și deodată oftă — într-un fel, ai dreptate. În unele cazuri... Eu, de pildă, nu mi-am cunoscut părinții, am crescut la o casă de copii. S-ar putea să am unele rude, dar cine le cunoaște?

— Ei bine, strigă Marius, victorios, aveți o soră geamănă! Interesați-vă, dați un anunț la ziar; eu am văzut-o, e leit dumneavoastră, de fapt chiar așa i-am spus «bună dimineața, domnișoara Hilda», dar ea a rîs, a spus că n-o cheamă așa și pe urmă... a dispărut în mulțime! Trebuie neapărat s-o găsiți!

Domnișoara Hilda își duse mîna la inimă. Avea obrajii palizi, respira greu:

— Cu astfel de lucruri nu se glumește băiatule! Ești sigur că?... Dar nu, e imposibil!

— Sînt sigur, sigur, sigur! Trebuie să luați măsuri, o să vă ajutăm și noi, nu-i așa Geo? Aveți o soră geamănă!

— Dar nu pot să cred, ar fi prea frumos. Dumneata te-ai înșelat... O impresie fugară, o iluzie!

— Exclus, interveni Geo. Marius are ochi buni, de asta garantez eu.

— Atunci... haideți să mîncăm fursecuri, sînt foarte bune, fac eu cinste! spuse voioasă domnișoara Hilda. Oricum, chiar dacă te-ai înșelat, îți mulțumesc că te-ai ostenit pînă aici!

ÎN NUMĂRUL VIITOR: SALONUL JAGUARULUI

DIAMANTELE NEGRE 12

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: DUPĂ UN SCHIMB DE FOCURI ÎN PEŞTERĂ, COLLINS, ŞEFUL BANDEI, REUŞEŞTE SĂ FUGĂ PE UN SUBMARIN. GIG ESTE DEMASCAT.

Scenariu: AUREL WEISS **Ilustraţii: NICU RUSSU**

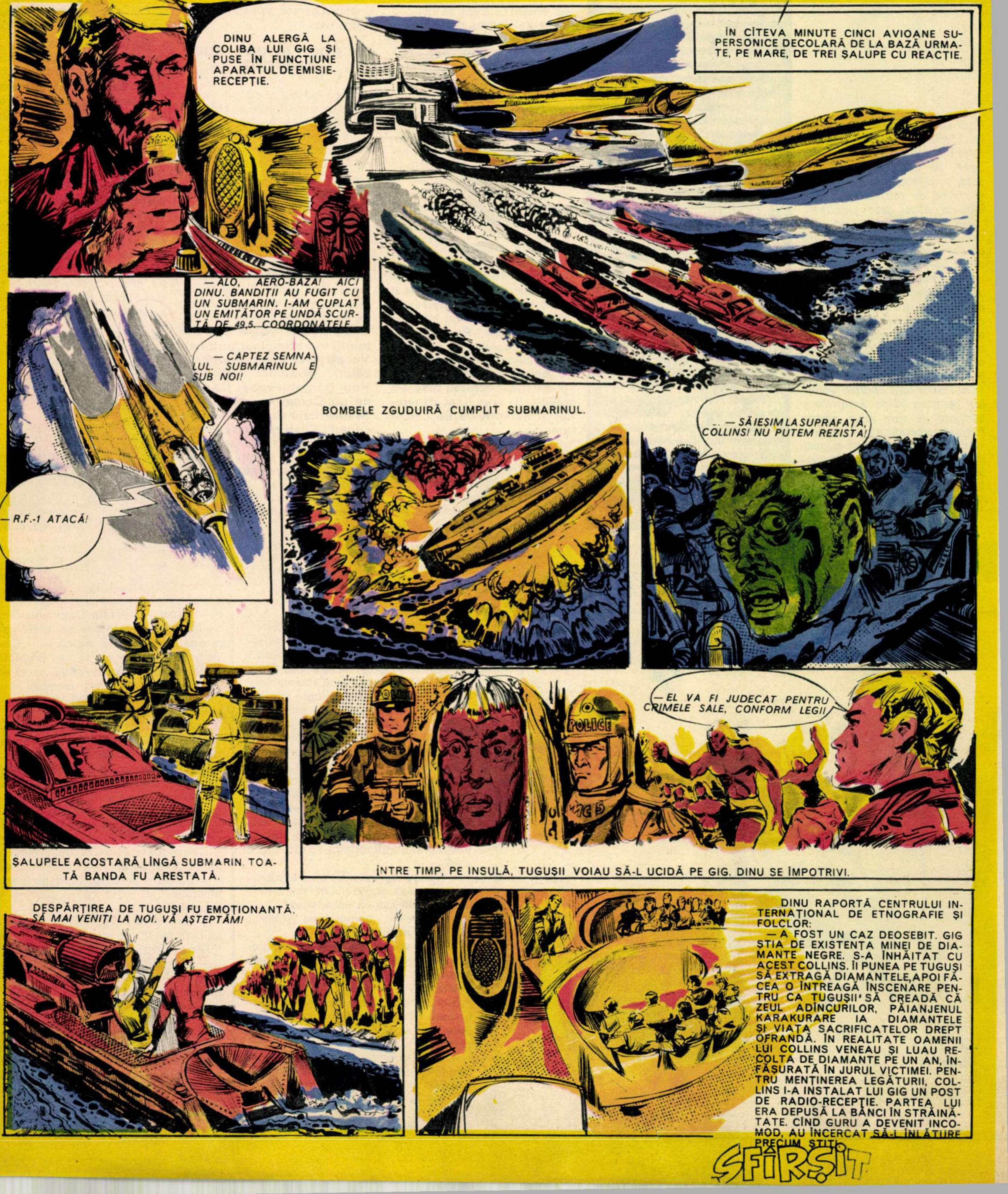
DINU ALERGĂ LA COLIBA LUI GIG ŞI PUSE ÎN FUNCŢIUNE APARATUL DE EMISIE-RECEPŢIE.
ÎN CÎTEVA MINUTE CINCI AVIOANE SUPERSONICE DECOLARĂ DE LA BAZĂ URMATE, PE MARE, DE TREI ŞALUPE CU REACŢIE.
— ALO, AERO-BAZA! AICI DINU. BANDIŢII AU FUGIT CU UN SUBMARIN. I-AM CUPLAT UN EMIŢĂTOR PE UNDĂ SCURTĂ DE 49,5. COORDONATELE
— CAPTEZ SEMNALUL. SUBMARINUL E SUB NOI!
— R.F.-1 ATACĂ!
BOMBELE ZGUDUIRĂ CUMPLIT SUBMARINUL.
— SĂ IEŞIM LA SUPRAFAŢĂ, COLLINS! NU PUTEM REZISTA!
ŞALUPELE ACOSTARĂ LÎNGĂ SUBMARIN. TOATĂ BANDA FU ARESTATĂ.
POLICE
— EL VA FI JUDECAT PENTRU CRIMELE SALE, CONFORM LEGII.
ÎNTRE TIMP, PE INSULĂ, TUGUŞII VOIAU SĂ-L UCIDĂ PE GIG. DINU SE ÎMPOTRIVI.
DESPĂRŢIREA DE TUGUŞI FU EMOŢIONANTĂ.
SĂ MAI VENIŢI LA NOI. VĂ AŞTEPTĂM!
DINU RAPORTĂ CENTRULUI INTERNAŢIONAL DE ETNOGRAFIE ŞI FOLCLOR:
— A FOST UN CAZ DEOSEBIT. GIG ŞTIA DE EXISTENŢA MINEI DE DIAMANTE NEGRE. S-A ÎNHĂITAT CU ACEST COLLINS. ÎI PUNEA PE TUGUŞI SĂ EXTRAGĂ DIAMANTELE, APOI FĂCEA O ÎNTREAGĂ ÎNSCENARE PENTRU CA TUGUŞII SĂ CREADĂ CĂ ZEUL ADÎNCURILOR, PĂIANJENUL KARAKURARE IA DIAMANTELE ŞI VIAŢA SACRIFICATELOR DREPT OFRANDĂ. ÎN REALITATE OAMENII LUI COLLINS VENEAU ŞI LUAU RECOLTA DE DIAMANTE PE UN AN, ÎNFĂŞURATĂ ÎN JURUL VICTIMEI. PENTRU MENŢINEREA LEGĂTURII, COLLINS I-A INSTALAT LUI GIG UN POST DE RADIO-RECEPŢIE. PARTEA LUI ERA DEPUSĂ LA BĂNCI ÎN STRĂINĂTATE. CÎND GURU A DEVENIT INCOMOD, AU ÎNCERCAT SĂ-L ÎNLĂTURE PRECUM ŞTIŢI.
SFÎRŞIT

Dacă un elefant ajuns
la maturitate
poate ridica cu trompa sa
trunchiul unui copac
dintr-o singură mișcare,
puiul său,
mic și neputincios,
abia poate trece
peste el
cu mare greutate.

SFINX

ROFE–
IUNI

ORIZONTAL:
. Predă o materie de învăță-
nt (fem) 2. A scrie un articol la
publicație. În sfîrșit, inginer!
A supune unei intervenții chi-
rgicale. Oraș în S.U.A. 4. In-
prinderea Optică Română. La
iologie. Oraș în Elveția. 5. Ene
du. Ucenică (fig.). La finisor!
Constanța (abr). Legat de osul
cru. 7. Dulgher. 8. Arcuit. Oraș
U.R.S.S. 9. Din caolin! Meșteri
ramiști. 10. Atelier din industria
talurgică în care se execută
erațiile de turnare a metalelor.

VERTICAL:
1. El reprezintă schematic un
rp după anumite reguli geome-
trice. 2. Ziarist. 3. Rîu în R.D.G. și Polonia. Repară inimile! 4. Dă de veste vapoarelor apropierea țărmului. Oraș în Franța. 5. Buștean tăiat pentru a se obține piese de lemn prismatice. 6. Sete! Schimbător de macaz feroviar. Oțelar! 7. Suport pentru ou. Unealtă pentru cusut. Apel telefonic. 8. Din urmă! Lucrător care introduce și scoate formele din piesa de imprimat. 9. A corecta, a perfecționa o piesă tehnică. Rîu în Grecia. 10. Știința ai cărei specialiști studiază viața și cultura popoarelor antice.

DICȚIONAR: *RUE; ATIG; LAON; IRI.*

Prof. EMILIA SEBE

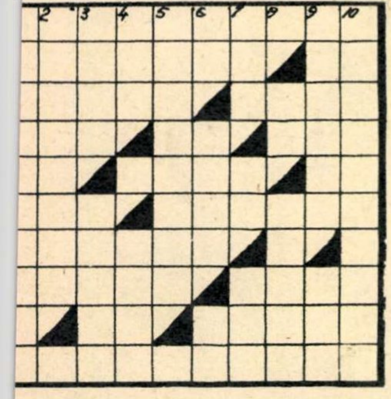

• • •

CONFECȚIONAȚI un PORTCHEI

Cu cîteva resturi de piele sau meșină
ă puteți confecționa un port-chei. El
e compune din trei părți. Două sînt
dentice, iar partea a treia este o bandă
a capătul căreia montăm inelul pentru
chei. Părțile principale ale port-cheiului
sînt formate din două bucăți de piele
lungi de 130 mm și late de 80 mm. După

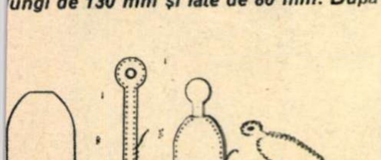

ce se decupează, se așază una peste alta și cu ajutorul unui cuțitaș ascuțit se dau găuri la distanțe egale una de alta pe marginea tiparului. Apoi se taie și banda lungă de 210 mm și lată de 15—18 mm. Pe locul găurilor se coase o fîșie de piele de altă culoare. Unul din capetele benzii se fixează cu o capsă, iar la celălalt, cu ajutorul unui nit, se prinde inelul de metal pentru chei.

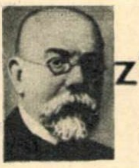

UN ZÎMBET CU...

...Robert Koch, ilustrul savant, descoperitorul bacilului tuberculozei se ocupa cu dragoste și atenție de îngrijirea populației nevoiașe. Într-o zi a fost chemat de împăratul Wilhelm, care-i spuse:

— Noi sperăm că o să ne îngrijiți mai deosebit decît îi îngrijiți pe zdrențăroșii aceia la spital.

— Mă tem că n-o să pot — a răspuns celebrul medic — deoarece se spune că pe ei îi îngrijesc împărătește!

AFIȘ

Pentru săptămîna aceasta vă recomandăm:

O CARTE: «Toți băieții sînt răi, toți băieții sînt buni», de Ovidiu Zotta.

UN SPECTACOL: «Circul Mare din Moscova».

UN FILM: «Asterix și Cleopatra», film de animație.

RADIO

Din programul de radio al emisiunilor pentru copii în perioada 16-23 aprilie vă recomandăm:

Emisiunea «100 de legende românești». **Veți putea asculta cu acest prilej scenariul radiofonic** «Bucur ciobanul» **de Grigore Băjenaru (16 aprilie, ora 15,00 pr. I). În ziua de 23 aprilie, la aceeași oră, scenariul radiofonic** «Voinicul de pe Bistrița» **de Noe Smirnov.**

PAGINA 5 MAGAZIN

UN JOC PENTRU VOI

Unde-i vulpea?

Acest joc se poate organiza atunci cînd ieșiți într-o mică excursie într-un parc sau într-o pădure din afara localității.

Unul dintre jucători — vulpea — ia un săculeț cu confetii din hîrtie (rumeguș sau nisip strălucitor) și fuge în pădure. În clipa în care a dispărut după copaci, ceilalți jucători pornesc în urmărirea lui. «Vulpea» împrăștie în fugă confetiile, rumegușul sau nisipul. Vînătorii se orientează după aceste urme. Cel care va ajunge primul «vulpea» și o va atinge îi va lua locul.

ANTENE

■ **În Japonia trăiește o specie de pești considerați ca prevestitori ai cutremurului. Cu cîteva ore înainte ca acesta să se producă, peștișorii încep să se agite în acvariu, indicînd astfel apropierea primejdiei.**

■ **Pe planeta noastră există pămînturi mult mai scumpe decît aurul! Este vorba de așa-numitele «pămînturi rare»: lantau, prometeu, erbiu și altele. Aceste «pămînturi rare» sînt foarte utile într-o serie de ramuri ale tehnicii moderne, cum sînt: industria chimică, metalurgia neferoasă, tehnica atomică, electro-tehnica și radio electronica.**

■ **Grecii și romanii aveau... trenuri? Pe numeroase drumuri ale Greciei și Romei antice s-au păstrat urme de «șine» sub forma unor jgheaburi de-a lungul cărora alunecau roțile carelor. S-au păstrat chiar și «macazurile» cu ajutorul cărora vehiculele, venind din direcții diferite, puteau să se încrucișeze.**

■ **În Africa occidentală crește un arbore neobișnuit, denumit Sar Cocefalius. El nu este prea înalt, are tulpina strîmbă și o coroană ramificată. Seva acestui arbore este un medicament gata preparat de natură împotriva malariei, anemiei și a altor boli. Masa lemnoasă a arborelui conține substanțe care distrug microbii.**

CURIER

O SURPRIZĂ PENTRU VOI:

În numărul viitor al revistei noastre, două noi seriale în imagini: CUCERITOAREA VĂZDUHULUI și PALOȘUL NEÎNVINS.

• • • • • • • • • • • •

Un eveniment pentru iubitorii aviației:
A apărut
Racheta cutezătorilor nr. 4.
Număr dedicat aeronauticii.
În același număr:
Profesorul Parbriz vă invită la
Cursul auto «Cutezătorii»;
Noutăți științifice și tehnice, construcții, modelism, jocuri.

Aventurile lui Crăiță

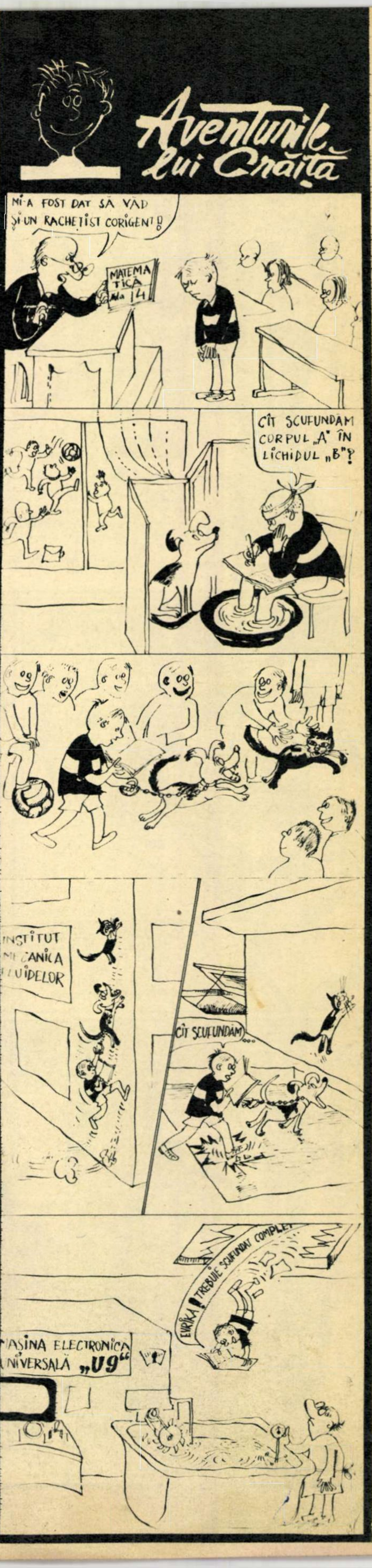

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

TAINA CORBULUI DE AUR

Scenariu : IULIU RAȚIU
Ilustrații: TEODOR BOGOI

13

LUPTA DINTRE COSTEA ȘI MERCENARII BARONULUI DRÄSSER ESTE OPRITĂ DE VOIEVODUL IANCU, PE CARE L-A ADUS KATI. ACUZAT CĂ L-A OMORÎT PE PIȘTA, OMUL ÎN NEGRU ÎI CERE LUI COSTEA SĂ DOVEDEASCĂ ACEASTĂ CRIMĂ.

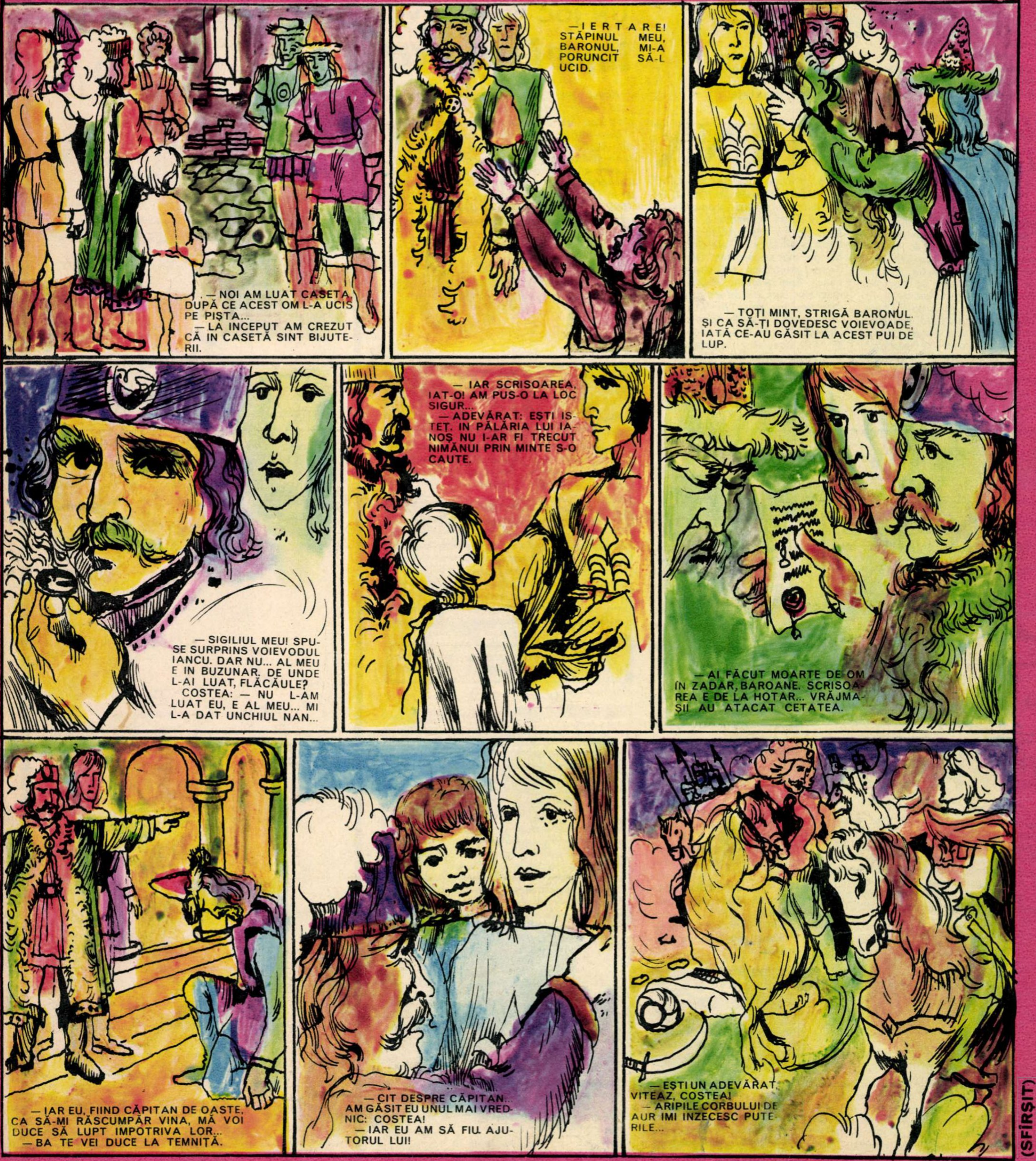
. . . — NOI AM LUAT CASETA, DUPĂ CE ACEST OM L-A UCIS PE PIȘTA...
— LA INCEPUT AM CREZUT CĂ IN CASETĂ SINT BIJUTERII.
— I E R T A R E! STĂPINUL MEU, BARONUL, MI-A PORUNCIT SĂ-L UCID.
— TOȚI MINT, STRIGĂ BARONUL. ȘI CA SĂ-ȚI DOVEDESC VOIEVOADE, IATĂ CE-AU GĂSIT LA ACEST PUI DE LUP.
— SIGILIUL MEU! SPUSE SURPRINS VOIEVODUL IANCU. DAR NU... AL MEU E IN BUZUNAR. DE UNDE L-AI LUAT, FLĂCĂULE?
COSTEA: — NU L-AM LUAT EU, E AL MEU... MI L-A DAT UNCHIUL NAN...
— IAR SCRISOAREA, IAT-O! AM PUS-O LA LOC SIGUR...
— ADEVĂRAT: EȘTI ISTEȚ. IN PĂLĂRIA LUI IANOȘ NU I-AR FI TRECUT NIMĂNUI PRIN MINTE S-O CAUTE.
— AI FĂCUT MOARTE DE OM ÎN ZADAR, BAROANE. SCRISOAREA E DE LA HOTAR... VRĂJMAȘII AU ATACAT CETATEA.
— IAR EU, FIIND CĂPITAN DE OASTE, CA SĂ-MI RĂSCUMPĂR VINA, MĂ VOI DUCE SĂ LUPT IMPOTRIVA LOR...
— BA TE VEI DUCE LA TEMNIȚĂ.
— CIT DESPRE CĂPITAN... AM GĂSIT EU UNUL MAI VREDNIC: COSTEA!
— IAR EU AM SĂ FIU AJUTORUL LUI!
— EȘTI UN ADEVĂRAT VITEAZ, COSTEA!
— ARIPILE CORBULUI DE AUR IMI INZECESC PUTERILE...

(SFÎRȘIT)

Cutezătorii 16

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.

Redactor de număr: E. ROȘCA. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu
41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

17

JOI, 23 APRILIE
1970. ANUL IV
(135)

Foto: GH. CUCU

Din sumar: **PROFESORUL CIBERNETICUS**

Atelier literar

RĂSPUNDE SCRISORILOR VOASTRE LITERARE POETUL **VIRGIL TEODORESCU**

EXCURSIE PEGLOB

MONGOLIA

NOTE DE CĂLĂTORIE DE ECATERINA ROȘCA

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Într-un număr din «Cutezătorii», a apărut adresa fiului meu, care le solicita colegilor din alte localităţi să corespondeze pe teme ştiinţifice. Dar, pe lîngă scrisorile foarte prieteneşti care sosesc de atunci pe adresa lui, se află şi unele despre care mi-e pur şi simplu penibil să amintesc. Nişte răutăcioşi se amuză adresîndu-i misive imposibile, conţinînd tot felul de cuvinte urîte. (Din scrisoarea adresată redacţiei de către mama unui cititor.)

Am citit şi noi cîteva din aceste «misive» şi ne-am întristat. Aşadar, un cititor ne roagă să-i publicăm adresa, întrucît vrea să corespondeze cu alţi cititori. O mulţime de virtuali prieteni se grăbesc să-i răspundă cu politeţe şi cu interes... dar printre ei se strecoară şi cîţiva inşi care au uitat, pe semne, de ce s-au inventat pe lumea asta scrisul, revistele şi poşta! Ei se distrează jignind, prin scrisori **nesemnate,** *un băiat pe care nici măcar nu-l cunosc! Ce anume i-o fi iritat? Poate faptul că, în vreme ce ei sînt nişte veterani ai corijenţelor şi ai repetenţiei (lucrul acesta reiese clar din modul în care respectivii expeditori stîlcesc gramatica limbii române) un băiat de aceeaşi vîrstă are preocupări ştiinţifice, se dovedeşte a fi un om cu personalitate, cu ţeluri limpezi, spre care se îndreaptă ferm. Asta ar fi o explicaţie. A doua poate să fie următoarea: nişte iubitori de gîlceavă, prea laşi pentru a căuta nod în papură celor din imediata apropiere, îşi exercită «ironia» la adăpostul anonimatului, pe seama cuiva aflat în imposibilitate de a-i cunoaşte şi de a le răspunde. Sperăm că aceşti «corespondenţi» lipsiţi de simţul onoarei şi al răspunderii vor citi articolul de faţă şi vor medita la sumarul portret pe care li-l facem. Să nu fie însă cu totul descurajaţi: există totuşi un mijloc de a dovedi că ei pot să fie şi* **altfel**, *adică demni, cinstiţi. În ce fel? Trimiţîndu-i băiatului o nouă scrisoare (poate chiar iscălită...) în care să-i spună măcar atît: «Îţi cer scuze».*

Şi atunci vom şti că ne-am înşelat, că a fost vorba de o greşeală trecătoare, că prin actul recunoaşterii ei, încă un om şi-a dobîndit dreptul de a fi numit «demn».

Ovidiu Zotta

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

După o adevărată odisee, care a durat timp de 86 de ore şi 13 minute, cutezătorii astronauţi de pe nava «Apollo 13», — James Lovell, Fred Haise şi John Swigert — au amerizat cu bine în apele Oceanului Pacific, după cea mai dramatică expediţie spaţială de la începutul erei cosmice.

Impresionantele momente care au precedat revenirea lor, precum şi momentul amerizării au fost urmărite cu emoţie de milioane de oameni ai Terrei.

Iată una din imaginile spectaculoase ale revenirii astronauţilor.

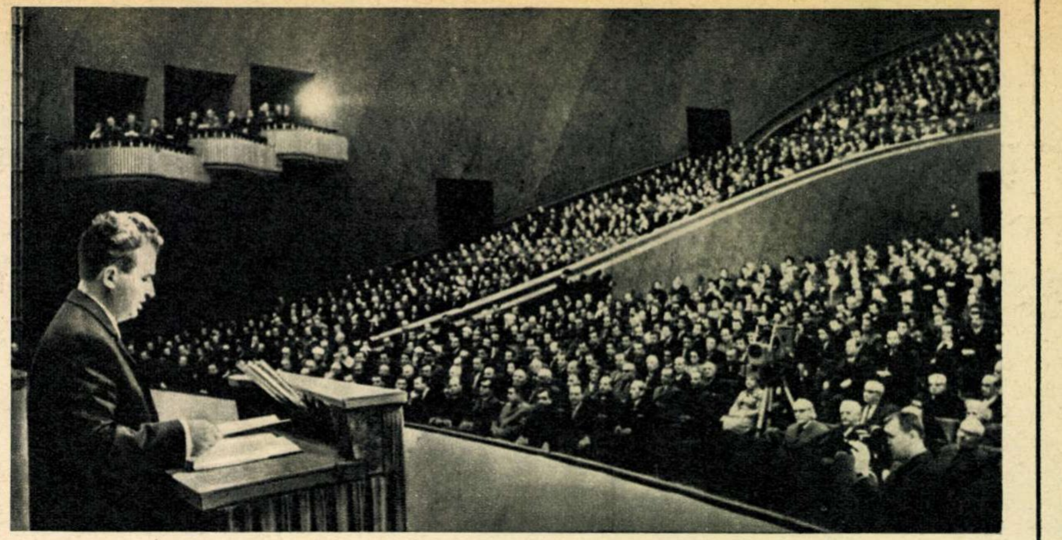

CENTENARUL NAŞTERII LUI VLADIMIR ILICI LENIN, CĂRUIA POPORUL ROMAN, ALATURI DE ÎNTREAGA OMENIRE PROGRESISTĂ, ÎI ADUCE UN ÎNALT ŞI VIBRANT OMAGIU, A FOST ANIVERSAT, VINERI DUPĂ-AMIAZĂ, ÎN PREZENŢA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ŞI DE STAT, PRINTR-O ADUNARE FESTIVĂ ORGANIZATĂ ÎN SALA PALATULUI DE CĂTRE COMITETUL MUNICIPAL BUCUREŞTI AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN. ÎN ZILELE PREMERGĂTOARE SĂRBĂTORIRII ACESTUI EVENIMENT, ÎN ORAŞELE ŞI COMUNELE ŢĂRII, ÎN ÎNTREPRINDERI ŞI INSTITUŢII, CĂMINE CULTURALE, CASE DE CULTURĂ, ŞCOLI ŞI UNIVERSITĂŢI, ÎN UNITĂŢI MILITARE, AU AVUT LOC NUMEROASE MANIFESTĂRI CU PRILEJUL CĂRORA A FOST EVOCATĂ FIGURA LUMINOASĂ A LUI VLADIMIR ILICI LENIN, SUBLINIINDU-SE MĂREŢIA ŞI INVINCIBILITATEA IDEILOR MARXISM-LENINISMULUI, BOGATELE TRADIŢII DE LUPTĂ REVOLUŢIONARĂ ALE CLASEI NOASTRE MUNCITOARE, ALE OAMENILOR MUNCII DIN ROMÂNIA, APLICAREA CREATOARE, LA CONDIŢIILE CONCRETE ALE ŢĂRII NOASTRE, A TEORIEI MARXIST-LENINISTE DE CĂTRE PARTIDUL COMUNIST ROMÂN.

LA ADUNAREA FESTIVĂ DIN CAPITALĂ, ÎN APLAUZELE VII ŞI ÎNDELUNGATE ALE ASISTENŢEI, A LUAT CUVÎNTUL SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU.

ÎN REPETATE RÎNDURI, CUVINTELE SECRETARULUI GENERAL AL PARTIDULUI NOSTRU AU FOST PUTERNIC SUBLINIATE DE APLAUZELE ŞI OVAŢIILE ASISTENŢEI.

MANIFESTARE DE PROFUNDĂ SEMNIFICAŢIE, ADUNAREA DIN SALA PALATULUI A DAT EXPRESIE ÎNCREDERII DESĂVÎRŞITE A ÎNTREGULUI NOSTRU POPOR ÎN POLITICA DE ÎNALTĂ PRINCIPIALITATE MARXIST-LENINISTĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, HOTĂRÎRII OAMENILOR MUNCII DIN ŢARA NOASTRĂ DE A ÎNAINTA NEABĂTUT, SUB CONDUCEREA PARTIDULUI, PE DRUMUL VICTORIEI SOCIALISMULUI SI COMUNISMULUI.

SEMNAL !

La 12 aprilie a.c. conducătorii de carting din mai multe judeţe şi-au disputat premiile şi trofeele în cadrul «Cupei Someş» pe pista din Satu mare.

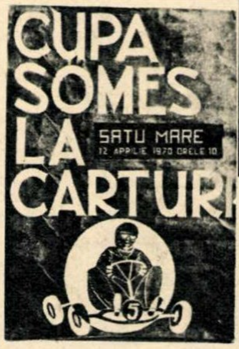
CUPA SOMEŞ LA CARTURI
SATU MARE
12 APRILIE 1970 ORELE 10

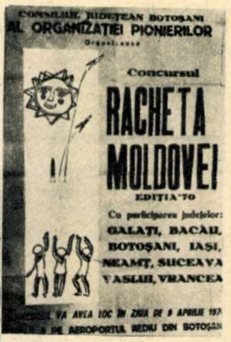
CONSILIUL JUDEŢEAN BOTOŞANI
AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR
Concursul
RACHETA MOLDOVEI
EDIŢIA '70
Cu participarea judeţelor:
GALAŢI, BACĂU, BOTOŞANI, IAŞI, NEAMŢ, SUCEAVA VASLUI, VRANCEA
VA AVEA LOC ÎN ZIUA DE 9 APRILIE 197
PE AEROPORTUL REDIU DIN BOTOŞAN

În ziua de 9 aprilie 1970, pe aeroportul Rediu din Botoşani, şi-au luat zborul către înălţuri sute de rachete în cadrul unui concurs de racheto-modele la care au participat copii din 8 judeţe.

AGENDĂ

• În zilele de 13 şi 14 aprilie a.c. s-au desfăşurat la Palatul pionierilor din Capitală lucrările simpozionului naţional organizat sub egida Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, cu tema COPIII ŞI PROGRESUL TEHNICO-ŞTIINŢIFIC CONTEMPORAN.

Pe agenda acestei manifestări, care a reunit academicieni şi înalţi oameni de ştiinţă, profesori universitari şi pedagogi, comandanţi de unităţi şi detaşamente, au fost înscrise, peste 50 de lucrări şi referate ştiinţifice. Ele au tratat, printre altele, despre educaţia tehnico-ştiinţifică a elevilor de 9—14 ani, precum şi despre metodica activităţii desfăşurată în cercurile pionereşti.

Referatul introductiv intitulat «Contribuţia activităţilor tehnico-ştiinţifice pionereşti la educarea personalităţii creatoare a pionierilor şi şcolarilor» a fost prezentată de tovarăşul VIRGILIU RADULIAN, preşedintele C.N.O.P., adjunct al ministerului învăţămîntului.

• În ultima săptămînă, la invitaţia Consiliului Naţional al Organizaţiei dimitroviste a pionierilor «Septembrişti», o delegaţie a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, condusă de tovarăşul IULIU FURO, vicepreşedinte al C.N.O.P., a făcut o vizită în R.P. Bulgaria.

CALENDAR

APRILIE

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

25 APRILIE 1970.

Se împlinesc 45 de ani de cînd a murit compozitorul George Stephănescu (n. 1843). El a studiat la Conservatorul din Bucureşti unde, mai tîrziu a devenit profesor de canto, fiind totodată şi iniţiatorul primelor reprezentaţii de operă în limba română.

26 APRILIE 1970

Se împlinesc 50 de ani de la întemeierea de către savantul român Emil Racoviţă a Institutului de speologie, de la Cluj, primul de acest fel din lume.

27 APRILIE 1791

S-a născut în S.U.A., Samuel Morse (m. 1872), cel care a inventat şi apoi a perfecţionat telegraful. El a elaborat de asemenea, alfabetul telegrafic, un cod în linii şi puncte care este utilizat şi în zilele noastre.

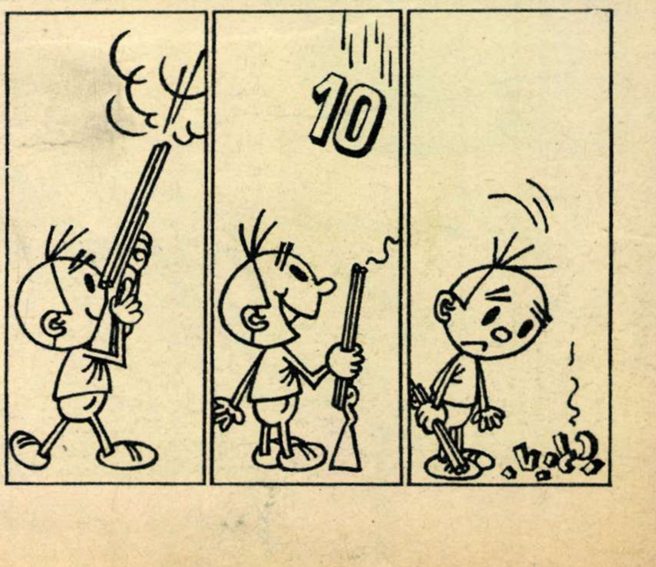

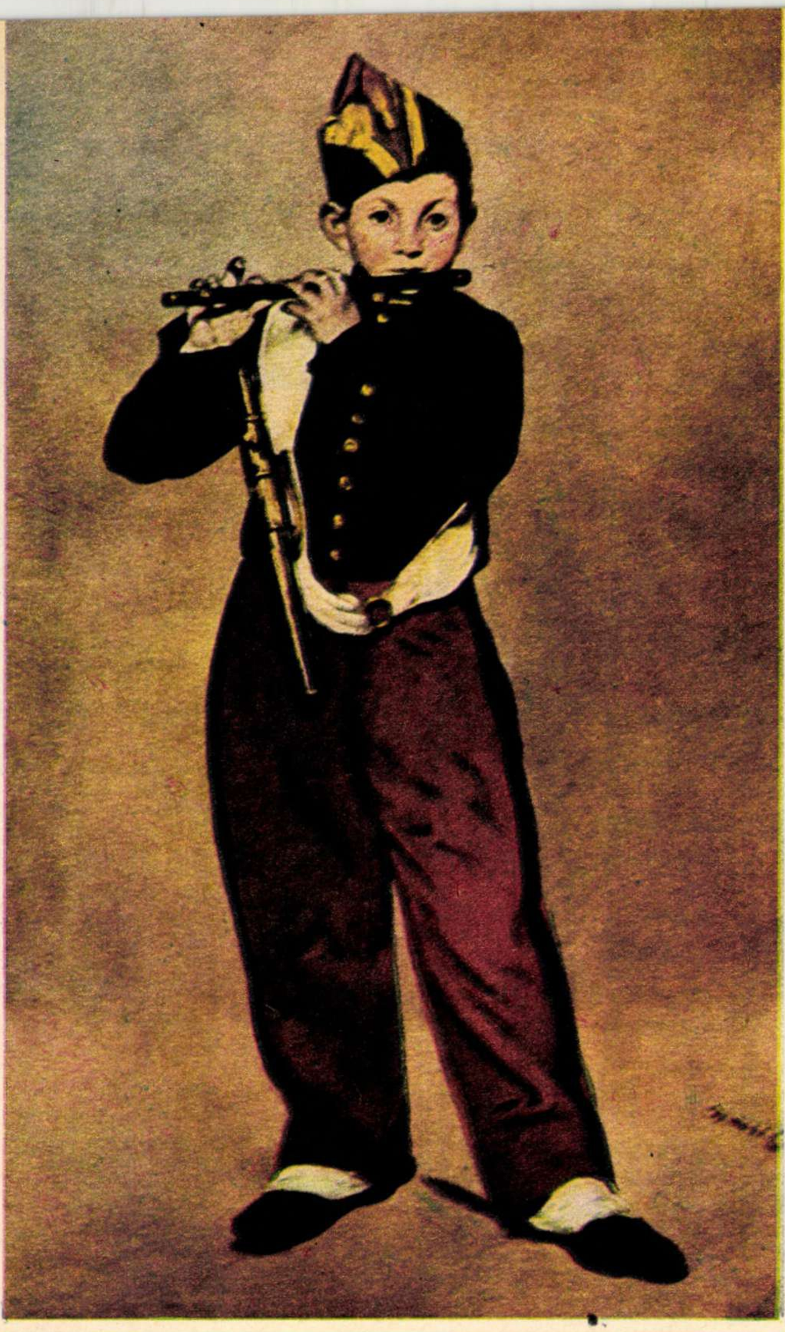

LE FIFRE — 1866
PARIS, LOUVRE

CUPON 1
SERIA A III-A

NUMIȚI UNUL DINTRE SCRIITORII FRANCEZI, PRIETENI AI LUI MANET, CĂRUIA ARTISTUL I-A PICTAT PORTRETUL.

● ALBUMUL DE ARTĂ

1832/1883

EDUARD MANET

Cu Manet — spune un cunoscut istoric de artă — se termină o lume și se deschide alta. Biografii săi îl situează la originile **impresionismului.** El n-a vrut să fie un revoluționar în artă, dar, năzuind să-și exprime sincer și spontan propriile impresii, s-a opus canoanelor seci ale picturii academice. A contribuit ca pictura să iasă din atelier, în lumina puternică din natură. Astfel, în felul de a lucra, părăsește deprinderile tradiționale. Păstrează sugerarea spațiului, dar reduce adîncimile, turtește volumele, așază culoarea pe pînză în suprafețe largi, alăturînd culori luminoase, fără degradeuri, culorilor închise. Prin rolul important pe care îl acordă culorii — spune un cercetător al operei sale — arta lui Manet este «o prefață a viitorului», anunță impresionismul. Expresia nu fusese încă popularizată cînd Manet a pictat «Cîntărețul din fluier», pe care-l reproducem aici. Dar această capodoperă a operei sale, marchează evoluția pictorului și este reprezentativă pentru viziunea și stilul său. Pe fondul cenușiu, aproape ireal și misterios, se detașează tînărul instrumentist, îmbrăcat în costumul fanfarei militare, în culori strălucitoare: tunica de un albastru întunecat, pantalonii de un roșu viu. Culorile sînt așternute uniform, fără umbre. Contururile care închid formele dau acestora o vibrație intensă, aproape picturală.

Ansamblul variatelor sale lucrări — portrete, scene cu personaje, naturi moarte, peisaje în care oamenii sînt deseori reprezentați — constituie, după cum spune cunoscutul scriitor francez André Malraux, «o picturalizare» a lumii.

HORIA HORȘIA

ZILELE ACESTEA ORGANIZAȚIA PIONIERILOR FRANCEZI — **«L'UNION DES VAILLANTS ET VAILLANTES»** («V» ET «V») — SĂRBĂTOREȘTE ÎMPLINIREA A 25 DE ANI DE ACTIVITATE.
DIN PARTEA PIONIERILOR DIN ROMÂNIA — UN CĂLDUROS **»LA MULȚI ANI!»**

Cutezătorii

VAILLANTS

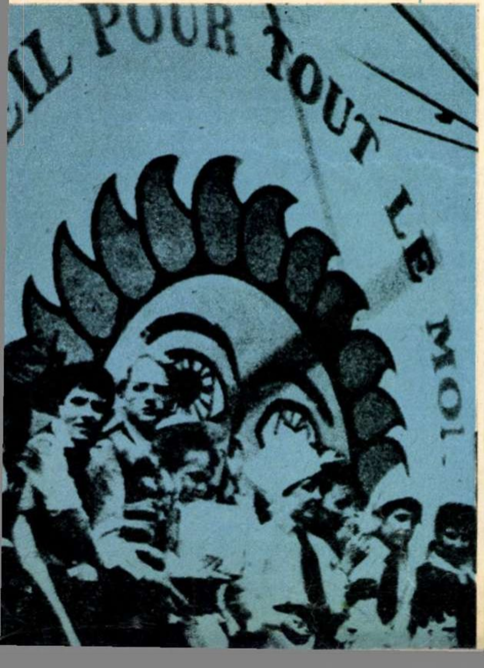
IL POUR TOUT LE MOI

SALUT, PRIETENI !

de M. SÎNTIMBREANU

I-am cunoscut pe «vaillanti» — înainte de a-i... cunoaște. O dragoste de la distanță, săptămînal întreținută prin corespondența acelui spirit ingenios și calm care e Pif, m-a legat un bun sfert de veac — o veritabilă nuntă de argint — de lumea cutezătorilor francezi. A fost o lungă logodnă de prețuire și simpatie, de înțelegere și confidență

(continuare în pag. 12)

Începînd din acest număr:

ENIGMELE TERREI

Un serial științific de loc fantastic și totuși palpitant !

ENIGMELE TERREI

- **SE DEPLASEAZĂ CONTINENTELE?**
- **CONTINENTUL «LEMURIA».**
- **MAREA «GROAPĂ» AFRICANĂ.**
- **CALOTELE POLARE. A EXISTAT POTOPUL?**
- **ENIGMA LACULUI TITICACA.**
- **PLATFORMELE CONTINENTALE, OCEANUL ROȘU.**
- **PACIFIDA.**
- **EPOCILE GLACIARE.**
- **MIGRAȚIA ESCHIMOȘILOR etc, etc.**

Oul uriaș al păsării elefant *(Aepyornis)* care a trăit în insula Madagascar și despre care veți citi în articolul viitor «Continentul „Lemuria"».

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

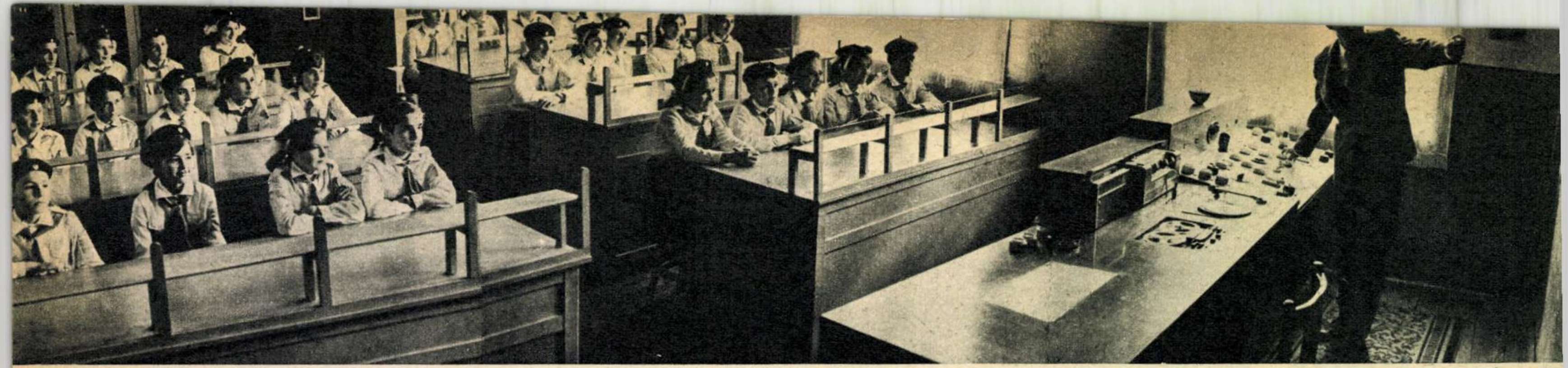

▲ O adunare pionierească. Se discută despre planul de excursie al detașamentului. De la tabloul de comandă sînt chemate pe ecran peisaje pe care copiii doresc să le viziteze.

PROFESORUL CIBERNETICUS

ÎMPĂRĂȚIA MISTERELOR FĂRĂ MISTERE

πR^2 PE ECRAN

BAGHETA *vrăjitorului* DE LA CATEDRĂ

Cine nu știe cum arată o clasă? Băncile, catedra, tabla, creta constituie elementele ei obișnuite. Și totuși de data aceasta am să vă poftesc să mă urmați într-o clasă cu totul deosebită, rugîndu-vă să-mi permiteți să vă fiu ghid. Așadar, urmați-mă.

...Storurile de la ferestre se lasă ușor, la o apăsare pe buton. O lumină se aprinde și în același timp pe un ecran-tablă apare o schemă ce reprezintă — părțile unei flori. Alături, pe un alt ecran se ivește cadrul natural în care crește planta. Peste alte cîteva clipe imagini noi îi iau locul. Cu creta în mînă, profesorul atrage atenția asupra unui element sau altul. Dialogul profesor-elevi continuă, ca peste alte cîteva minute profesorul să apeleze la alte imagini. Totul se desfășoară într-o liniște desăvîrșită. Nu se aude zgomotul nici unui aparat, nu există pauze în succesiunea imaginilor. Pare că o mînă nevăzută dirijează totul pentru ca lecția să se desfășoare în condiții optime. Vrăjitorul care a pus totul în mișcare în această clasă-laborator este însuși profesorul. De la catedra devenită un adevărat pupitru de comandă, cu butoane, becuri, avertizoare, el dirijează toată aparatura acestui laborator-clasă.

Ca un adevărat ghid ce sînt, trebuie să adaug că aparatura este alcătuită dintr-o instalație de proiecție la care s-au raportat diascoape, magnetofoane, picapuri, difuzoare, stații de amplificare, adevărați profesori cibernetici. Acest laborator, care pune la dispoziția elevilor săi cele mai moderne mijloace menite să sprijine efortul de a învăța se află la Recea, o modestă comună din apropierea Făgărașului. Ideea unei astfel de instalații s-a născut, fără îndoială, într-o minte bogat luminată de cunoștințe și sub lumina unei inimi fierbinți și generoase. Cutezătorul care biruind toate greutățile a creat o școală modernă la Recea este profesorul **DAVID PÎRVULESCU,** directorul școlii. Primele sale proiecte datează din anul 1964, dar abia în 1968 a pornit traducerea lor în viață. Planurile sale au avut ecou în rîndul profesorilor, al părinților și elevilor care i-au venit în ajutor. Anul școlar 1968—1969 a fost hotărîtor. Timp de trei luni și jumătate cîteva echipe au lucrat în trei schimburi, zi și noapte, sub conducerea directorului, pentru transpunerea în viață a inspiratului proiect. Pereții claselor au fost transformați, sălile au devenit mai mari, s-au realizat instalațiile audiovizuale. Și iată că în prezent modesta școală din comuna Recea este cunoscută în toată țara. Profesorul David Pîrvulescu și-a cîștigat admirația tuturor pentru însuflețirea cu care a creat în satul său nu numai o școală, ci o școală modernă.

Imaginile pe care le veți urmări în această pagină vă oferă aspecte din viața școlii de la Recea.

B. CARAGIALE

Profesorul apasă pe un buton și formulele apar pe tabla-ecran, sau pot intra în funcțiune magnetofoanele dacă este vorba de o lecție de limbi străine.

Ceva s-a defectat? Nu. Se montează o nouă instalație electrică la pupitrul de comandă.

Culisele laboratorului stîrnesc curiozitatea elevilor. Ei vor să știe cum funcționează aparatura, iar profesorul David Pîrvulescu îi inițiază.

Schița este preludiul oricărei inovații. Înainte ca un aparat să se nască, el prinde mai întîi viață pe hîrtie.

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Rochițe de Aprilie

— Gata, ați și aruncat paltoanele!... Vă rog să mă credeți că în aprilie e încă frig.

— Bine, dar a înflorit magnolia!

— A făcut foarte prost, e frig! Mai prevăzător, castanul nici măcar n-a scos boboci. N-a scos boboci nici rața sălbatică. Boboci și pui s-au scos numai la incubatoare, unde-i cald ca în miezul verii. Poftim, la una ca asta nu mă așteptam. Va să zică voi ați fi în stare să ieșiți acum cu tălpile goale și să vă tăvăliți în țărînă, ca vrăbiile? Dar e frig! Nu vedeți că pomii care vor să dea roade, sînt mai înțelepți decît voi? Cireșul n-a înflorit, zarzărul își ține florile în dinți, prunul privește spre soare să-i facă un semn.

Cît discutăm certîndu-ne, zarzărul a izbucnit în rîs. Nu știu cine l-a gîdilat la subsuori, poate vîntul, că dintr-o dată a scăpat toate florile pe care le ținea, iar ele l-au umplut de spumă albă. Cornul sălbatic a izbucnit în hohote aurii și prunul de alături nu s-a mai putut, nici el, stăpîni. Au rîs și cireșul și părul și vișinii. Toată livada zîmbea, rîdea, chiuia cu mii de glasuri și culori, încît trandafirii galeși de la șosea au rugat teii vecini să-i lase să se cațere, ca să vadă ce se întîmplă în oraș.

Unde sînteți copii? Nu mai văd nimic. Mi se pare mie, sau chiar a înflorit peste tot? Parcă se mișcă un pîlc de stînjenei?! Nu, sînt șorțulețe albastre. Cum se poate? Uite că se poate! Cine a mai văzut narcise jucîndu-se de-a baba-oarba, sau zambilele jucînd șotronul. Mi se pare că în jurul meu e o horă de curcubeie. Sînt flori, șorțulețe, rochițe, multe rochițe.

SĂFTICA MĂCELARU,
Școala generală nr. 22, cl. a V-a C,
Brăila

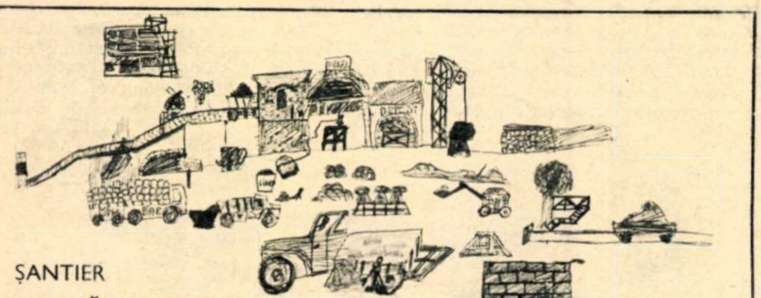

ȘANTIER

DAN PĂCURARIU - **București**

Istorie... veche

4 la istorie? La **istorie** *4? Cam rușinos, orice s-ar zice. La geometrie e altceva: nu poți să povestești războiul unghiurilor extern-alterne cu cel intern alterne sau să spui: «întrucît perimetrul trunchiului de con s-a micșorat fără încuviințarea înălțimii Sale, 3,14 a pornit cu oaste împotriva sa...». Nu merge. Dar la is-to-ri-e 4? La istorie unde toată treaba e să povestești... o poveste? Uite, chiar acum recapitulăm la istorie. Acesta și nu altul, vă asigur, a fost raționamentul care stătea de cîteva minute la baza hotărîrii celor doi băieți. Și iată-i cunoscîndu-le hotărîrea și baza ei, «învățînd» la istoria veche. Recapitulează.*

— «Egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării. Ei ungeau pe cel mort cu diferite arome și oțeturi așa că împiedecau putrezirea».

— Brrr... Nu le era frică?

— De ce să le fie frică? Și eu am îmbălsămat o veveriță!

— Cum?

— Așa ca egiptenii, cu arome, cu oțeturi.

— Și n-a putrezit!

— A putrezit pentru că... pentru că ea nu era egipteană! Am prins-o la Timiș as' vară.

— Serios? Cum ai prins-o? Eu toată vacanța mare m-am ținut după una și tot n-am prins-o. Parcă-s năluci.

— Eh, nu te pricepi tu. O să-ți spun altă dată. Acum haide să recapitulăm. «Egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării»...

— Hai, te rog, spune-mi acum. Cum ai prins-o! Îmi spui? Pe urmă, gata, învățăm.

— Bine, uite: am luat o nucă sau o ghindă, nu mai țin minte, și un somnifer. Cînd veverița a mîncat nuca i s-a făcut somn, firește, a adormit tun și am prins-o. Apoi s-a trezit, dar în cușcă. Și pe urmă i-am dat drumul...

— Dar ziceai că ai îmbălsămat-o...

— Cum era să o îmbălsămez? Eram de abia în clasa a patra.

— Și ce-i cu asta?

— Păi nu învățasem încă istoria antică. Vasăzică: «egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării»...

— Știi, și eu am încercat să îmbălsămez un arici.

— Păi n-avea țepi?

— Nu mă crezi? Întreabă-l și pe Anghel. Cum, nu-l știi tu pe Anghel? De la Școala 113, frate... din capul străzii... care are trei cîini...

— Nu e unul negricios?

— Nu. E bălțat.

— Vorbeam de Anghel.

— Are și o trotinetă cu ataș cu claxon.

— Cine? Anghel!

— Păi da' cine? Cîinele? «Egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării»...»

— Dă-i încolo de egipteni. De-o oră tot învățăm despre ei. Hai să ne jucăm.

— Țț. Plouă. Uite ce zic eu: acum, că am învățat... hai, mai bine să stăm de vorbă. Și zi: chiar are claxon? Ș.a.m.d. Ș.a.m.d. Cam asta e istoria. Și e o istorie veche. Mai veche decît acel 4. — cam rușinos, orice s-ar zice — de la istoria veche.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

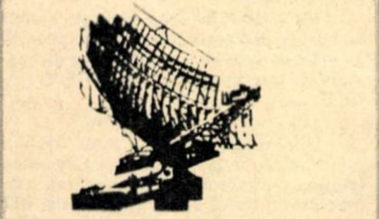

RADARUL ROZETELOR

«ZIUA CÎNTECELOR DÎMBOVIȚENE»

Pionierii și școlarii din comuna Dîmbovicioara, județul Argeș, sat așezat în apropierea izvoarelor Dîmboviței — cheamă toate unitățile de pionieri din localitățile aflate pe malurile Dîmboviței pînă la vărsarea acesteia în Argeș — la festivalul folcloric «Ziua cîntecelor dîmbovițene».

31 Mai — ziua festivalului. Între timp, școala va trimite un album-ștafetă — «Dîmbovița-mi duce dorul» — care va aduna pînă la ultima școală de pe traseu, cusături, țesături, poezii, cîntece specific locale — mărturii ale dragostei tuturor pentru rîul copilăriei, pentru meleagurile natale.

Sprijiniți această frumoasă acțiune și răspundeți de primirea mesajului pe adresa: ȘCOALA GENERALĂ DÎMBOVICIOARA, JUDEȚUL ARGEȘ.

PASTILE DULCI ȘI... PILULE AMARE!

Vă scriem aceste rînduri eu, poștașul Tic Pitic și cei trei mușchetari... de la revista «Pastile dulci, pilule amare!»

Nu, nu sînt vechea voastră cunoștință, poștașul emisiunii pentru copii, de la radio, și nici prietenii mei Athos, Porthos și Aramis, nu sînt eroii cărții lui Dumas-tatăl. Să vă dezvăluim adevărata noastră identitate: sîntem pionierii Mirela Ghimpău, Marius Munteanu, Mircea Munteanu **și** Titus Socol, **elevi la** Liceul nr. 8 din Timișoara. **De curînd, am avut cinstea să împărțim colegilor noștri și copiilor de la alte școli și licee pastilele dulci și pilulele amare ale doctorului Vitamină (pentru conformitate Volodea Micu) în cadrul spectacolului-revistă prezentat de noi la Festivalul teatrului pionieresc.**

JUCĂRII

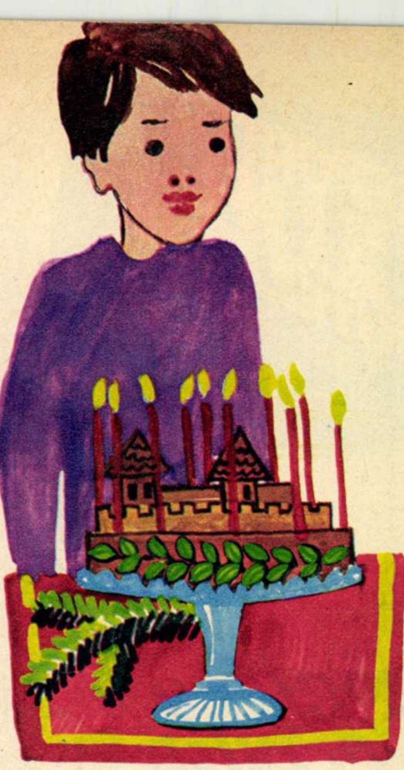

POVESTIRE DE MANOLE AUNEANU

Ieri a fost ziua mea. Chiar dacă a picat într-o joi, deci cu două ore de matematică în loc de educație fizică, trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Ba, dacă stau și mă gîndesc bine, a fost o zi pe cinste!

Mama a făcut un tort mare, o minunăție de ciocolată în formă de castel medieval, cu două străji de zahăr la intrare, iar în mijloc, dincolo de zidul înconjurător a închipuit un Micky Maus, semănînd foarte clar cu «persoana sărbătorită» — ca să repet cuvintele tatii — un stejar cu frunze din bomboane de mentă, aluzie directă la faptul că dacă vreau să cresc mare și falnic ca arborele în cauză, trebuie să înghit în fiecare dimineață cîte o lingură de untură de pește, ceea ce — să recunoaștem sincer — nu face nimănui nici o plăcere. În sfîrșit, mai într-o parte, păștea de unul singur un măgăruș clăpăug și încăpățînat, de unde mi-am dat seama că mama mai tînjește încă după cupa de cristal pe care am spart-o în noaptea de Revelion. Castelul, însă, era mai ceva decît în «O mie și una de nopți». Avea zece turnuri, fiecare cu cîte o luminărică în vîrf, simbol al vîrstei pe care o împlinisem.

— Răducu nu mai e chiar așa de mic! m-a mîngîiat mama pe creștet, drept răsplată pentru felul cum reușisem să sting dintr-o dată, toate lumînările.

Vorbim între noi: oricine e în stare să sufle în niște lumînări. Eu unul fac treaba asta de cînd mă știu și n-am dat greș niciodată. La trei ani — pe cît îmi amintesc — am stins lumînările ca pe o nimica. Deci, ca să ne înțelegem: lauda mamei nu m-a făcut să mă simt mai grozav decît sînt. Și totuși — mi-am zis — nu strică puțină încurajare, cînd ai de înfulecat o porție zdravănă de tort, chiar dacă ți se nimerește în farfurie măgărușul clăpăug și încăpățînat!

În celălalt capăt al mesei, Cristina, verișoara mea și colegă de clasă, la școală, zări ca din întîmplare niște jucării pe dulap și întrebă mirată:

— Ale cui sînt jucăriile, tanti?

— Ale lui Radu, ale cui să fie?! răspunse mama nedumerită.

— Daaa?! își țuguie Cristina buzele, ca și cum ar fi văzut pe dulap, vie și naturală, Grădina zoologică de la Băneasa.

— De ce te miri? am intervenit eu, dîndu-mi seama că se preface. Tu nu ai păpuși?

— Eu? își scutură ea capul, ofensată. Pe ale mele, mama le-a pus de anul trecut în pod!

Cu aerele ei de domnișoară, Cristina are toate șansele să devină o nesuferită. După ce că s-a lungit ca o prăjină, încît îți trebuie o scară de pompieri ca să-i ajungi la nas, mai e și o ipocrită. Pot să pariez pe ce vreți că doarme și acum noaptea în brațe cu Lucky, păpușa blondă, pe care tata i-a dat-o cînd a împlinit cinci ani. Cum o să cred că Lucky a fost surghiunită în pod? Mă uit la ea. Stă țeapănă la masă, parcă ar fi înghițit o umbrelă, schimbă niște vorbe cu tata, surîde, aprobă, neagă, explică nu știu ce, ca un om în toată firea. Se și laudă, discret, cică a scris o poezie pentru revista școlii, tata o întreabă despre ce, ea ridică din umeri îngăduitoare — cum despre ce? — poezie «reușită», va fi publicată, așa i s-a promis. Turuie ca o moriscă și nu i se înroșește nasul de loc. Păcat, Dacă i s-ar înroși nasul de cîte ori minte, Cristina ar da o recoltă formidabilă de morcovi.

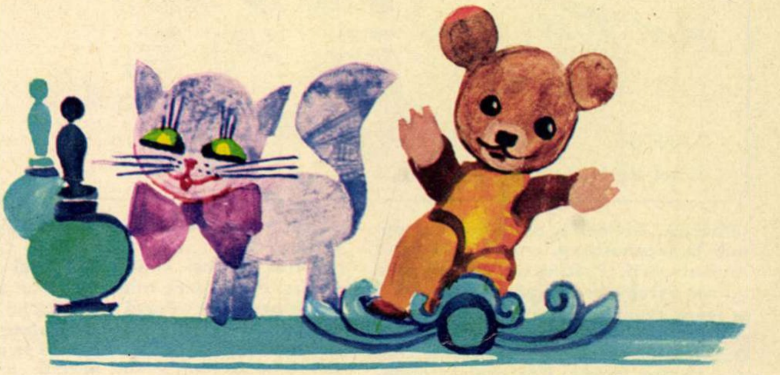

— Împarte tortul, Radule! m-a îndemnat mama.

M-am ridicat în picioare, plin de importanță, și am tăiat tortul în felii egale, avînd grijă ca bucata cu măgărușul clăpăug și încăpățînat să revină Cristinei. Mama însă i-a schimbat farfuria cu a mea, spunîndu-mi:

— Măgărușul e pentru tine, are dulceață de vișine înăuntru și ție îți place dulceața...

Mii de trăsnete! Dar asta nu-mi convenea de loc, pricepeți? Cum adică, să pornesc atacul asupra castelului, să împart prada cu toții, ca un învingător generos ce sînt, și să nu mă aleg decît cu un biet măgăruș.

— Iți dau ție măgărușul, Cristina, vrei?

— Nu, e cu dulceață de vișine. Ia-l tu! refuză ea șireată, chicotind după fiecare îmbucătură: una pentru cățelul Azorică, una pentru Mor-Mor, una pentru Iepurilă...

Credea că o să mă facă să plîng de ciudă, dar n-am plîns. Mama a vrut, mai de mult, să-mi urce jucăriile în pod, însă eu am rugat-o să mi le lase pe dulap, fiindcă nu mă înduram să mă despart de ele. Acum, Cristina mă tachina:

— Una pentru cățelul Azorică... Una pentru Mor-Mor... Una pentru Iepurilă...

Iar eu, înghițeam tortul cu noduri.

După masă, în timp ce stăteam în camera mea și-mi făceam lecțiile, am hotărît: mîine, cum vin de la școală, iau jucăriile de pe dulap și le duc în pod. Sînt băiat mare, nu mai am nevoie de jucării! Odată luată această hotărîre, mi-am recăpătat buna dispoziție. Am terminat lecțiile și am ieșit în curte să mă joc. Seara, la cină, am mai primit o porție de tort («Porție dublă, e ziua ta!» a spus mama), după care ne-am dus cu toții la culcare...

...Cred că Lăbuș a dat tonul. De cînd a căzut de pe dulap și a rămas numai cu un ochi, se văicărește tot timpul. Celălalt, cățelul Azorică, e demn și dacă nu-i convine ceva, latră de te asurzește. Probabil că pe Lăbuș perspectiva de a-și muta domiciliul în pod l-a speriat teribil și a început să lăcrimeze cu ochiul lui verde. Cățelul Azorică i-a replicat că tînguielile nu-i vor folosi la nimic. Dacă a mai rămas în el o fărîmă de mîndrie, n-are decît să plece în lume. Lui Mor-Mor, ursul alb, ideea plecării nu i-a surîs. El e bătrîn și greoi, nu mai are putere să ia viața de la început. Aici s-a bucurat de cinstire. Iepurilă, fricos și nesigur, își ronțăia cu înverșunare unghiile, trăgînd cu urechea cînd la unul, cînd la altul. Desigur, podul nu-i o soluție, dar dacă, plecînd, nimerești și mai prost? Sînt copii care, din joacă, te schilodesc, îți rup bunătate de urechi, apoi te aruncă la gunoi fără pic de milă. Pisica Musette, albă, frumoasă, cu coada ridicată, ca un paratrăsnet, se foiește arogantă pe lîngă tigrul Dingo, acesta n-o ia în seamă. Moare de curiozitate să afle părerea roșcatului care clipește nepăsător cu ochii săi de tăciuni stinși.

Treptat, pe dulap, discuțiile s-au aprins binișor. Părerile sînt împărțite, dar fiecare consideră că e nedrept să-și petreacă restul zilelor în pod.

— Pentru cît am făcut noi, meritam o soartă mai bună! a lătrat agresiv cățelul Azorică.

— Sîntem tratați ca niște șoareci neisprăviți! turnă gaz peste spiritele încinse, vulpea.

— Să fugim. Să fugim cît mai repede! ronțăi sfios Iepurilă.

— Eu una nu cred că voi fi aruncată în pod, miorlăi sfidător Musette.

— Dacă ne duce în pod să cerem să lase fereastra deschisă, mormăi împăciuitor ursul Mor-Mor.

— Ne răzbunăm. Stricăm ușa! își arătă colții Dingo.

— Nu vreau să facem gălăgie, schelălăi Lăbuș, lăcrămînd din ochiul lui verde.

— Ba să facem! îl contrazise cățelușul Azorică. De ce să nu facem? E dreptul nostru.

— Dimineață, jucăriile erau toate la locul lor. Musette, arogantă, ca de obicei, Dingo, nepăsător și leneș, vulpea adulmecînd cu botul ei ascuțit, Lăbuș, plîngăcios și jerpelit, Mor-Mor odihnindu-se pe restul de coadă, cățelul Azorică, gata de harță, Iepurilă, sfios, cu urechile ciulite. La prînz, cînd m-am întors de la școală, sus pe dulap, trona o vază frumoasă de flori. Mama mi-a spus:

— Gigel m-a rugat să-i dau jucăriile tale, a fost pe aici și cum le-a văzut, nu și-a mai luat ochii de pe ele.

Gigel e băiatul vecinei noastre, are patru ani.

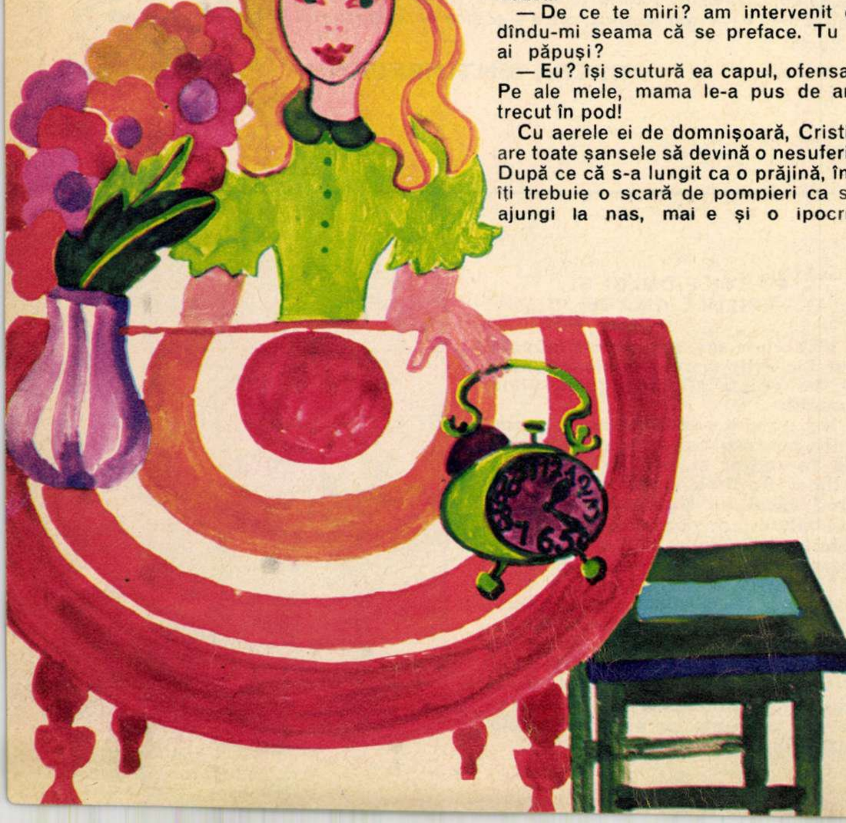

DESENE: OFELIA DUMITRESCU

Atelier literar

RĂSPUNDE SCRISORILOR VOASTRE LITERARE POETUL

VIRGIL TEODORESCU

VASILE POENARU: «NAȘTEREA MEA ÎN POEZIE» — EDIȚIE ÎNGRIJITĂ ȘI PREFAȚATĂ DE IOANA LIPOVANU ȘI MARIN THEODORESCU. TIPĂRITĂ DE CONSILIUL JUDEȚEAN IALOMIȚA AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR — 1969.

Iată, așadar, un băiat de paisprezece ani, ceea ce face de două ori cît minunile lumii, purtat spre poezie de «rechinii orelor», «lovindu-se de sunete ca de niște stînci dureroase».

Uimitor de sigur, poate prea sigur de sine acest copil, plutind, ca odinioară Rimbaud, spre stranii peisaje, spre nemaiîntîlnite ambuscade.

Punctele de sprijin ale lirismului său filosofic, care își fixează axul undeva, între *da* și *nu*, într-un ținut al serenității tulburate, acolo unde contrariul este acord și înfruntarea împrumută aspectul unui repaos virginal, pot fi lesne descoperite în poezia română modernă, și mai departe în poezia universală, de la Novalis la René Char.

Această heraclitiană viziune a lumii și a omului care parcurge universul pentru a se întîlni pe sine dincolo de sine, fără a putea să intre de două ori în același fluviu, eternă volută în imensul ocean de volute al neîntreruptei mișcări materiale — este cristalizată într-un șir de imagini a căror forță de reverberare, de pătrundere și de cuprindere, iese cu totul din comun.

«Poate sînt un corn de cerb» — zice acest poet «acoperit cu zdrențe de văzduh ruginite de păsări» și care «bea iarna din urcioarele vechi ale solstițiului».

Acest poet care vede «copaci agățați de punctele cardinale», pentru care **MATERIA** «își rage existențe și din propriul răget altul mușcă întrebarea primului sine» — izbutește să exprime prin cuvinte armonia tensiunilor opuse.

Liniștea, în subterana și convulsiva ei activitate, i se pare a fi «care pline cu otravă albastră».

Principiul transformării și al simultaneității domină cursul gîndirii sale poetice.

Te salut, tinere poet, «Saturn împodobit cu-n inel de durere», sensibilă ființă în care «adevărul sculptează dovezi» — te salut și îți urez să întrunești în viitoarele poeme incompatibila suplețe a arcului și a lirei.

PRIMĂVARA

Beau iarna din ulcioarele vechi ale
solstițiului
Un fulg obsedant îi lipsește sufletului,
În graba mea sparg ulcioarele
Îmi scap printre degete
Îmi scap printre iris și timpan
În graba mea sparg ulcioarele
Și fulgul se preface în ghiocel.

VÎRSTA

Cîteva cercuri concentrice de amintiri
își întregesc copacul existenței

beau vînt...
adevărul sculptează în mine dovezi.

Cîteva cercuri concentrice de amintiri
îmi întregesc copacul existenței

În ceasul vijeliei
Un fierar-timpul va veni
și mă va înfiera.

FAZA

Nedefinitivată, îndoielnica viață
pe iris desfășoară copaci măreți de patimi.
Dar goi pe dinăuntru. Roșul, frumosul măr
arată în afară că nu e găunos.

Îmi sorb prin existență — existența mea
aprofundînd în miez visul, patimi, ere
spiritual exist, zeu fără stea,
Saturn împodobit c-un inel de durere.

Transcedentala sferă în care mă concep
Se sparge ca și oul cînd puiul e format.
...alunecînd lentă în panorama vieții
idee cu idee... un naufragiat.

CÎNTARE ÎNSĂMÎNȚĂRII

Cuvintele pe care ni le spunem
au forma boabelor de grîu deplin coapte:
îndelung au supt înțelepciune
de la pieptul mamei lor, tăcerea.

De aceea sînt grele
și ne sparg
cum zborul sparge pasărea.

CONFLUENȚĂ

Un struț de vînt cu albe pene
Ciugulea lapte din vene.
Struțule, nu surpa ceara
Ce ne leagă primăvara.

Un struț de vînt cu capul mic
Lua ceara drept nisip...
Ia nu-l alungați din iarnă
Pașii să nu ni-i descearnă!

ÎMBRĂȚIȘARE

Stigmatizat fiecare lucru,
ferecat cu lacătul cuvîntului.
Negru, din fiecare
timpul scoate gîfîind
o limbă contorsionată.
Noi o luăm și descuiem lacătele.
O luăm și ne-o implîntăm în piept.

O apă scheletică latră în stele
cu gîtul uscat de sete și vînt.

CORABIE

Lei de oțel încăierați pe gamba mea.
O, țărmul greu, încovoiat de lună
fumează melancolic lumina amăruie.

Rumeguș, rumeguș ars
să îngropăm șarpele
ce-și stoarce timp în dinte, sfidător.

O coastă ascuțită înfige ceru-n toate
și greu o pleoapă verde se ridică.

Ofilită petală, zarea.
Mă întorc absent cu fața-n neant
Din golf, o briză albă, ca un val de oameni,
rînjea trecînd prin gîtul meu.

DOR

Cu noduroase palme de sunet sugrum
cu ochii injectați de noaptea arsă.
Gol umăr ca o briză tăcerea
urcă în ochii mei, gelatinos și verde.
Negru aluat de cîntec luna
ca un muget aspru își strivește-n văi
sînii lăbărțați de gheare lungi de urși.

Ce peșteră mi-apasă pe umeri, amăruie...
Vuiesc adînc copacii topiți în curcubeie?

Cu ramurile-n stele prin tălpi mă
scurg în iarbă.

PRIN MINE - EU

Ronțăiam timpul ca pe o crevetă,
calul mă ronțăia galop.
ca și cum mi-aș fi băut rădăcinile
și aș fi curs prin crengi spre stele.

Dar există o lumină pe lumea asta.
Există un val rupt din ocean
înecat în frunze albe.
O, desculț într-un cortegiu de robi
dresez cu ierburi foșnitoare zeii.

COPACI ÎN ZBOR

Copaci în zbor sînt oamenii imenșii
cuplați într-o sete cosmică și grea.
În trupul lor tăcerea
sparge urși polari
descojind un soare greu de beznă.

Afund și trist petala de vînt
a timpului
rumegînd pădurile.

RĂNIT

Port un munte de sete ca o amforă dac
găsită-ntr-un nisip lunar...
Zăpezi veșnice de miere
îl acoperă ca un unt veșnic
de urs înghețat.
Macină, cerne și coace-mi o pîine
din sete, mamă.

Poezii de
VASILE POENARU

1

4

MONGOLIA

de ECATERINA ROȘCA

Pentru orice european care vizitează Mongolia, Ulan Batorul este orașul primului popas. Orașul te cheamă, parcă, la plimbări îndelungi, să-i admiri bulevardele largi, construcțiile noi (pe multe din ele încă nu s-a uscat bine tencuiala), fabricile și uzinele, Teatrul de Operă, institutele de învățămînt superior, zecile de școli, Palatul pionierilor, și apoi să te odihnești în marele parc amenajat special pentru distracțiile copiilor, parcul care poartă numele scriitorului clasic mongol Națagdordj.

Impresia pe care ți-o lasă vizita este aceea a unui oraș modern, în plină înflorire. Și deodată îți răsare în minte întrebarea obișnuită: ce vîrstă poate avea orașul acesta? Răspunsul îl găsești deîndată ce vizitezi Muzeul Central de Stat. Într-una din săli se află o fotografie. Din ea se distinge o singură clădire. În rest o «mare» albă de iurte. Acesta era Ulan Batorul în urmă cu numai 50 de ani, adică înainte de victoria Revoluției populare mongole. Și aproape nici nu-ți vine să crezi că Ulan Batorul de astăzi a fost construit din temelii într-un timp atît de scurt. De altfel, în oricare parte a Mongoliei ai poposi afli că vîrsta orașelor este tot atît de tînără ca și a Capitalei.

Drumurile de la o localitate la alta sînt lungi, de sute de kilometri. Pornim spre Hugirt, o stațiune de odihnă din Munții Hangai.

Peste zi, aerul se încălzește, trecînd uneori chiar peste +40°C. Călătorind spre munți, facem cunoștință cu vasta cîmpie mongolă. Cît vezi cu ochii numai cer și cîmpie. O cîmpie cu pămînt nisipos pe care, alături de iarbă crește în voie o plantă (asemănătoare cu pipirigul nostru), hrana preferată a cămilelor și pe care o vei mai găsi din abundență doar în deșertul Gobi. Copacii lipsesc cu desăvîrșire, iar păsările pe care le poți întîlni sînt o specie de vulturi cafenii uriași și gingașele păsări numite de mongoli «togoro», care nu pornesc la drum niciodată decît pereche. Uneori, în zarea fără de sfîrșit, la distanțe care întotdeauna se măsoară în zeci de kilometri, se văd mărunte, asemenea unor litere pe o foaie de hîrtie, mii de animale (cai, oi, cămile și iaci) care pasc într-o liniște parcă încremenită. Alteori, ele îți apar chiar în față, la o cotitură de drum. Foarte aproape vei găsi instalată iurta celor cîțiva păstori

3

2